

ÅRGÅNG 128 • NUMMER 8 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • AUGUSTI 2004

Liahona

A close-up photograph of a woman with her eyes closed and hands clasped in prayer. She is wearing a light-colored, textured sweater. The background is softly blurred, showing what appears to be a patterned surface, possibly a rug or blanket. The overall mood is peaceful and contemplative.

**Förbättra dina
böner, s 16**

**Att gå över till
Hjälpföreningen,
s 26**

**En trons sköld för
familjer, s LS10**

Liahona

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Matthew Reier, bilden är arrangerad.
Baksidan: Foto Steve Bunderson, kopiering förbjuden.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Foto Craig Dimond, bilden är arrangerad.

SE "FÖLJA MED STRÖMMEN", S LS2

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Fäder, mödrar, äktenskap
James E Faust
- 10 Gudsdyrkan på sakramentsmötet *Russell M Nelson*
- 16 Förbättra dina böner *Joseph B Wirthlin*
- 25 Besökslärarnas budskap: Känna Herrens kärlek genom självkontroll
- 28 Välkommen till Hjälpföreningen *LaRene Porter Gaunt*
- 38 Sista dagars heliga berättar
Drift mot styrbord *Archie D Smith*
Vi blev bättre av att övervinna smärtan *Washington Zambrano*
Precis vad jag behövde *Margaret Kay Christensen*
- 48 Brev till redaktionen

FÖR UNGDOMAR

- 8 Tänkesspråk vid köksbordet *Jeremy Robertson*
- 15 Min inspirerade missionskallelse *Lincoln Pimentel Martins*
- 24 Jag ville inte dö *Marged A Kirkpatrick*
- 26 Ditt nästa steg *Shanna Butler*
- 32 Någon som lyssnar *Ngozi F Okoro*
- 34 En röst för värderingar *Jeanette N Oakes*
- 37 Affisch: Rengör dig grundligt
- 42 Himlarna regnade *Ronald T Halverson*
- 44 Frågor och svar: Min vän säger att han vill döpas, men jag tror att han är mer intresserad av mig än av evangeliet. Vad ska jag göra?
- 47 Visste du det här?

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Följa med strömmen
Gordon B Hinckley
- LS4 Samlingsstunden: Bygg på min klippa
Sheila E Wilson
- LS6 Från president Heber J Grants liv: En apostels vittnesbörd
- LS8 Davids bön *Patricia Reece Roper*
- LS10 Affischen: En trons sköld
- LS12 Vänner emellan: Traditioner i familjen
Christoffel Golden jr
- LS14 Vaka över Wasel *Julia Oldroyd*

SE "EN TRONS SKÖLD", S LS10

Förslag till familjens hemafton

**"Gudsdyrkan på sakra-
mentsmötet",** s 10: Läs sakra-
mentsbönen (se L&F

20:77, 79) och diskutera vilka för-
bund vi förnyar när vi tar del av brö-
det och vattnet. Äldste Russell M
Nelson föreslår att var och en under
sakramentet bör "pröva sig själv" och
"meditera över Guds heliga ting".
Fråga familjen vad det innebär att
pröva sig själv och vad som kan
menas med heliga ting.

"Drift mot styrbord", s 38:

Förklara att vi ibland utsätts för and-
liga stormar i vårt liv, och när vi ibland
utsätts för dessa stormar så "driver vi
mot styrbord". Fråga familjen vad de
kan göra för att rädda sin båt om den
börjar driva.

**"Min inspirerade missionskal-
kelse",** s 15: Läs tillsammans denna
berättelse om en anledning till att en
missionär tyckte att hans kallelse till
en viss mission var inspirerad. Om
en familjemedlem har verkat som
missionär, be honom eller henne att
återge en missionsupplevelse som
stärkt hans eller hennes vittnesbörd.

"Himlarna regnade", s 42: Läs
äldste Ronald T Halversons berättelse
om hans besök till Ha'afeva. Fråga
familjen om de skulle ha tro nog att
dela med sig av sin sista mat. Låt dem
föreställa sig den tro som skulle krä-
vas att be om gott resväder i dessa
omständigheter. Råder det torka i ditt

liv? Vilket slags "regn" kan du be
om för att lindra denna torka?

"Följ med strömmen",

s LS2. Fråga dina barn om de någon-
sin frestats att göra någonting fel där-
för att alla andra gör det. Samtala om
alternativa sätt till att följa med ström-
men, som att be om hjälp, samtala
med föräldrarna och stå för det som
är rätt.

"Davids bön", s LS8: Fråga barnen
om de någonsin är rädda. Återge berät-
telsen om president David O McKay.
Försäkra dem att de kan be och bli
tröstade på samma sätt som den unge
David.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Missionsarbete, 8, 15, 32,
Beskydd, LS4, LS8, LS14	44
Besöksundervisning, 25	Mod, LS2, LS8, LS12
Bön, 16, 24, 38, LS4, LS8, LS10	Mormons bok, 47 Musik, 10
Den Helige Anden, 32, 38, LS8, LS12, LS14	Normer, 34, 44, LS2 Omvändelse, 37, LS4,
Enighet, 26, 28	LS10
Exempel, 8, 34	Primär, LS4
Familjen, 2, 38, LS4, LS10, LS12	Prästadömet, 2 Sakramentsmöte, 10
Familjens hemafton, 1	Självbehärskning, 25, 37
Förbund, 2, 26, 28	Tjänande, 38
Förlåtelse, 38, LS4, LS10	Tro, 42, LS4, LS10
Föräldraskap, 2	Träffar, 44
Hemundervisning, 7	Undervisning, 1
Hjälpföreningen, 26, 28	Unga kvinnor, 26, 28, 34
Jesus Kristus, 10, 25	Vittnesbörd, LS6
Kyrkans historia, 47	Vänskap, 8
Kärlek, 25, 26, 28	Äktenskap, 2
Ledarskap, 28, 47	

Fäder, mödrar, äktenskap

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

På senare tid har samhället plågats av en kräftsvulst som få familjer undkommit. Jag talar om upplösningen av våra hem. Omedelbar behandling är nödvändig. Jag vill inte såra någon med det jag ska säga. Jag bekräftar min djupa övertygelse om att kvinnan är Guds förnämsta skapelse. Jag tror också att det inte finns något större i hela världen än moderskapet. Moderns inflytande på barnens liv går inte att mäta. Ensamstående föräldrar, som oftast är mödrar, utför ett särskilt hjältemodigt arbete.

Jag skyndar mig att erkänna att det finns alltför många äkta män och fäder, som misshandlar hustru och barn, och som deras hustru och barn behöver skyddas för. Samtidigt bekräftar nutida samhällsvetenskapliga studier med skärpa den viktiga påverkan en omtänksam far utövar i barnets liv – pojke eller flicka. Under de senaste 20 åren, då hemmen och familjerna kämpat med att förbli intakta, avslöjar samhällsstudierna följande oroande fakta: En stor del av brotten och många beteendestörningar i Förenta staterna härrör från hem, där fadern

övergett barnen. I många samhällen kan fattigdom, brottslighet, narkotikamissbruk hos barn och familjens sönderfall spåras till förhållanden där fadern inte är något manligt föredöme. Ur sociologisk synvinkel framstår det smärtsamt tydligt numera att fäderna inte är något som kan uteslutas ur familjen.

Fäder behöver göra sitt bästa för att vara den som i första hand ger fysiskt och andligt stöd. Jag säger detta utan tvekan, för Herren har uppenbarat att denna skyldighet vilar på männen. "Kvinnorna kunna fordra sitt uppehälle av männen tills dessa äro tagna hädan."¹ Det står också: "Alla barn kunna fordra att föräldrarna skola försörja dem, till de hava uppnått myndig ålder."² Dessutom ska deras andliga välfärd främjas "genom tron och fädernas förbund".³ Vad gäller små barn har Herren lovat "att stora ting må krävas av deras fäders händer".⁴

Komplementära roller

Det är gagnslöst att diskutera vilken förälder som är viktigast. Ingen betvivlar att moderns

Jag anser att kyrkans medlemmar har det bästa botemedlet mot vårt sönderfallande familjeliv. Det är att män och kvinnor och barn ärar och respekterar både fädernas och mödrarnas gudomliga uppgifter i hemmet.

inflytande dominerar för nyfödda och under barnets första år. Faderns inflytande ökar vartefter barnet blir äldre. Båda föräldrarna är emellertid nödvändiga vid olika tidpunkter i ett barns utveckling. Både fadern och modern gör olika saker för sina barn. Båda är utrustade att vårda barnen, men sätten skiljer sig åt. Mödrar förefaller ta största delen när det gäller att förbereda barnen för att leva i familjen, den nuvarande och den kommande. Fäderna tycks bäst utrustade för att förbereda barnen för miljön utanför hemmet.

En auktoritet på området säger: "Studier visar att fäderna har en speciell uppgift i att bygga upp ett barns [självrespekt]. De är också betydelsefulla på sätt som vi inte riktigt förstår, vad gäller utvecklandet av inre gränser och disciplin hos barnen." Han fortsätter: "Forskningen visar också att fäderna är viktiga för barnens könstillhörighet. Intressant nog åstadkommer faderns engagemang starkare sexuell identitet och personlighet hos både pojkar och flickor. Det är klart fastslaget att sönerns manlighet och döttrarnas kvinnlighet är större, när fäderna tar aktiv del i familjelivet."⁵

Föräldrarna är inom äktenskapet förpliktade att åsidosätta personliga olikheter och uppmuntra varandras rättfärdiga inflytande på barnens liv.

Är det inte möjligt att ge kvinnorna alla rättigheter och välsignelser som kommer från Gud och lagliga myndigheter utan att förringa Guds andra stora skapelse, mannen? I en reflexion över detta ämne sades år 1872:

"Kvinnornas ställning är en av dagens stora frågor. Socialt och politiskt tilltvingar den sig världens uppmärksamhet. Somliga ... vägrar erkänna att kvinnan är berättigad till åtnjutande av några andra rättigheter förutom ... de nycker, infall eller rättigheter ... männen behagar ge henne. De skäl de inte kan bemöta med argument klandrar de och förlöjligar ... en gammal tillflykt för dem som motsätter sig rätta principer, som de

inte kan motsäga. Andra ... erkänner inte bara att kvinnans ställning bör förbättras, utan de är så radikala i sina extrema teorier, att de vill sätta fiendskap mellan henne och mannen, skapa en separat, motsatt tillvaro för henne och visa hur fullständigt oberoende hon borde vara ... De skulle vilja att hon tillskansade sig de mer klandervärda karaktärsdragen hos männen, vilka kvinnorna borde sky, eller förbättra, istället för att kopiera. Dessa två är ytterligheter. Mellan dem finns den gyllene medelvägen."⁶

Det är gagnlöst att diskutera vilken förälder som är viktigast. Ingen betvivar att moderns inflytande dominerar för nyfödda och under barnets första år. Faderns inflytande ökar vartefter barnet blir äldre.

Prästadömet användning

Många människor förstår inte vår tro på att Gud i sin vishet har fastslagit en ledande auktoritet för de viktigaste institutionerna i världen. Denna ledande auktoritet kallas prästadömet. Prästadömet ska förvaltas och användas till välsignelse för alla Guds barn. Prästadömet är inte bara till för mannen; det är välsignelser från Gud till alla genom de tjänarens händer han har utvalt. I kyrkan kan denna prästadömet auktoritet välsigna alla medlemmar genom hemläraryna, kvorumpresidenterna, biskoparna, fäderna och alla andra rättfärdiga bröder, som fått i uppgift att handha Guds rikets angelägenheter. Prästadömet är den rättfärdiga kraft och påverkan varigenom pojkar i sin ungdom och i hela sitt liv blir undervisade om att ära kyskheten, att vara ärliga och flitiga samt att utveckla respekt för och försvara kvinnligheten. Prästadömet har en fostrande inverkan. Flickorna undervisas om att de, genom dess inverkan och dess förmåga att välsigna, kan få många av sina önskningar uppfyllda.

Att hedra prästadömet innebär att följa Kristi föredöme och att försöka efterlikna hans föredöme i faderskap. Det innebär ständig omsorg om ens eget kött och blod. Den man som bär prästadömet ska ära det genom att i evighet och med absolut trohet hålla fast vid sin hustru och modern till hans barn. Han ska i hela sitt liv vårda sig om och hysa

omsorg om sina barn och deras barn. Davids vädjan för sin upproriske son är något av det mest rörande vi kan läsa i skrifterna: "Min son Absalom, min son, min son Absalom! Om jag ändå hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!"⁷

Jag uppmanar de äkta männen och fäderna i denna kyrka att vara den slags man er hustru inte skulle vilja vara utan. Jag uppmantrar systrarna i denna kyrka att vara tålmodiga, kärleksfulla och förstående mot sina män. De som går in i ett äktenskap bör vara helt beredda på att göra sitt äktenskap till det viktigaste i livet.

Det är nedbrytande för den nödvändiga känslan i ett lyckligt äktenskap, att någon av parterna säger till den andra: "Jag behöver dig inte." Så är det, särskilt eftersom Frälsarens råd löd och lyder att vi ska bli ett kött. "Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött[.] Så är de inte längre två utan ett kött."⁸

Att vara av ett hjärta

Det är mycket svårare att vara av ett hjärta och ett sinne än att vara ett fysiskt sett. Denna enighet i hjärta och sinne tar sig uttryck i uppriktiga kommentarer som "jag uppskattar dig" och "jag är stolt över dig". Sådan harmoni i hemmet kommer av att vi förlåter och glömmer, väsentliga beståndsdelar i ett moget äktenskapligt förhållande. Någon har sagt att vi bör ha ögonen vidöppna innan vi gifter oss och halvslutna efteråt.⁹ Verklig kärlek borde börja i äktenskapet, för det är ett förhållande som måste förnyas varje dag.

Jag undrar om det är möjligt för den ena äktenskapspartnern att tillintetgöra den andra och ändå vara fullständigt hel. Den som förringar den andras gudomliga uppgift i barnens närvaro, förringar döttrarnas spirande kvinnlighet och sönerns växande manlighet. Jag antar att det alltid finns ärliga meningsskiljaktigheter mellan man och hustru, men lös dem i enskildhet.

Prästadömet ska förvaltas och användas till välsignelse för alla Guds barn. Prästadömet är inte bara till för mannen; det är välsignelser från Gud till alla genom de tjänares händer han har utvalt.

FOTO WANG WEI HSIANG

Familjen – far, mor och barn – är den äldsta och mest beständiga institutionen i världen. Den har överlevt stora skillnader i geografi och kultur. Det beror på att äktenskapet mellan man och kvinna är ett naturligt tillstånd och instiftat av Gud.

Vi måste inse att vissa äktenskap misslyckas. Åt dem som befinner sig i denna situation vill jag uttrycka min förståelse, för varje skilsmässa innebär sorg. Men dessa par bör undvika att bryta sina förbund till varje pris. Enligt min åsikt upphöjs varje löfte mellan en man och en kvinna, förenat med en äktenskapsceremoni, till ett förbund. Familjen – far, mor och barn – är den äldsta och mest beständiga institutionen i världen. Den har överlevt stora skillnader i geografi och kultur. Det beror på att äktenskapet mellan man och kvinna är ett naturligt tillstånd och instiftat av Gud. Det är en moralisk nödvändighet. De vigslar som utförs i våra tempel, i avsikt att bli eviga förhållanden, blir alltså de heligaste förbund vi kan ingå. Den beseglingskraft som Gud gett genom Elia åberopas således, och Gud blir delaktig i löfena.

I hela mitt liv, under vilket jag handskats med mänskliga problem, har jag ansträngt mig att förstå vad som skulle kunna betraktas

som ”en rättfärdig orsak” till att bryta mot förbunden. Jag bekänner att jag varken har visdom eller myndighet att slutgiltigt avgöra vad som är en ”rättfärdig orsak”. Enbart äktenskapsparterna kan avgöra detta. De måste ta på sig ansvaret för den räckta av följder som oundvikligen inträffar, om dessa förbund inte hedras. Enligt min åsikt kan en ”rättfärdig orsak” inte vara något mindre allvarligt än ett utdraget och uppenbarligen oförbätterligt förhållande som är förödande för en människas värdighet som människa.

Samtidigt hyser jag starka åsikter om vad som inte är någon orsak till att man bryter de heliga äktenskapsförbunden. Det räcker inte med ”mental vånda” eller ”olikheter i personligheter” eller ”att vi växt ifrån varandra” eller att ”kärleken tagit slut”. Detta gäller särskilt när det finns barn i familjen. Bestående gudomliga råd får vi från Paulus:

”Ni män, älska era hustrur, så som Kristus

har älskat församlingen och offrat sig för den.”¹⁰

”[Förmana] de unga kvinnorna att älska man och barn.”¹¹

Det bästa botemedlet

Jag anser att kyrkans medlemmar har det bästa botemedlet mot vårt sönderfallande familjeliv. Det är att män och kvinnor och barn ärar och respekterar både fädernas och mödrarnas gudomliga uppgifter i hemmet. Härigenom utvecklas ömsesidig respekt och uppskattning bland kyrkans medlemmar genom den rättfärdighet vi finner i hemmet. På detta sätt kan de storslagna beseglingsnycklar som återställdes av Elia, och som Malaki talade om, verka genom att ”vända fädernas hjärtan till barnen och barnen till fäderna på det att icke hela jorden skulle hemsökas med förbannelse.”¹²

President Joseph Fielding Smith, (1876–1972) sade angående Elias nycklar: ”Denna beseglingsmakt, som förlänades Elia, är den makt som binder samman män och hustrur och barn till föräldrar för tid och evighet. Det är den bindande kraft som finns i varje evangelieförordning ... Det var Elias uppgift att komma och återställa den, så att förvirringens och oordningens förbannelse inte skulle finnas i Guds rike.”¹³ Förvirring och oordning är alltför vanliga i samhället, men de får inte tillåtas ödelägga våra hem.

Vi kanske betraktar den kraft som förlänades Elia som något som endast hör samman med formella förrättningar som utförs på heliga platser. Men dessa förrättningar blir dynamiska och framkallar gott först när de visar sig i vårt dagliga liv. Malaki sade att Elias kraft skulle vända fädernas och barnens *hjärtan* till varandra.¹⁴ Hjärtat är känslornas centrum och kanalen för uppenbarelse. Denna beseglingsmakt yttrar sig således i familjeförhållanden, i egenskaper och dygder som utvecklas i en kärleksfull och tjänande miljö. Det är dessa band som sammanbinder familjerna, och prästadömet påskyndar utvecklingen. På omärkliga, men ändå påtagliga, sätt skall ”prästadömet lära ... falla över din själ [och ditt hem] som himmelens dagg”.¹⁵

Jag vittnar om att prästadömet välsignelser, då prästadömet äras av fäder och äkta män och vördas av hustrur

och barn, verkligen kan bota den kräftsvulst som hemsöker vårt samhälle. Jag vädjar till er fäder att ära er kallelse i prästadömet, välsigna era familjer genom detta heliga inflytande och erfara de belöningar som vår Fader och Gud utlovat. ■

SLUTNOTER

1. Läran och förbunden 83:2.
2. Läran och förbunden 83:4.
3. Läran och förbunden 84:99.
4. Läran och förbunden 29:48.
5. Karl Zinsmeister, ”Fathers: Who Needs Them?” (Tal hållet vid Family Research Council, 19 jun 1992.)
6. ”Woman’s Status”, *Woman’s Exponent*, 15 jul 1872, s 29.
7. Andra Samuelsboken 18:33.
8. Matteus 19:5–6.
9. Magdeleine Scudéry, i John P Bradley och andra, sammanst. *The International Dictionary of Thoughts* (1969), s 472.
10. Efesiebrevet 5:25.
11. Titus 2:4.
12. Läran och förbunden 110:15; se också Malaki 4:6.
13. *Elijah the Prophet and His Mission* (1957), s 5.
14. Se Malaki 4:5–6.
15. Läran och förbunden 121:45.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha förberett er under bön kan ni dela med er av detta budskap på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta.

1. Läs avsnittet i tillkännagivandet om familjen som börjar med: ”Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn.” (*Liahona*, okt 1998, s 24.) Fråga hur detta ansvar delas av varje familjemedlem och enskilt barn till Gud.

2. Läs det tredje avsnittet efter rubriken ”Att vara av ett hjärta” i president Fausts budskap. Fråga familjen vad som menas med förbund och med vilka tempelförbund ingås. Framhåll det eviga äktenskapsförbundets heliga natur.

3. Läs president Fausts uttalande om att ”kyrkans medlemmar har det bästa botemedlet mot vårt sönderfallande familjeliv”. Fråga familjen vad detta botemedel skulle kunna vara. Läs president Fausts tankar i det första avsnittet efter rubriken ”Det bästa botemedlet”.

TÄNKESPRÅK VID KÖKSBOURDET

JEREMY ROBERTSON

”Välj dina vänner med omsorg, för du blir lik dem.” Jag har sett denna lilla tavla miljontals gånger och aldrig funderat närmare på det. Det var bara en av många strategiskt placerade tankar och citat som täckte väggarna i vårt hem. Denna råkade hänga på den bästa platsen av alla – rakt ovanför köksbordet.

När vänner kom på besök brukade köket vara en naturlig samlingsplats. Träffar, sena filmer och snabba luncher tog nästan alltid köket i anspråk. Mamma visste detta och planerade sin attack i enlighet därmed. Många år senare insåg jag vilken fullträff mamma hade gjort.

Jag var välsignad med många vänner som också är medlemmar i kyrkan. Vi gick till kyrkan och till skolan tillsammans, och de flesta av oss gick på mission vid ungefär samma tidpunkt. Det var emellertid en som inte var direkt lik oss andra. Hans föräldrar var skilda och han delade sin tid mellan deras hem och sina vänners hem. Jag tror att följden blev att han alltid kände sig lite isolerad och ensam. Han hade långt hår och alltid åtminstone en örring. Men vi tyckte ändå om honom och han var en av oss.

Det var häftigt att se hur han förändrades under tiden i high school. En kort tid efter sin nittonårsdag skickade han in sin missionärsansökan och fick en kallelse. Det var först några månader senare som vi förstod betydelsen av denna händelse.

Insikten kom en bitande kall söndag i januari. Mina

Den hängde på en plats där vi läste den varje dag och den förändrade ett liv för alltid.

vänner och jag hade samlats för att höra denne unge man tala på ett sakramentsmöte. Jag hade bjudits in för att framföra ett musiknummer, så jag satt på förhöjningen. När jag såg ut över församlingen såg jag alla våra vänner, och min familj. Det var en underbar syn. När min vän vågade sig fram till talarstolen var hans ögon en aning röda.

Hans tal inleddes med en fråga: ”Är det någon som vet varför jag är här? Det är egentligen mycket enkelt. Jag är här därför

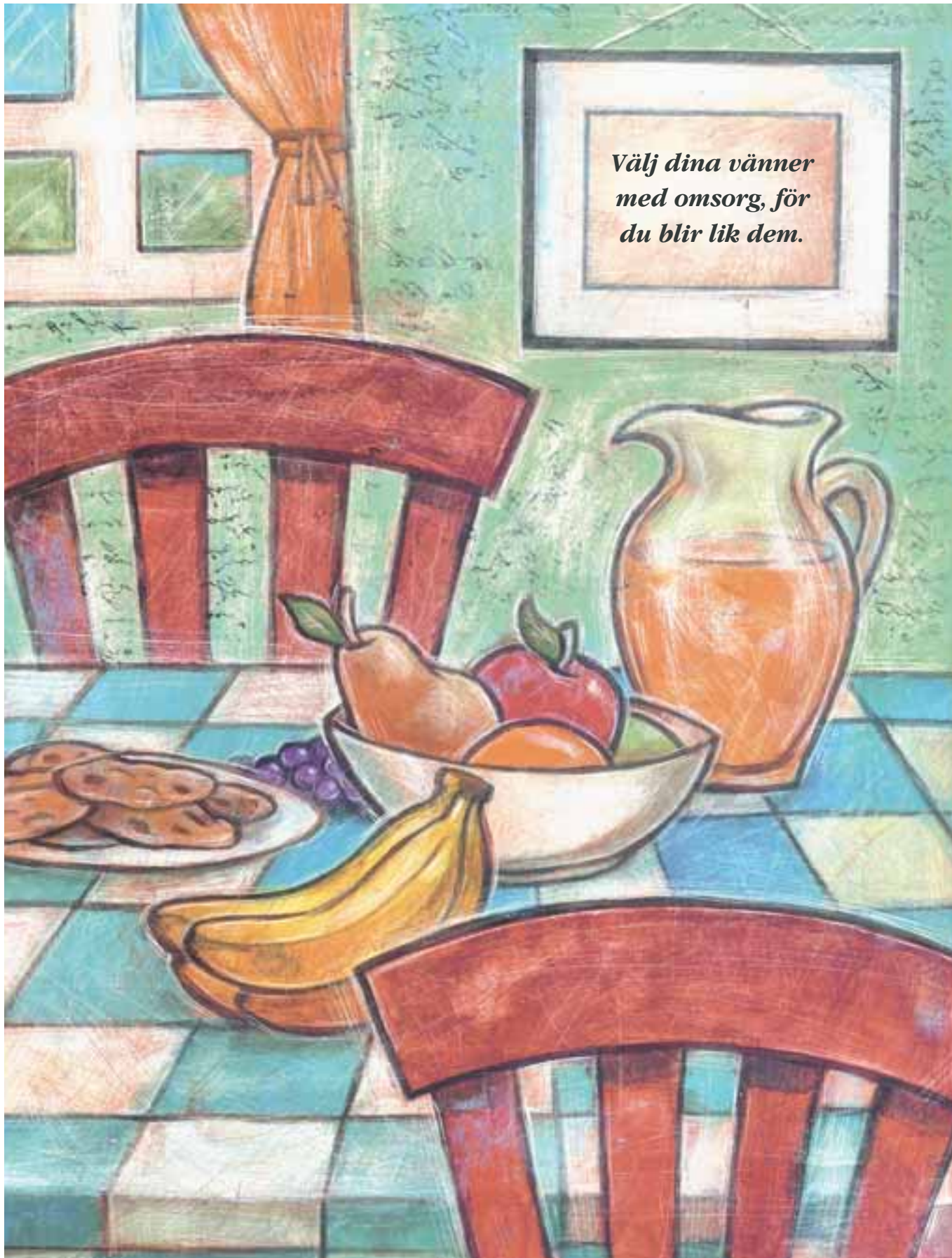
att vid många måltider vid en väns bord hängde det en tavla med texten: ’Välj dina vänner med omsorg, för du blir lik dem.’ Jag vill att mina vänner ska veta att utan deras inflytande och kärlek skulle jag inte vara här idag.”

När jag såg ner i församlingen såg jag min mor med tårfyllda ögon och ett leende.

Sedan denna dag har jag också funderat över det inflytande mina vänner har haft över mitt liv. Jag vet inte om jag skulle ha verkat som missionär utan deras exempel. Jag vet inte vad för slags person jag skulle vara idag om det inte hade varit för den kraft och kärlek jag tog emot från sådana underbara människor. För detta kommer jag alltid att vara tacksam, både för dem och för min himmelske Fader.

Jag vet att ingen glömt bort det budskap som förmedlades från denna talarstol. Jag vet också att tavlan och tänkespråket, fortfarande hänger ovanför köksbordet. ■

Jeremy Robertson är medlem i Grandviews 19:e församling, Grandview stav i Provo, Utah.

Gudsdyrkan på sakramentsmötet

Sakramentsmöten kan planeras och ledas för att hjälpa oss komma ihåg Herren och hans försoning.

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON
i de tolv apostlarnas kворum

Biskopsråd och grenspresidentskap har många ansvar som kan delegeras. Men de kan inte delegera ansvaret för sakramentsmötet. De presiderar vanligtvis och är således ansvariga för både andan och innehållet i detta möte. Min undervisning om sakramentsmötet är därför av särskilt intresse för biskopar och grenspresidenter och deras rådgivare – såväl som medlemmar i kyrkan som deltar i dessa veckomöten.

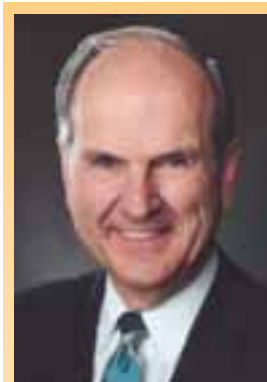
Doktrinär grundval

Sakramentsmötet är det enda möte i församlingen eller grenen som vi besöker som familj – kyrkans grundläggande enhet. Familj och medlemmar bör komma i god tid innan sakramentsmötet börjar. Vi deltar, som

Herren befallde, för att ta emot sakramentet och förnya våra förbund.

Han instiftade sakramentet för att påminna oss om sin försoning. När den sista särskilt förberedda påskmåltiden var till ända, tog Jesus brödet, välsignade och bröt det, gav det till sina apostlar och sade: "Tag och ät." (Matt 26:26) "Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig." (Luk 22:19) Sedan tog han bägaren, uttalade en tacksägelse och gav den till dem som var samlade runt omkring honom och sade: "Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod" (Luk 22:20), "som är utgjutet ... till syndernas förlåtelse." (Matt 26:28) "Gör det till minne av mig. Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död." (1 Kor 11:25–26) På så sätt sammanlänkade han sakramentet med sin förestående korsfästelse.

Gud hade förkunnat: "Mitt verk och min härlighet är att åvägabrunga odödlighet och evigt liv för människan." (Moses 1:39) Sedan lade Guds Son frivilligt ner sitt liv för att uppfylla Faderns vilja. På så sätt blev

Jag tackar Herren för sakramentsmötet och för allt som det har betytt i mitt liv. Det har upprepade gånger stärkt min tro och låtit mig förnya mina förbund varje vecka.

odödligheten verklighet och evigt liv en möjlighet för alla som någonsin skulle leva på jorden.

Vi hedrar minnet av hans försoning på ett mycket personligt sätt. Vi för ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande till vårt sakramentsmöte. Det är höjdpunkten i vårt sabbatsfirande. (Se L&F 59:8–13.)

Sakramentsbönerna har uppenbarats av Herren. Dessa böner innehåller förbund och ett löfte. (Se L&F 20:77, 79.) Vi sluter förbund att ta på oss Jesu Kristi namn och hålla hans bud. Vi äter det brutna brödet till minne av hans kropp.

Vi dricker vattnet till minne av hans blod som utgöts för oss. Och vi betygar att vi alltid ska minnas honom. Löftet är att vi alltid kommer att ha hans Ande hos oss. Vilken välsignelse!

Planera sakramentsmötet

Med dessa lärosatser i sinnet, ska biskopsråd och grenspresidentskap planera sakramentsmöten noggrant för att hålla målet i sikte att inrikta mötet på Herren och hans försoning, hans exempel och evangeliets lärosatser.

En inbjudan att tala bör ges långt i förväg och inkludera en tydlig beskrivning av ämnet och längden på talet, och ett erbjudande om hjälp. Kalla till bön även de medlemmar som inte kallas så ofta till en uppgift. Undvik mönstret att låta man och hustru be under samma möte. Detta kan oavsiktligt leda till att ensamstående känner sig utanför. Och kom ihåg: böner är inte predikningar.

Vi behöver alla glömma vår rädsla och sjunga som ett tillfälle att prisa vår Skapare i bön.

Avresande missionärer kan ges tillfälle att tala under ett sakramentsmöte. Deras familjemedlemmar och vänner inbjuds inte att tala. Två eller fler avresande missionärer kan tala under samma möte. Återvända missionärer som har tjänat hedervärt bör inbjudas att tala på ett sakramentsmöte och få tid att berätta om andliga upplevelser och bära vittnesbörd.

Sakramentsmötena ger tillfällen för ungdomar att tala kortfattat om ett tilldelat evangelieämne. Vid andra tillfällen kan högrådsmedlemmar få i uppdrag av stavsprezidenten att tala.

Medlemmar kan kallas att verka som mötesvärdar. De kan hälsa alla välkomna och visa dem till lämpliga platser, medan de reserverar några sittplatser längst bak och i gångarna för dem som har särskilda behov.

Audiovisuellt material såsom videofilmer och overheadbilder ska inte användas på ett sakramentsmöte.

Ibland kanske vissa medlemmar inte kan närvara på grund av sjukdom. I sådana fall kan

några prästadömsbärare få i uppgift att administrera sakramentet till dem där de befinner sig.

Ett typiskt sakramentsmöte innehåller:

- Preludium.
- Välkomsthälsning då eventuell besökande auktoritet eller högrådsmedlem uppmärksammas.
- En inledningspsalm och bön.
- Församlings- eller grensärenden, såsom:
 - Avlösning och inröstning av ämbetsmän och lärare.
 - Uppmärksamma barn som går vidare från Primär, medlemmar som kallas på mission eller till andra uppdrag samt unga mäns och unga kvinnors prestationer.
 - Framlägga namn på bröder som ska få eller gå vidare inom aronska prästadömet samt namn på nya församlingsmedlemmar.
- Konfirmation av nya medlemmar.

- Sakramentspsalm och sakramentets välsignande.
- Evangeliebudskap och eventuellt ytterligare musik.
- Avslutningspsalm och bön.
- Postludium.

De som ska avlösas och inröstas behöver inte presenteras var för sig. De kan föreslås i grupp – först de som ska avlösas, sedan de som ska inröstas inom prästadömet och de som ska inröstas till kallelser i bior-organisationerna.

Sakramentsmöten bör inledas och avslutas i tid och inte ha för mycket på schemat. Bönemöten behöver inte hållas före sakramentsmötet. De som deltar i sakramentsmötet ska sitta ner minst fem minuter innan mötet börjar, så att de kan vara andligt förberedda för en andaktsfull upplevelse. Under denna stilla stund sänks volymen på preludiet. Det här är ingen tid för samtal eller för att utväxla meddelanden, utan en tid för bönefylld meditation när ledarna och medlemmarna förbereder sig andligt för sakramentet.

Musik

Kyrkans psalmer är den huvudsakliga musiken under gudstjänster och normen för församlingssången. Annan lämplig musik kan användas för preludium och postludium, kör-sång och särskilda musiknummer. Inlednings- och avslutningspsalmerna brukar sjungas av hela församlingen. Sakramentspsalmen sjungs *alltid* av församlingen.

Under idealiska förhållanden finns det en kör i församlingen som regelbundet inbjuds att sjunga. En kör kan välsigna liv. Syster Nelson och jag har fina minnen av

när vi för många år sedan var med i kören i vår lilla gren i Minneapolis i Minnesota. När vi och de andra kom fram för att sjunga fanns det fler medlemmar i kören än i resten av församlingen.

Piano, orgel eller elektroniska motsvarigheter är de standardinstrument som används under kyrkans möten. Om andra instrument används, ska de användas med hänsyn till mötets anda. Instrument med högt eller mindre vördnadsfullt ljud, som de flesta mäs-sings- och slaginstrument, är inte lämpliga under sakramentsmötet. Om piano, orgel eller ackompanjator inte finns tillgänglig kan lämpliga inspelningar användas som ackompanjemang.

De rättfärdigas sång är en bön till Herren. (Se L&F 25:12.) Vissa medlemmar verkar ovilliga att sjunga, kanske av rädsla. Vi behöver alla glömma vår rädsla och sjunga som ett tillfälle att prisa vår Skapare i bön. Musiken på

Vi äter det brutna brödet till minne av hans kropp. Vi dricker vattnet till minne av hans blod som utgöts för oss.

sakramentsmötet är till för att vi ska dyrka Herren, inte för att visa oss duktiga. Låt inte vår heliga musik försvinna från oss, eller profan musik ta dess plats.

Leda sakramentsmötet

Biskopsråd och grenspresidentskap har inte bara ansvaret för att planera dessa möten, utan också att leda dem. De bör göra detta i en vördnadsfull anda. Vissa i församlingen ber om att få andlig inspiration och kommunikation från himlen. Genom att skapa en vördnadsfull anda hjälper vi dem att känna dessa maningar. Kom ihåg: vördnad inbjuder uppenbarelse.

De som leder mötet börjar med att hälsa alla varmt välkomna. Detaljerade tillkännagivanden tas lämpligen upp vid ett annat tillfälle. Eftersom vi inbjuder alla att komma till Kristus är vänner och grannar alltid välkomna, men de förväntas inte ta del av sakramentet. Men det är inte förbjudet. De väljer själva. Vi hoppas att nykomlingarna bland oss alltid känner sig välkomna och väl till mods. Små barn kan som syndfria förmånstagare av Herrens försoning ta sakramentet medan de förbereder sig för de förbund som de ska sluta senare i livet.

Våra möten ska alltid ledas enligt Andens maningar. (Se L&F 46:2.) Ibland kan något oväntat komma upp som ni kan behöva klargöra, enligt Andens maningar. Annars ska inga ytterligare kommentarer ges efter det att den sista talaren är färdig.

Administrering av sakramentet

Biskopsrådet och grenspresidentskapet presiderar över aronska prästadömet i församlingar och grenar. De och prästadömskvorumens rådgivande vidtar alla åtgärder för att se till att sakramentet förbereds före mötet och att utdelandet av sakramentet har planerats noggrant. De som administrerar sakramentet ska vara prydliga och klä sig lämpligt. Vita skjortor ser inte bara fina ut, de är också en liten påminnelse om andra heliga ritualer, som dopet och tempelförordningarna, där vita kläder också används.

Varje medlem
i kyrkan
ansvarar för
den andliga upp-
byggelse som kan
komma från ett
sakramentsmöte.

Sakramentsbönerna ska uttalas *tydligt och hörbart* eftersom den som ber uttrycker de förbund som andra ingår. Renhet till kropp och själ förväntas av dem som fått privilegiet att välsigna sakramentet. Den presiderande auktoriteten tar först emot sakramentet.

Faste- och vittnesbördsmöte

Faste- och vittnesbördsmötet hålls en gång i månaden, vanligtvis den första söndagen. Små barn brukar välsignas den dagen. Efter sakramentet bär den broder som leder mötet ett kort vittnesbörd. Han inbjuder sedan medlemmarna att bära ett kort, innerligt vittnesbörd om Frälsaren, hans lärdomar och återställelsen. Föräldrar och lärare bör hjälpa barnen förstå vad ett vittnesbörd är och när det är lämpligt att de ger uttryck för det. Mindre barn bör få lära sig att bära sitt vittnesbörd hemma eller i Primär tills de är gamla nog att bära ett lämpligt vittnesbörd utan hjälp på ett faste- och vittnesbördsmöte.

Personlig medverkan

Varje medlem i kyrkan ansvarar för den andliga uppbyggelse som kan komma från ett sakramentsmöte. Var och en bör sjunga med tacksamt hjärta och delta med ett hörbart "amen" i slutet av en bön eller ett vittnesbörd. Vi begrundar enskilt Jesu Kristi försoning. Vi tänker på betydelsen av hans lidande i Getsemane och hans korsfästelse på Golgata. Under den här stunden ska var och en "pröva sig själv" (1 Kor 11:28) och reflektera över de personliga förbund som de slutit med Herren. Under den här stunden mediterar vi över Guds heliga ting.

Jag tackar Herren för sakramentsmötet och för allt som det har betytt i mitt liv. Det har upprepade gånger stärkt min tro och låtit mig förnya mina förbund varje vecka, och det har hjälpt syster Nelson och mig att leva och uppfostra vår familj i evangeliets underbara ljus. ■

Omarbetning av ett tal som gavs under ett världsomfattande satellitutsänt ledarskapsmöte den 21 juni 2003.

Min *inspirerade* missions- kallelse

LINCOLN PIMENTEL MARTINS

Som brasilian blev jag förvånad när min missionskallelse att tjäna inte gick till Brasilien, eller ens till Sydamerika, utan till Texasmissionen Houston Syd i Texas, i Förenta staterna. Min förvåning omvandlades snart till djup tacksamhet.

Fyra dagar efter det att jag anlänt till mitt första område inbjöd biskopen i den lokala församlingen min kamrat och mig att följa med honom till sjukhuset för att besöka broder Noel Stevenson, en äldre medlem som var sjuk i leukemi. När jag träffade broder Stevenson blev jag förbluffad över att han började tala portugisiska. Han sade till mig att han verkat som missionär i Brasilien på 1950-talet. Han nämnde ett flertal platser som han verkat i, bland annat Ponta Grossa i staten Paraná.

”När du var i Ponta Grossa, kände du då Raul Pimentel?” frågade jag tvekande.

Med ett utrop av glädje, svarade han: ”Ja, jag kände Raul. Jag döpte honom.”

Jag sade till broder Stevenson att Raul Pimentel var min morfar, den första medlemmen i kyrkan i vår familj. Vi omfamnade varandra och tårar strömmade nedför våra ansikten.

Därefter sade jag att min morfar var 84 år och fortfarande aktiv i kyrkan. Hans åtta barn var också aktiva, alla som var gifta var vigda i templet och fem hade verkat som heltidsmissionärer. Och hans 30 barnbarn var också aktiva i kyrkan. När vi samtalade fyllde Herrens ande mitt hjärta med glädje och tacksamhet.

Min morfar döptes år 1958 av två amerikanska missionärer. Han hade hört att den andre äldsten nu hade gått bort, men att han aldrig hört någonting om äldste Stevenson. När min morfar fick veta att jag träffat den missionär som döpte honom, blev han överväldigad av glädje.

Han och broder Stevenson började skicka meddelanden via e-post till varandra nästan varje vecka. Därefter slutade e-posten plötsligt att komma. Jag fick via ett telefonsamtal veta att broder Noel Stevenson hade gått bort.

Även om det kändes sorgset kände jag mig ännu mer tacksam över att Herren hade låtit mig träffa den man som fört evangeliets välsignelser till min familj. Denna upplevelse hjälpte mig att bli en bättre missionär och stärkte mitt vittnesbörd om att missionskallelser är inspirerade. ■

Lincoln Pimentel Martins är medlem i Costa e Silva församling, Castelo stav, Campinas, Brasilien.

• • FÖRBÄTTRA DINA böner

ÄLDSTE JOSEPH B
WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas
kvorum

*Känner du att den tid du
ägnar åt bön berikar och
lyfter upp din själ? Finns
det rum för förbättringar?*

Varje person som lever på jorden idag levde en gång i himmelska sfärer. Vi vandrade med vår himmelske Fader. Vi kände honom. Vi hörde hans röst. Vi älskade honom. Och även om vi var angelägna om att inträda i jordelivet och fortsätta vårt framåtskridande, så måste den separation som var följden av detta ha känts svår för oss. Vi måste ha sört över att en slöja lades över våra ögon och att de ljusa minnena skulle sjunka ner i jordelivets glömska. Vad vi måste ha önskat oss fortsatt närhet till vår Fader i himlen! Hur fast beslutna vi måste ha varit att alltid försöka nå honom och samtala med honom!

Otvivelaktigt mildrades effekten av vår separation från vår himmelske Fader av att han lovade att när vi söker honom i bön så ska han finnas där.

Nu är vi här. Våra minnen av vårt förjordiska liv är dunkla. Vi har glömt det vi förmodade att

vi aldrig skulle glömma bort. Olyckligtvis och tragiskt nog glömmet vi ibland bort vår himmelske Fader, som vi älskade så mycket.

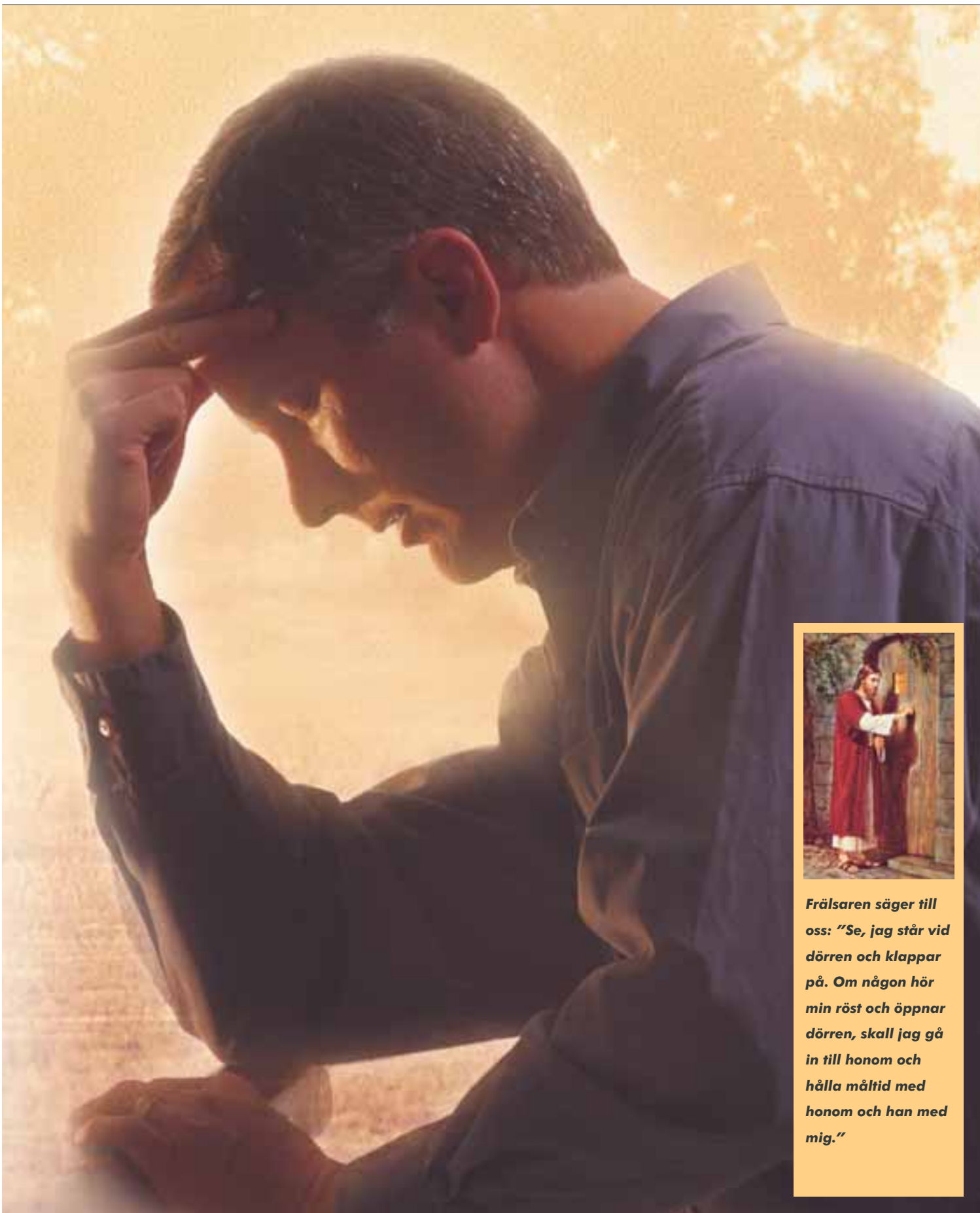
Har du någonsin funderat över hur effektiva dina böner är, över hur stora ansträngningar du gör för att nå honom i detta jordiska liv? Hur nära känner du att du är din himmelske Fader? Känner du att dina böner besvaras? Känner du att den tid du använder åt bön berikar och lyfter upp din själ? Finns det rum för förbättringar?

Meningsfulla böner

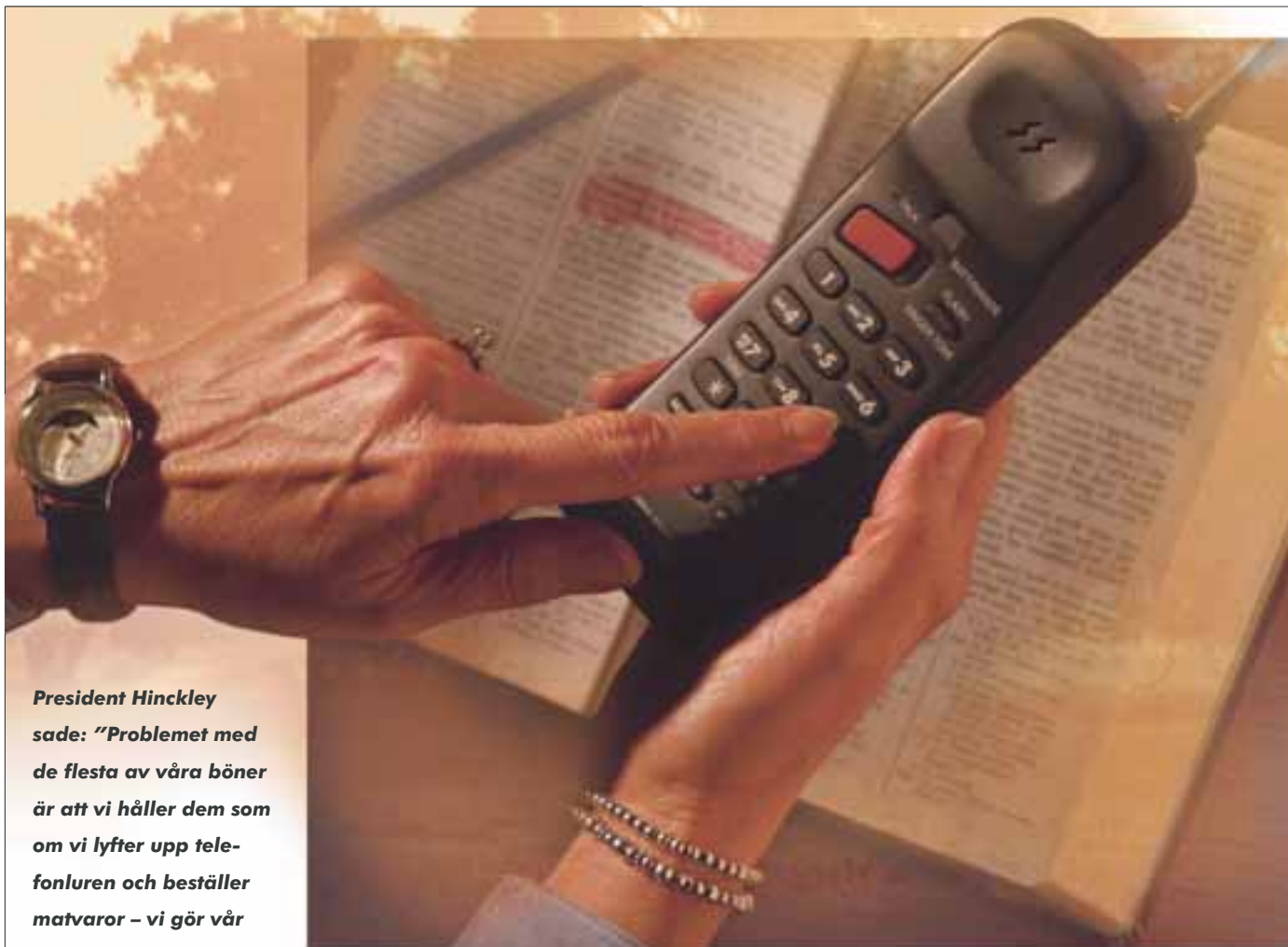
Det finns många skäl till att våra böner kanske saknar kraft. Ibland blir de slentrianmässiga. Våra böner blir ytliga när vi säger liknande ord på liknande sätt om och om igen, så ofta att orden blir mer av en recitation än en kommunikation. Frälsaren beskrev det som ett "rabblande". (Se Matt 6:7.) Sådana böner, sade han, blir inte hörda.

Vår käre profet, president Gordon B Hinckley, har sagt:

"Problemet med de flesta av våra böner är att vi håller dem som om vi lyfter upp telefonluren och beställer matvaror – vi gör vår

Frälsaren säger till oss: "Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig."

President Hinckley sade: "Problemet med de flesta av våra böner är att vi håller dem som om vi lyfter upp telefonluren och beställer matvaror – vi gör vår beställning och lägger på. Vi behöver meditera, begrunda, tänka på vad vi ber om och för och därefter tala till Herren som en människa talar till en annan."

beställning och lägger på luren. Vi behöver meditera, begrunda, tänka på vad vi ber om, och för, och därefter tala till Herren som en människa till en annan."¹

Låter och känns dina böner ibland likadana? Har du någonsin upprepat en bön mekaniskt, som om orden kom fram som om de vore klippta i en maskin? Känner du dig ibland uttråkad när du ber?

Förtjänar böner som inte kräver mycket av din eftertanke din himmelske Faders uppmärksamhet? När du upptäcker att dina böner börjar bli slentrianmässiga, ta då ett steg tillbaka och tänk efter. Meditera en stund över det som du verkligen är tacksam för. Sök efter det. Det behöver inte vara storslaget eller ärorikt. Ibland bör vi uttrycka tacksamhet för små och enkla ting som regnets doft,

smaken av ens favoritmat, eller ljudet av en kär väns röst.

Att fundera över sådant som vi är tack samma för är en läkande balsam. Det hjälper oss att se på oss själva med distans. Det skiftar uppmärksamheten från vår smärta och våra prövningar till överflödet i denna vackra värld som vi lever i.

Fundera över det du verkligen behöver. Lägg dina målsättningar, förhoppningar och drömmar inför Herren. Vår himmelske Fader vill att vi ska närma oss honom och be om hans gudomliga hjälp. Berätta för honom vad det är för prövningar du utsätts för. Kungör dina rättfärdiga önsknings för honom.

Våra böner kan och bör vara inriktade på de praktiska, vardagliga göromålen i livet. Om vi bör be om våra grödor (se Alma 34:24),

varför då inte över andra viktiga utmaningar vi ställs inför?

En del tror att ju mer värtalig en bön är desto mer effektiv är den. Alltför ofta är dessa böner inte främst avsedda för den Allsmäktiges öron utan för åhörarnas öron. Vill du kommunicera med den Oändlige? Närma dig då honom med vördnad och ödmjukhet. Oroa dig inte så mycket över hur välartikulerad du är. Var istället angelägen om att tala från hjärtat.

Be med tro

En annan orsak till att många böner har föga kraft är att vi saknar tro. Vi närmar oss vår himmelske Fader som ett barn som ber om någonting från sina föräldrar övertygad om att de ska neka. Utan tro är våra böner bara ord. Med tro kopplas våra böner till himlens krafter och ger oss ökad förståelse, hopp och kraft. Om världarna skapades genom tro, då kan vi genom tro skapa och ta emot vårt hjärtas rättfärdiga önskningsar.

Vad är tro? Tro är fullständig övertygelse om det som är helt i överensstämmelse med himlens vilja. När vi kombinerar denna tillit med handlingskraft, då har vi tro.

Tro utan gärningar är död. Ibland förväntar vi oss att vår himmelske Fader ska besvara våra böner när allt vi har gjort är att uttala en bön. Himlens dörrar kommer alltid att vara stängda för dem som håller ut sina händer och väntar på att himlens välsignelser ska regna över dem.

Trons kraft aktiveras av handling. Vi måste göra vår del. Vi måste förbereda oss. Om vi gör allt som ligger i vår makt blir vi välsignade för våra ansträngningar.

Bön är en privat angelägenhet mellan dig och din himmelske Fader. Både han och du vet när du gjort allt du kan. Bekymra dig inte över om du är lika bra som andra när du gör ditt bästa. I din himmelske Faders ögon spelar detta ingen roll.

Välståndets utmaning

En av de största utmaningar som kyrkan ställs inför idag är kanske välstånd. President Brigham Young (1801–1877) sade:

”Det som jag är mest rädd ska hända dessa människor är att de ska bli rika [och] glömma Gud ... Detta folk kan uthärda pöbel, rån, fattigdom och allt slags förföljelse och ändå stå trofast. Men det som jag fruktar mer är att de inte kan klara av välstånd.”²

Välstånd kan göra oss döda inför andliga ting. Det kan ge oss en illusion av makt. När vi är sjuka kan vi besöka en läkare och bli botade. När vi är hungriga kan vi äta. När vi är kalla kan vi se till att vi blir varma. Med andra ord kan vi lösa de flesta av livets problem själva – vi kan besvara många av våra egna böner.

På grund av den relativa lätthet många har när det gäller att

skaffa sig sin dagliga föda så kan de bedra sig själva med att tro att de är sina egna frälsare. I deras högmod och dåraktighet tycker de att de har föga behov av en him-

melsk Fader. De funderar inte mycket över den kraft som skapade universum eller på honom som gav sitt liv för att de skulle leva.

I Läran och förbunden blir vi varnade för dessa nutida avgudadyrkare: ”De söka icke Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen och till sitt väsen en avgud.” (Se L&F 1:16.)

De som dyrkar det som hör världen till kommer en dag att ropa till sina rikedomar och vädja till dem att frälsa dem. På den dagen får de veta hur kall deras gud är och inser hur fruktansvärt fel de har haft.

Otvivelaktigt blev vår separation från vår himmelske Fader lättare när han lovade att han ska finnas där när vi söker honom i bön.

Behovet av kristlig kärlek

En annan orsak till att många böner har föga kraft är att vi underlåter att hjälpa de behövande i vår omgivning. Mormons bok lär: ”Om I ... vänden eder bort från de behövande och de blottställda och icke besöken de sjuka och lidande samt icke delen eder egendom, om I haven någon, med dem som stå i behov därav – jag säger eder, att om I icke gören något av detta, se, då är eder bön förgäves och gagnar eder intet.” (Alma 34:28)

Villighet att hjälpa de betryckta i sin omgivning har alltid utmärkt Kristi lärjungar. Faktum är att Frälsaren lärde att vår frälsning är beroende av vår grad av omtanke om andra. (Se Matt 25:31–46.) Kan vi, om vi vänder ryggen åt de fattiga och betryckta, förvänta att vår himmelske Fader ska vara barmhärtig mot oss? Så som vi är mot de behövande, så kommer vår himmelske Fader att vara mot oss när vi har det svårt.

Ett mönster för bön

I psalm 37 uppenbarade David ett inspirerat tillvägagångssätt för aktiv bön och tro. Det är en gradvis process som kan utgöra ett mönster för oss när vi försöker stärka vår tro och förbättra effektiviteten i våra böner.

”Bli inte upprörd” är det första steget (se vers 1), vilket betyder att man inte ska oroa sig. Det första man ska göra är att sluta oroa sig. När vi oroar oss över framtiden skapar vi olycka i nuet. Rättfärdig omtanke leder oss till lämpliga handlingar, men att oroa sig över saker man inte kan kontrollera kan paralysera och demoralisera oss.

Istället för att oroa dig, inrikta dig på allt det du kan göra, och överlämna oron åt din himmelske Fader. Om ditt hjärta är rätt inför honom så tar han hand om oron och rädslan. Vi måste lära oss att inte ”bli upprörda”.

Det andra steget är att ”förtrösta på Herren”. (Se v 3.) Varför bör vi förtrösta på honom? Därför att han är vår kärleksfulle och allvetande Fader i himlen. Därför att han är alla goda gåvors givare. Därför att han känner oss och vill att vi ska vara lyckliga och framgångsrika och återvända till honom. Gud är i sin himmel. Han är fullkomlig.

Han älskar oss.

Jag kommer ihåg de många gånger som min kära mor förlitade sig på att vår himmelske Fader skulle beskydda mig. Jag spelade kvartsback vid East High School i Salt Lake City och springback vid University of Utah. Under hela denna tid tror jag inte att min mor någonsin upphörde med att be om att jag inte skulle skada mig. Hon litade på vår Fader i himlen, att han skulle beskydda mig mot allvarliga skador under matcherna. Även om jag hade min beskrädda del av törnar och blåmärken blev

jag aldrig allvarligt skadad.

Jag antar att min mor drog en suck av lättnad när jag berättade för henne om att jag skulle lämna fotbollen för en säsong. Jag träffade min käre biskop, Marion G

Romney, för att uttrycka min önskan att utföra en heltidsmission. Men denna korta, bekymmerslösa tid tog snart slut när jag kallades att verka i den Tysk-österrikiska missionen. Tre månader efter min ankomst till Salzburg ändrades missionens namn till Schweiz-Österrikemissionen.

Året var 1937. Jag anlände till Salzburg vid samma tidpunkt som Hitler samlade ihop 300 000 män vid gränsen för sin ”Anschluss” av Österrike.

Min mor och far samlade familjen för att knäböja i bön morgon och kväll och be om min säkerhet. Jag vet att jag kände dessa böners inflytande. Jag litade på att min

Vår himmelske Fader förväntar sig att våra handlingar ska utgöra ett levande vittnesbörd om våra ord. När vi gör gott kan Herren välsigna våra ansträngningar.

En av de största utmaningar som kyrkan ställs inför idag är kanske välstånd. President Brigham Young sade: "Det som jag är mest rädd ska hända dessa människor är att de ska bli rika [och] glömma Gud ... Detta folk kan uthärda pöbel, rån, fattigdom och allt slags förföljelse och ändå stå trofast. Men det som jag fruktar mer är att de inte kan klara av välstånd."

himmelske Fader skulle höra dessa böner. Jag litade i mina böner på att han skulle bevara mitt liv.

En månad före Hitlers invasion av Österrike blev jag förflyttad till Schweiz. Jag vittnar om att våra böner besvarades.

"Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd", kan vi läsa i skrifterna. "Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna." (Ords 3:5–6)

Det tredje steget är att "göra det goda". (Se Ps 37:2.) Vi gör gott när vi följer Kristus. Vi gör gott när vi är medlemmar i hans kyrka. Vi gör gott när vi har ingått ett högtidligt förbund att verka som ljus för världen. Vår himmelske Fader förväntar sig att våra handlingar ska fungera som levande vittnesbörd om våra ord. När vi gör gott kan Herren välsigna våra ansträngningar.

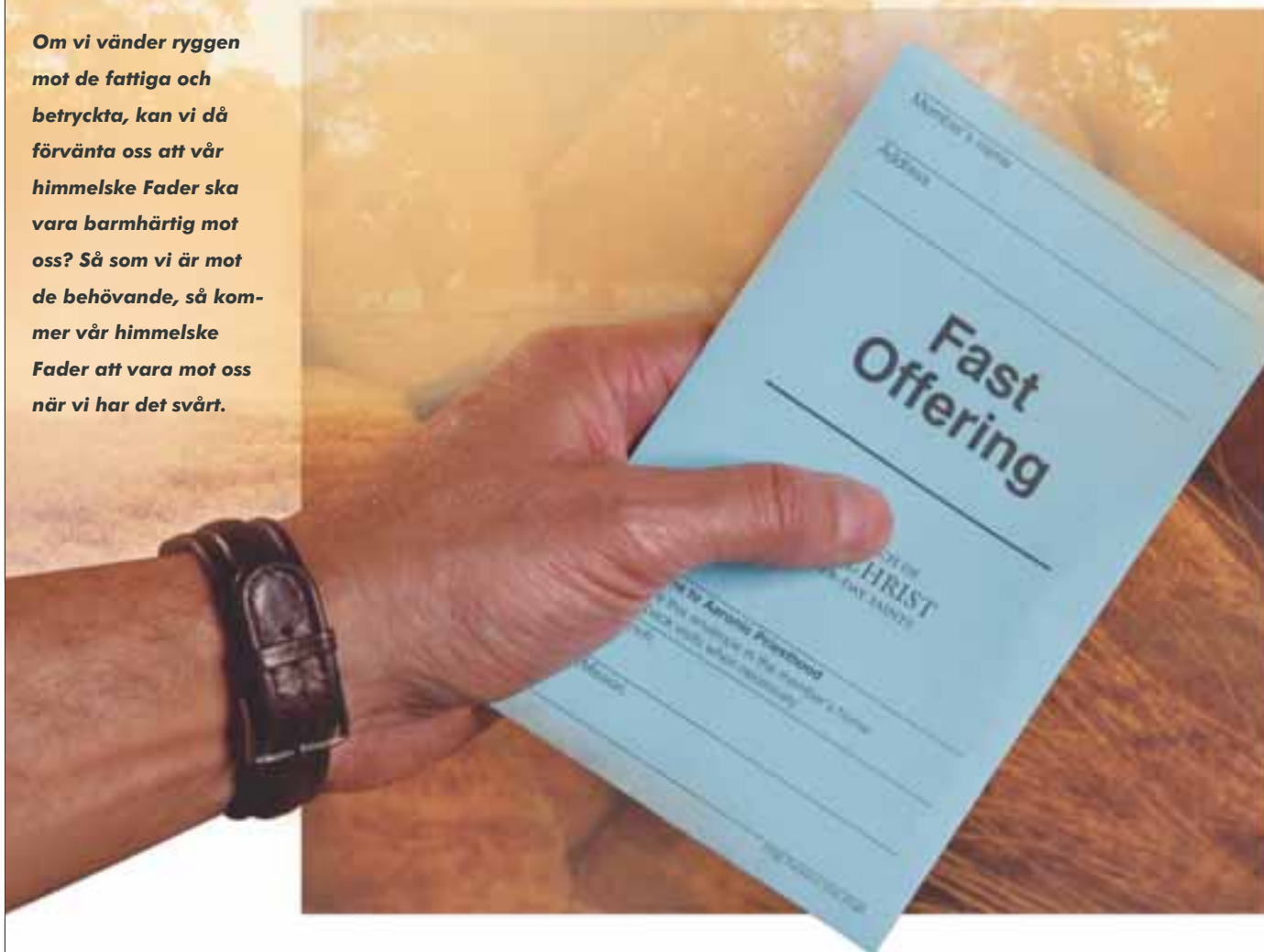
Detta är inte samma sak som att vi aldrig

får göra några misstag, för "alla har syndat och saknar härligheten från Gud". (Rom 3:23) Herren kräver att vi söker honom med ett ödmjukt hjärta, att vi omvänder oss från våra synder och att vi fortsätter med att göra det bästa vi kan. När vi begår misstag bör vi lära av dem och sträva efter att inte upprepa dem. När vi gör detta blir vi mer Kristuslika, alltmer lika Guds män och kvinnor.

När våra handlingar strider mot vår trosbekännelse blir våra böner svaga. När vi gör gott kan Herren verka genom oss och hedra våra ansträngningar

Det fjärde steget är att "glädja sig i HERREN". (Se Ps 37:4.) Vilken underbar lära! Istället för att oro sig eller knota över att våra böner inte har besvarats, bör vi glädja oss i Herren. Var tacksamma. Var lyckliga. Vet att Herren, när hans tid är inne, kommer att förverkliga alla dina rättfärdiga önskningar – ibland på sätt vi

Om vi vänder ryggen mot de fattiga och betryckta, kan vi då förvänta oss att vår himmelske Fader ska vara barmhärtig mot oss? Så som vi är mot de behövande, så kommer vår himmelske Fader att vara mot oss när vi har det svårt.

kan förutse, ibland på sätt som vi omöjigen kunde ha förutsett. Vilket underbart recept för lycka och frid!

Femte steget är att "överlämna din väg åt HERREN". (Se v 5.) Oavsett vad du bekymrar dig för, bestäm dig för att lyda hans bud. Bröder, ära prästadömet. Systrar, håll fast vid principerna om ljus och sanning.

Det sjätte steget är att "vara stilla inför HERREN". (Se v 7.) Ibland är det svåraste av allt att vänta. Herren har sin egen tidtabell och även om den kan göra oss frustrerade så är hans timing alltid perfekt. När vi är stilla inför Herren låter vi honom arbeta för oss enligt sin egen tidtabell och på sitt eget sätt.

Böner skänker ljus

När vi samtalar med vår Fader i ödmjuk bön blir vårt hjärta mottagare av den Helige

Andens milda utgjutande. Herren säger till oss: "Det som är av Gud är ljus, och den som mottager ljus och förbliver i Gud får mera ljus, och detta ljus bliver klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryter." (L&F 50:24)

De som inte har detta ljus får ständigt kämpa med otro. De kan inte förstå det som hör Gud till eftersom deras själar lider brist på ljus. Å andra sidan, när våra själar fylls med ljus, börjar vi tydligt förstå saker som en gång var dunkla.

Kom ihåg profeten Joseph Smiths upplevelse av mörker och ljus i den heliga lunden. President Lorenzo Snow (1814–1901) skrev om en upplevelse som han haft:

"Ungefär två eller tre veckor efter mitt dop ... började jag begrunda det faktum att jag inte fått *kunskap* om sanningen i detta

verk ... och jag började känna mig mycket osäker. Jag lade böckerna åt sidan, lämnade huset och vandrade runt på ängarna under ett betryckande inflytande av en missmodig, dystert anda medan ett obeskrivligt moln av mörker tycktes omge mig. Jag hade haft för vana att vid dagens slut dra mig tillbaka till en lund en liten bit från min bostad, för enskild bön, men vid detta tillfälle kände jag ingen önskan att göra det. Böns anda hade lämnat mig och himlarna tycktes som mässing över mitt huvud. Till slut insåg jag att det var dags för mina enskilda böner, och jag beslöt mig för att inte frångå min vana, och som en ren formalitet knäböj jag som jag hade för vana och på min vanliga plats. Jag kände dock inte som jag brukade känna.

Jag hade knappt öppnat läpparna i en ansträngning att be, förrän jag hörde ett ljud alldeles ovanför huvudet, likt prassel av sidentyg, och omedelbart sänkte sig Guds anda över mig, och den omslöt fullständigt hela min person och fyllde mig från hjässan till fotabjället. O, vilken glädje och lycka jag kände! Inga ord kan beskriva den nästan ögonblickliga förvandlingen från ett tätt moln av andligt mörker till skinande ljus och kunskap, så som det den gången förmedlades till mitt förstånd. Jag fick då en fullkomlig kunskap om att Gud lever, att Jesus Kristus är Guds Son och om återställelsen av det heliga prästadömet och evangeliets fullhet. ...

”... När jag drog mig tillbaka den kvällen för att vila, upprepades samma underbara manifestationer och de fortsatte i flera på varandra följande nätter. Det ljuva minnet av dessa härliga upplevelser känns färskt än i dag och utgör ett inspirerande inflytande som genomtränger hela min varelse, och jag är säker på att det skall så göra till slutet av min jordiska tillvaro.”³

Mina bröder och systrar, andliga upplevelser är tillgängliga för alla som kommer inför sin evige Fader med ett förkrossat hjärta och en ångerfull anda. En av de saker vi måste göra i detta jordeliv är att jaga bort mörkret. Vi måste fylla våra själar med den Helige Andens ljus.

När våra handlingar strider mot vår uttalade tro blir våra böner svaga. När vi gör gott kan Herren verka genom oss och hedra våra ansträngningar.

Välsignelser som är tillgängliga för alla

De rika välsignelser som kan komma in i vårt liv genom bönen är tillgängliga för alla. Den fattige har lika mycket tillgång till dem som den rike. Filmstjärnan har ingen fördel framför arbetaren. Vi är alla likvärdiga i vår förmåga att närma oss vår himmelske Konungs tron.

Frälsaren säger till oss: ”Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.” (Upp 3:20)

När vi närmar oss vår himmelske Fader i Kristi namn så öppnar vi himlens fönster. Vi kan av honom få sanning, ljus och kunskap.

Bön är dörren varigenom vi påbörjar vårt lärjungeskap till det som är himmelskt och evigt. Vi är aldrig ensamma så länge som vi vet hur man ska be.

Det är min uppriktiga önskan att medlemmar i kyrkan på nytt ska utforska sina liv med böns hjälp. Det är min bön att vi alltid ska höja vår röst till vår himmelske Fader och fylla våra själar med celestiallyt ljus. ■

Från ett tal under en brasafton den 21 januari 2003 vid Brigham Young-universitetet – Provo.

SLUTNOTER

1. *Teachings of Gordon B Hinckley* (1997), s 469.
2. Citerat i James S Brown, *Life of a Pioneer* (1971), s 122–123.
3. Citerat i Eliza R Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), s 7–9.

JAG VILLE INTE DÖ

MARGED A KIRKPATRICK

När jag var 12 år avled min mamma i cancer. Efter hennes död trodde jag att också jag var döende i cancer. Egentligen hade jag inte cancer, men mina tankar var mycket verkliga för mig. Jag talade inte med någon om det. Jag bar bördan ensam och kände mig mycket bekymrad.

Jag visste att när vi har problem bör vi vända oss till Herren i bön. Jag höll alltid mina personliga böner på kvällen och jag brukade formulera bönen tyst i mitt sinne när jag knäböjde vid sängen. Men vid detta särskilda tillfälle behövde jag be högt.

Men det var inte lätt att hitta en stund då man kunde vara ensam i vårt hus. Jag hade fem syskon och delade ett sovrum med en syster. Jag kommer ihåg hur jag en gång kom hem från skolan till ett tomt hus. Jag gick in i vardagsrummet och utgöt mitt hjärta högt till min himmelske Fader. Jag ville inte dö. Jag ville inte lida

som min mamma hade lidit. Jag vädjade till Herren.

Omedelbart efter det att jag avslutat bönen omgavs jag av en fridfull, stark känsla. Det var som om kärleksfulla armar lagts om mina skuldror och som en röst sade till mig: "Det är inget fel på dig. Det är inget fel på dig."

Min bön hade besvarats. Jag kände mig mycket älskad och jag visste att jag var frisk. En tung börda hade lyfts från mina skuldror. Mina tankar på döden försvann. Sedan dess har jag bett till min himmelske Fader för att få svar. Svaren har aldrig kommit så snabbt som de gjorde den där dagen, men jag vet att böner besvaras – även om det sker enligt Herrens tidtabell och inte enligt min.

Det står i Läran och förbunden 112:10: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner." ■

Marged A Kirkpatrick är medlem i Holladay 26:e församling, Holladay stav, Salt Lake City.

Känna Herrens kärlek genom självkontroll

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Johannes uppenbarelse 3:21: "Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron."

President Gordon B Hinckley: "När en människa motiveras av en stark och kraftfull övertygelse om sanningen ... då disciplinerar hon sig själv ... på grund av den kunskap hon äger i hjärtat att Gud lever, att hon är ett Guds barn med eviga och obegränsade möjligheter." (Se "Kyrkans verkliga styrka", *Nordstjärnan*, feb 1974, s 81.)

Alma 37:33: "Lär dem att motstå varje ... frestelse medelst sin tro på Herren Jesus Kristus."

President Howard W Hunter (1907–1995): "Då vi har ... ett evigt perspektiv, kan vi på ett klarare sätt värdera vad som kommer att ge oss största lyckan i livet. Vi bör besluta oss idag, i denna morgons ljus, hur vi kommer att handla i nattens mörker och när frestelsens stormar drabbar oss." ("Förpliktelse mot Gud", *Nordstjärnan*, apr 1983, s 111.)

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum: "Ingen period i livet passerar utan frestelser, prövningar eller smärta som du erfår

genom den fysiska kroppen. Men när du under bön utvecklar självdisciplin, kan köttets begär undertryckas."

("Självdisciplin", *Nordstjärnan*, feb 2 1986, s 24.)

Alma 38:12: "Se även till, att du tyglar alla dina lidelser, så att du må vara fylld med kärlek!"

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "När ... synd, besvikelser, motgångar och svagheter gör oss mindre än vad vi borde vara, kan den läkande salvan från Guds nåds oförbehållsamma kärlek komma. Det är en kärlek ... som lyfter och välsignar. Det är en kärlek som ger kraft till att börja på nytt." ("A Personal Relationship with the Savior", *Ensign*, nov 1976, s 59.)

Kathleen H Hughes, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "En kvinna jag känner kämpade med vreden mot någon som hade sårat henne och hennes familj. Fastän hon sagt åt barnen att inte känna sig bittra eller stötta, fick hon själv kämpa mot sådana känslor. Efter att enträget ha bett till sin himmelske Fader i veckor, började hon äntligen uppleva en förändring. Hon berättade: 'En dag, mitt under en av mina nästan ständiga böner, kom läkningen. Det var en fysisk känsla som spred sig genom hela kroppen. Efteråt kände jag mig lugn och trygg.

Jag visste att oavsett vad som hände, skulle allting bli bra med familjen och mig själv. Vreden

försvann och det gjorde också min önskan om vedergällning." ("Välsignad av levande vatten", *Liabona*, maj 2003, s 13.)

President David O McKay (1873–1970): "Det är härligt att kunna lägga sig ner på kvällen med ett rent samvete, med kunskapen om att man gjort sitt bästa för att inte såra eller skada någon. Man har försökt att rena sitt hjärta från all orättfärdighet, och om man lägger ner tillräckligt med ansträngningar kan man förnimma när man ber ... att han godtar din ansträngning. Man har en känsla av att man är ett Guds barn ... Man har kraften, känslan av att kunna stå emot det onda." (*Gospel Ideals* [1954], s 502.)

Filipperbrevet 4:13: "Allt förmår jag i honom som ger mig kraft."

• Hur kan man lättare bebärska sina tankar, ord och gärningar genom att närma sig Frälsaren?

• Vilka skriftställen, eller lärdomar från profeter i de sista dagarna, har hjälpt dig att utöva självkontroll? Vad har du kunnat förändra eller förbättra? ■

Ditt nästa steg

... från Unga kvinnor är in i Hjälpföreningens famn, där du lär dig att bli en Guds kvinna genom att tjäna honom.

SHANNA BUTLER

Kyrkans tidningar

Det finns en underbar plats som väntar på er efter Unga kvinnor. Det är en plats där du kan komma närmare din Fader i himlen. En plats där du lär dig att bli mer lik Frälsaren genom tjänande. En plats där du skaffar dig några av de bästa vänner du någonsin kan föreställa dig, där du finner systrar du aldrig visste att du hade.

Hjälpföreningen är denna plats. "Hjälpföreningen är mer än en klass", säger syster Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident. Det är där du fortsätter att lära dig hur du blir en Guds kvinna.

"Vi har en Guds profet som älskar kyrkans unga kvinnor, och eftersom han älskar de unga kvinnorna så mycket, så vill han förvissa sig om att kyrkan blir en del av deras liv. Profeten vet vad Hjälpföreningen kan göra för ditt liv om du bara tar ett steg framåt", säger syster Parkin.

Det är sant att det kan verka lite skrämmande att gå från Unga kvinnor till Hjälpföreningen, "men det ingår bara i uppväxandet", säger syster Susan W Tanner, Unga kvinnors generalpresident.

När syster Tanner fyllde 18 år kände hon sig entusiastisk över att bli medlem i Hjälpföreningen, även om, som hon säger, "hon kände det som om hon befann sig mitt

emellan de båda världarna. Jag tror att det är en mycket normal känsla. Jag tyckte inte att jag passade in allra först."

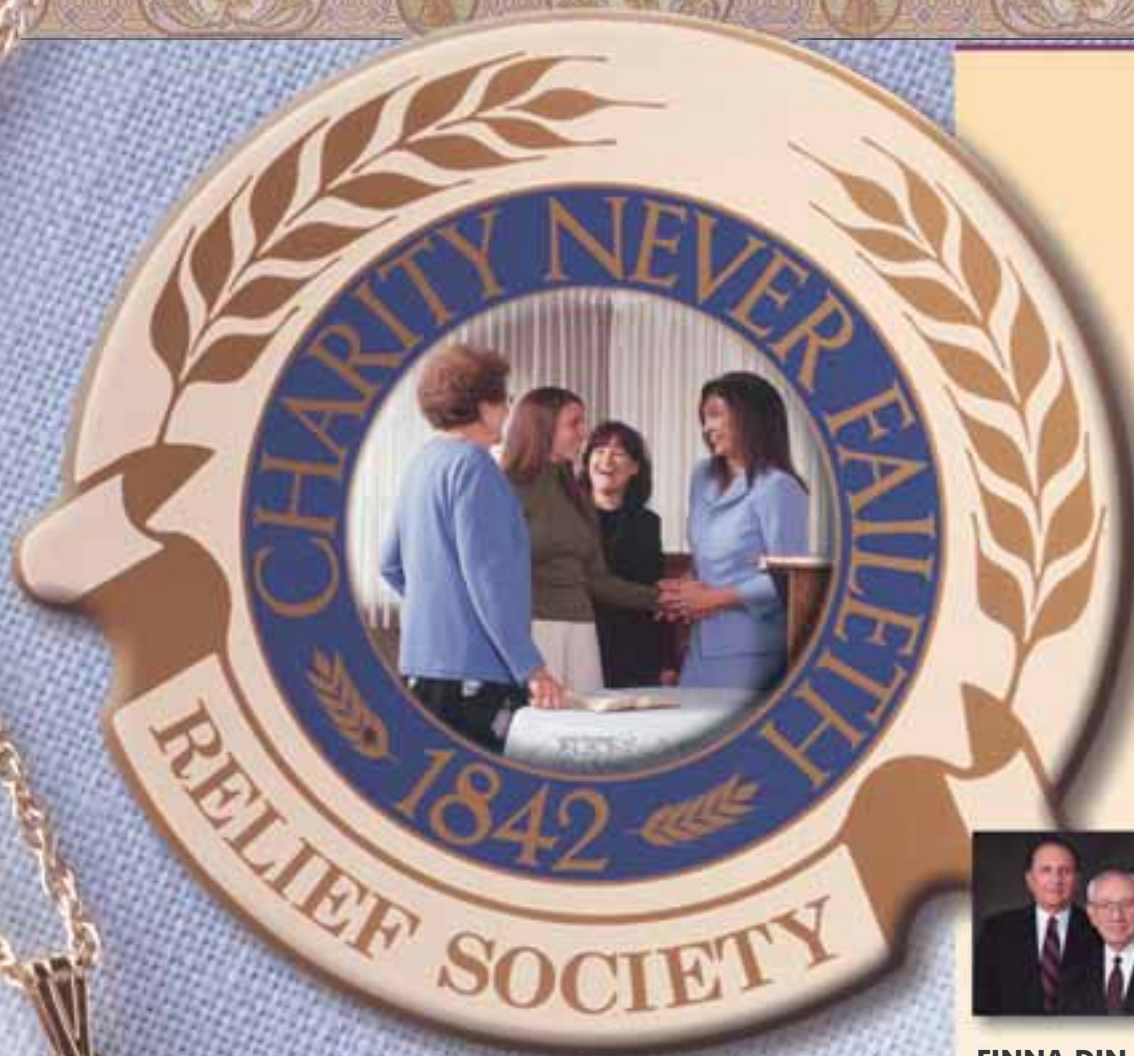
För att känna sig hemma krävs samarbete från båda parter. Hjälpföreningen välkomnar dig och du kan lära känna och älska Hjälpföreningens systrar. "I kyrkan finns det ingen åldersbarriär. Vi är alla systrar", säger syster Tanner. "Vi behöver bara bygga upp detta systemskap."

Och vad är det viktigaste med systemskap? "Sant systemskap ligger i att hålla förbunden", säger syster Tanner. "Evangeliet förenar oss. Jag hoppas att vi i första hand kan känna det som förenar oss istället för det som skiljer oss åt."

Att hålla de förbund vi ingick i dopet innebär att vi stärker och tjänar varandra. Det innebär att "bära varandras bördor, på det de må vara lätta" och vara "villiga att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst." (Mosiah 18:8–10) Vilken bättre plats att lära sig göra detta finns det än Hjälpföreningen? Det är en organisation som Gud har grundat, med mottot: "Kärleken förgår aldrig."

När du blir syster i Hjälpföreningen får du ännu mer kunskap än du hade i Unga kvinnor och får lära dig mer om att vara en Guds förbundskvinna. "Kvinnlighet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga innebär aktivt deltagande i

Hjälpföreningen”, säger syster Parkin.

När du tar nästa steg framåt och förenar dig med systrarna i Hjälpföreningen finner du att Guds kvinnor väntar med öppna armar på att få ta emot dig. (Se ”Välkommen till

Hjälpföreningen”, s 28.) ”Frälsaren älskade sina lärjungar så mycket, men han visste att han inte alltid skulle vara tillsammans med dem. Men han lovade dem: 'Jag skall inte lämna er faderlösa' (Joh 14:18)”, säger syster Tanner. ”Jag tänker på vår stora kärlek till er unga kvinnor. Vi tänker inte lämna er faderlösa. Ni lämnar inte era vänner bakom er. Ni tas emot av andra som älskar er.”

Syster Parkin tillägger: ”Och när du känner Herrens kärlek i ditt liv, sträcker du dig ut till någon annan, och cirkeln växer sig allt större. Det är vad som alltid händer.”

När du fortsätter att hålla dina förbund och följer Frälsarens exempel, då utökar din tro och godhet systerskapets cirkel i Hjälpföreningen och du gör din del för att säkerställa att ”kärleken aldrig förgår”. ■

FINNA DIN PLATS

”Övergången från ungdom till vuxen kvinna är en avgörande tid i unga kvinnors liv. Vi önskar att varje ung kvinna gör den här övergången på ett bra sätt och förbereder sig för sitt framtida ansvar som trofast kvinna, hustru och mor och för sina möjligheter att verka i kyrkan.”

President Gordon B Hinckley, president Thomas S Monson och president James E Faust, Brev från första presidentskapet 19 mars 2003.

Välkommen till *Hjälpföreningen*

Föräldrar, ledare och biskopar har som sin speciella uppgift att hjälpa unga kvinnor med övergången till Hjälpföreningen.

LARENE PORTER GAUNT
Kyrkans tidningar

Syster Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident, och syster Susan W Tanner, Unga kvinnors generalpresident, är hjärtligt överens om att de är ett lag. "Vi har båda verkat i Hjälpföreningen och i Unga kvinnor", säger syster Parkin. "Vi är förenade eftersom vi har sett båda sidor av spektrumet. Vi älskar de unga kvinnorna och Hjälpföreningens systrar."

Syster Parkin och syster Tanner känner till betydelsen av att arbeta tillsammans för att hjälpa de unga kvinnorna göra en framgångsrik övergång från Unga kvinnors program till Hjälpföreningen.

Till de unga kvinnorna säger de att Hjälpföreningen blir en tillflyktsort, en plats där de kan stärka sina vittnesbörd om Frälsaren och känna hans kärlek. Även om ni lämnar en del vänner bakom er så hamnar ni i famnen på andra som älskar er. Er cirkel med vänner blir helt enkelt större. (Se "Ditt nästa steg", s 26.)

Till Hjälpföreningens systrar säger de: "Kliv ut ur er

bekvämlighetszon och nå ut till de unga kvinnorna. Sitt bredvid dem och lär er vad de heter. Utbyt tankar och berättelser. Det ögonblick ni delar med er av era tankar, blir ni systrar.

Till ledarna säger de: Arbeta tillsammans och gör upp en plan för varje ung kvinna som är till välsignelse för henne och hjälper henne att inse sin gudomliga potential.

Ett decennium av beslut

I det decennium av beslut och förändringar, som kännetecknar övergången från ungdom till mogen ålder, spelar mödrar och fäder, kyrkans ledare och vänner alla en roll i att hjälpa unga kvinnor utvecklas. Men föräldrar har det främsta ansvaret. Övergångsprocessen bör inledas långt innan en ung kvinna fyller 18 år och fortsätta efter det att hon börjat i Hjälpföreningen.

"Min mor älskade kvinnorna i Hjälpföreningen som sina egna systrar", säger syster Parkin. "Hon gjorde vad som krävdes av henne med ett glatt hjärta. Hennes exempel var till välsignelse i mitt liv. Om varje mor bär sitt vittnesbörd om Hjälpföreningen för sin dotter så får det betydelse för den unga kvinnans framtid. En mormor, vän, eller syster som hjälper den unga kvinnan att tillväxa i evangeliet förändrar denna unga kvinna och hennes framtid.

En far har också ansvaret att uppmuntra sin dotter att föra in det goda i Hjälpföreningen i sitt liv", fortsätter

syster Parkin. ”En far sade till sin dotter: ’Jag hoppas att du gör Hjälpföreningen till en del av ditt liv eftersom den har välsignat vårt hem och bidragit till att göra de unga kvinnor av er som ni är.’”

Biskopen eller grenspresidenten, Hjälpföreningens ledare och Unga kvinnors ledare har särskilda uppgifter att fylla. En biskops intervju är ett av de mest kraftfulla redskap som finns för att hjälpa ungdomar genom denna period i livet. Särskilt Unga kvinnors ledare kan hjälpa till med att underlätta detta samspel genom att tala med biskopen och hjälpa honom att vara medveten om vilka unga kvinnor som lämnar sin organisation.

Syster Tanner uppmuntrar Unga kvinnors ledare att ”samtala med föräldrarna och fråga hur de kan vara till hjälp. Sök upp de ledare i Hjälpföreningen som utsetts till att stödja de unga kvinnorna och låt dem få kännedom om var och en av de unga kvinnornas talanger. Var positiva i allt ni gör.”

Kjolar och skriftstudier

Ledarna i båda organisationerna kan arbeta tillsammans för att planera aktiviteter som bygger upp vänskap. I en församling ville de unga kvinnorna lära sig sy, så de bad Hjälpföreningens systrar att hjälpa till. Vid en veckoträff parade man ihop varje ung kvinna med en syster i Hjälpföreningen som hjälpte henne göra en kjol. Senare sydde de färdigt kjolarna tillsammans i hemmet. Därefter inbjöd de unga kvinnorna Hjälpföreningens systrar till en modeshow där flickorna visade upp sig i sina färgglada nya kjolar.

I en annan församling sökte Hjälpföreningens systrar upp de unga kvinnorna för att läsa skrifterna tillsammans med dem. De läste tillsammans och höll koll på varandra.

I det första fallet var det de unga kvinnorna som sökte hjälp från Hjälpföreningen och i det andra fallet var det

HJÄLPA UNGA KVINNOR MED ÖVERGÅNGEN TILL HJÄLPFÖRENINGEN

Här är några förslag på vad ledare kan göra:

1. Uppmuntra mödrar att hjälpa sina döttrar få insikt om varför Hjälpföreningen är viktig.

2. Utse en rådgivare i Hjälpföreningen till den specifika uppgiften att hjälpa unga kvinnor göra en framgångsrik övergång till Hjälpföreningen.

3. Förse nya medlemmar i Hjälpföreningen med meningsfulla kallelser, besöksundervisning och uppgifter inom hjälpverksamhet.

4. Låt de unga kvinnorna och Hjälpföreningens systrar komma tillsammans med jämna mellanrum på mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling, med planering under ledning av bägge biorganisationerna.

5. Betona ett förutseende leverne, hemkunskap och personlig tillämpning av evangeliets principer på gemensamma aktiviteter. (Se förslagen i första presidentskapets brev från den 19 mars 2003.)

kvinnor kan komma tillsammans i en miljö som främjar tro.

Komma till Kristus

Unga kvinnor och Hjälpföreningens systrar kan tillsammans utvidga sin cirkel av systemskap då de vänder sig till varandra och kommer till Kristus genom att hålla förbund. ”Under denna avgörande tid i en ung kvinnas liv”, säger syster Parkin, ”kan vi som föräldrar, ledare, biskopar och vänner utgöra ett mäktigt inflytande för det goda. Unga kvinnor, å sin sida, kan vara positiva föredömen i vårt liv. Vi blir ett lag, vi blir ett.” ■

SLUTNOT

1. Se Unga kvinnors tema i *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* (2001), s 5.

Hjälpföreningens systrar som kontaktade de unga kvinnorna för att hjälpa dem. I bägge fallen fortsatte vänskapen och var till välsignelse för alla.

”Deras ’hjärtan förenades i enighet och kärlek’ (se Mosiah 18:21)”, säger syster Parkin. ”Du blir aldrig densamma när du känner någons hjärta. Då dömer du inte längre andra eftersom du förstår deras motiv och godhet.”

Skapa ett systemskap

Syster Parker och syster Tanner var eniga i sin definition på systemskap: ”Det är att hålla förbunden.”

Från dop till tempelbeseglingar så ”ingår vi och håller heliga förbund”,¹ säger syster Tanner. ”Genom förbund binds vi till vår Fader i himlen. När vi håller dessa förbund så bemöter vi andra med kärlek. Detta är systemskap.”

Det är detta iakttagande av förbund som gör att Hjälpföreningen skiljer sig från andra kvinnoorganisationer. ”Jag tror att kvinnlighet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga innebär aktivt deltagande i Hjälpföreningen”, säger syster Parkin. Hjälpföreningen bör vara en plats där

VÅRT ARV I HJÄLPFÖRENINGEN

"Vi behöver alla känna till vårt ursprung", säger syster Bonnie D Parkin (överst till vänster), Hjälpföreningens generalpresident. "Hjälpföreningen grundades av en profet och organiserades under Guds band."

På tal om Hjälpföreningens ursprung, säger syster Susan W Tanner, Unga kvinnors generalpresident (till vänster i mitten): "Unga kvinnor behöver förebilder. Ädla sista dagars heliga kvinnor i det förflutna bidrog med det. Det är en av anledningarna till att vi diskuterar historia."

Det första mötet för Hjälpföreningen utgör också ett föredömligt exempel för oss. "När vi ser på vilka som var där, så ser vi att det inte fanns några åldersbarriärer", säger syster Parkin.

"De var alla systrar. Tre av dem var tonåringar. Den äldsta var i femtioårsåldern. Elva av dem var gifta, två var änkor och sex var ogifta. Detta är vår början och vår grund."

När vi stannar till för att fundera över detta så kan vi se att vi har ett mäktigt arv. En ung syster skrev om denna insikt i ett brev till syster Parkin och sade att hon under de senaste åren har lärt sig varför kvinnor talar om Hjälpföreningens historia. "Orsaken är att vi är en del av någonting stort! Dessa tidiga sista dagars heliga kvinnor tog någonting och gjorde något storslaget av det. Och jag är en del av allt detta. Det finns i mitt blod."

Någon som lyssnar

NGOZI F OKORO

*Mina
rumskamrater
och vänner
ignorerade
mina missio-
närsansträng-
ningar. Men
jag fortsatte
att be om en
möjlighet att
berätta om
evangeliet.*

Det var en högljudd kväll på mitt studenthem vid Ibadans universitet i Nigeria. Ute regnade det kraftigt och en kall vind blåste genom fönstret. Musik av olika slag kom från många rum på min våning och flickor sjöng och ropade på varandra.

Min äldre syster hade gett sig iväg för att besöka vänner men jag valde att stanna och förbereda middagen för mig och mina rumskamrater. Jag kunde inte förklara varför, men jag hade en stark känsla av att jag borde stanna kvar.

När jag började laga soppan kom Ifeoma in. Hon var missionär för en kyrka som hade möten på universitetsområdet. En diskussion uppstod mellan Ifeoma och mina rumskamrater. Hon predikade för dem ett tag och inbjöd dem att komma till hennes kyrka. Mina rumskamrater tog villigt emot hennes inbjudan.

Jag var besviken eftersom jag inte lyckats inbjuda mina rumskamrater att besöka Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Första gången jag bjöd in dem gjorde de sig lustiga över mig och kyrkan. Senare försök under de följande tre åren lyckades inte heller. Jag kände mig som en dålig medlemsmissionär. Men en röst inom mig insisterade: "Ge inte

upp." Jag fastade och bad därför ofta att jag skulle träffa någon i skolan som ville lyssna till evangeliet.

"Hej!" sade Ifeoma och vände sig mot mig. "Har du något emot att lyssna på mig medan du lagar mat?"

"Inte alls", svarade jag.

"Är du född på nytt?" frågade hon.

"Ja, om du med 'pånyttfödd' menar det som Jesus lärde Nikodemus", sade jag. (Se Joh 3:1–21.)

"Det var intressant", sade hon. "Vill du tala om vilken kyrka du går till?"

"Jag går till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga", svarade jag.

"Mormonerna?" frågade hon förbluffat.

"Efter vad jag förstår använder de en annorlunda Bibel."

"Det är inte en Bibel utan Mormons bok", förklarade jag. "Den är ännu ett vittne om Jesus Kristus."

"Skulle du vilja berätta för mig vad du tror på?" frågade hon.

"Visst", svarade jag med tillförsikt. Jag berättade för henne om trosartiklarna och Mormons bok. Jag berättade för henne om tro på Jesus Kristus, omvändelse och dop. Hon lyssnade utan att säga något. Därefter bar jag mitt

vittnesbörd och gav henne ett exemplar av den Mormons bok jag hade haft för avsikt att ge till någon annan.

”Menar du att jag kan behålla den här?” frågade hon.

”Ja. Det är en gåva från mig till dig”, sade jag. Därefter bad jag henne att öppna boken och läsa Andra Nephi 25:26. Hon gjorde det med glädje: ”Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus och vi skriva i överensstämmelse med våra profetior, på det våra barn må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder.”

När Ifeoma hade slutat läsa såg hon allvarsam ut. Jag kände att hon var övertygad om att det jag sagt var sant.

”Och jag som trodde att medlemmarna i din kyrka inte trodde på Kristus”, sade hon tyst.

Jag inbjöd henne att besöka kyrkan med mig nästa söndag och hon samtyckte till det. ”Tack, Ngozi”, sade hon.

”Jag har aldrig haft en sådan varm känsla som idag när jag samtalade med dig.”

Hon lämnade mig och jag förstod varför jag känt mig så starkt manad att stanna kvar i stället för att följa med min syster. Jag hade blivit vägledd av Anden och till slut lyckats med att dela med mig av evangeliet till någon som var villig att lyssna. ■

Ngozi F Okoro är medlem i Ibadans första gren, Ibadans distrikt, Nigeria.

En röst för värderingar

När Liriel inte kunde tala om sina värderingar så talade hennes värderingar genom den medaljong som hon fått för att hon efterlevde dem.

JEANETTE N OAKES

Raqel "Liriel" Domiciano skulle just sjunga inför miljontals

människor. Var hon orolig för att göra bort sig? En aning. Var hon orolig för hur hon skulle vara klädd? Naturligtvis. Men vad var det som oroade henne mest?

Liriel, som vid detta tillfälle bara var 19 år, hade varit medlem i kyrkan i fem år och ville vara ett vittne "om Gud under alla tider och i allting och överallt". (Mosiah 18:9)

Liriel skulle framträda i Brasiliens största TV-sända talangtävling, *Raul Gils amatörshow*. Hon hade blivit tillsagd att inte berätta någonting om sin religion. Men hon visste att många av de brasilianska sista dagars heliga skulle se programmet, och hon ville att alla skulle veta att hon inte skämdes

för evangeliet. Efter att ha bett i sitt rum före sitt första framträdande tittade hon upp och såg sin Unga kvinnors-medaljong. Det var svaret som hon sökt efter.

Liriel bar sin medaljong under varje del av tävlingen. Slutligen vann hon och hennes partner, tenoren Rinaldo Viana, tävlingen, skrev skivkontrakt och fick vara med om hur deras första CD blev den andra bästsäljande skivan någonsin i Brasilien, med mer än en miljon sålda exemplar.

Nästan över en natt hade Liriel och Rinaldo slagit igenom. Men Liriels framgång grundar sig på årtals förberedelser, som innebar vokalträning som lyrisk sopran. Hon säger att Unga kvinnors program har förberett henne för livet.

Lära sig andliga värderingar

Liriel döptes vid 14 års ålder efter att ha introducerats till kyrkan av sin äldre syster, Patricia, som bodde i en annan del av landet.

”Hon inbjöd oss till kyrkan vid ett tillfälle när hon besökte hemmet”, säger Liriel. ”Människorna var andliga och trevligt klädda. De hade alla normer som jag tyckte om. Jag kände mig mycket glad. Jag kände hur den

Helige Andens kraft verkade i mitt hjärta. Jag hungrade efter Jesu Kristi evangelium.”

Det dröjde inte länge efter deras introduktion till kyrkan förrän Liriel och hennes yngre syster Priscila döptes. Deras mor följde senare efter. Liriel och Priscila engagerade sig med liv och lust i Unga kvinnors program.

”Många gånger tillhörde vi samma klass, och vi var mycket eniga”, säger Liriel. ”När vi hade nått ett mål i Personlig tillväxt samtalade vi om att arbeta mot nästa mål.”

Det dröjde inte länge förrän Liriel hade förtjänat Unga kvinnors utmärkelse – den medaljong som hon skulle bära inför miljon-tals människor. För henne var medaljongen en symbol för hennes önskan att följa Frälsaren.

”Att förtjäna min Unga kvinnor-medaljong var en bedrift”, säger hon. ”För mig innebär det att jag är andligt redo för tempeläkenskap och familj.”

Hon önskar att alla unga kvinnor ska få en medaljong. ”Åldern spelar ingen roll, för när du ser på din medaljong kommer du alltid att minnas de mål du uppnått, vad de representerar för dig och hur de förberedde dig för livet”, säger hon.

Liriel tillbringar mycket tid med att vittna inför många människor. Hon uppträder inför olika åhörare runt om i Brasilien (ovan och längst till vänster) och tillsammans med Tabernakelkören (ovan, till vänster). Hon fick utmärkelsen Troféu Imprensa (Brasiliens Grammy-utmärkelse) för sången "I Believe in Thee".

Under sin uppväxt drömde Liriel (nedan) om att sjunga. Nu är hennes största dröm att hennes familj (höger) ska vara tillsammans för evigt.

Att bära medaljongen under sitt framträdande var ett sätt för henne att låta mänskorna veta att hon var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och att hon var villig att stå som ett vittne, även inför miljontals människor.

Livslångt värde

Sedan hon blev medlem i kyrkan har Liriel, som nu är 22 år, lärt sig mycket om Unga kvinnors värderingar, särskilt tro.

”Till och med när jag var mycket liten läste jag alltid skrifterna”, säger hon. ”Jag ville alltid få kunskap om Gud. Jag ville känna mig nära honom.”

När Liriel växte upp tog hennes dröm att bli sångerska form – men inte så snabbt som hon skulle ha velat, delvis på grund av hennes familjs ekonomiska problem. ”Jag grät och grät och grät över detta”, säger hon. ”Jag var otålig. Men följande ord kom till mitt sinne: ”Var lugn. Din tid är ännu inte inne.”

Hon fortsatte att arbeta på sin dröm samtidigt som hon arbetade på att hjälpa sin familj ekonomiskt. Det var en svår tid. ”Gud prövar oss, men alla prövningar är till nytta för oss”, förklarar hon.

Liriel har lärt sig en hel del av allt detta – om sig själv och om sin himmelske Fader. ”Jag vet att min himmelske Fader älskar mig”, säger hon. ”När jag är ödmjuk lyssnar han till mina böner och hjälper mig att övervinna mina problem. Jag vet att han hör våra böner, lyssnar och svarar – inte alltid som vi skulle vilja, men jag tvivlar inte det minsta på att han svarar.”

Hon hoppas att hennes berättelse inspirerar andra och att hon ska vara ett gott föredöme inte bara för sista dagars heliga, utan för ungdomar i hela Brasilien. Hon har börjat

bra. Hon har varit med i olika brasilianska underhållningsprogram.

Av stort värde

Liriels favoritskriftställe är Ordspråksboken 31:10, 25–26, ett skriftställe som har mycket att göra med unga kvinnor som lever efter Unga kvinnors tema:

”En god hustru, var finner man en sådan?

Långt mer än pärlor är hon värd ...

Kraft och värdighet är hennes klädnad och hon ler mot den dag som kommer.

Hon öppnar sin mun med vishet och har vänlig förmaning på sin tunga.”

När varje ung kvinna lär sig att ”acceptera och handla enligt [Unga kvinnors] värderingar”, blir också hennes förmågor av långt större värde än pärlor, oavsett om hon vittnar inför miljontals människor eller i ensamheten i sitt eget rum, eftersom hon är ”beredd att stärka hem och familj, ingå och hålla heliga förbund, motta templets förordningar och njuta upphöjelsens välsignelser”.¹ ■

Jeanette N Oakes verkar på beltid tillsammans med sin make George på kontoret i området Brasilien Syd.

SLUTNOT

1. Unga kvinnors tema i *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* (2001), s 5.

RENGÖR DIG GRUNDLIGT

TVÅL OCH VATTEN GÖR DET INTE. SANN RENHET
KOMMER AV UPPRIKTIG OMVÄNDELSE.
(Se L&F 58:42-43.)

Drift mot styrbord

Archie D Smith

En kväll när den Förenta stater-
nas jagare som jag tjänst-
gjorde på lämnat Pearl Harbor
på väg mot norra Stilla havet, var jag
vakthavande befäl för nattsiftet. Jag
drog mig tillbaka till min koj efter
middagen för att få lite sömn före
min tjänstgöring. Jag kände hur båten

krängde när jag somnade in. Senare,
när jag avlöste vakten, krängde båten
ännu mer och när jag steg ut i mörk-
ret på den öppna kommandobryggan
kände jag den bitande vinden.

Under vintern kan norra Stilla
havet vara ganska gropig, och den
natten var vågorna tillräckligt höga

för att vinden skulle piska upp vitt
skum på vågkammarna.

”Jag är redo att avlösa dig, Sir”,
sade jag.

Det vakthavande befälets ansikte
återspeglade kompassens mjuka
skimmer och han rapporterade
båtens kurs och fart. Han tillade
att kommandören hade gått till
sängs för kvällen och sade:
”Barometern har sjunkit 30 millibar
den sista timmen.” Detta innebar
stormigt väder.

Jag fylldes av
rädsla efter-
som jag visste
att om en av de
bär vågorna slog
till mot båtens
bredsida så skulle
den kapsejsa.

”Vet kommandören om detta?” frågade jag.

”Ja, men han gav ingen speciell order.”

Han stängde dörren till styrhytten bakom sig och jag fann mig själv ensam blickande ut mot ett hotfullt hav.

När båtar drabbas av dåligt väder ska befälen bibehålla båtens för i riktning mot vinden med tillräcklig fart för att behålla kursen. Om vågor slår mot båtens bredsida så börjar båten att kränga kraftigt, vilket kan leda till att besättningen skadas och till och med att båten kapsejsar.

Efter en timme hade vågorna blivit enorma. Vinden tjöt och kastbyar med vatten for genom luften från enorma skummande vågor. Båten klättrade upp på framsidan av den annalkande vågen, hängde sig kvar på vågkammen, gled mjukt ner på baksidan av vågen, trängde sig igenom vågdalen och kom upp till ytan med vatten rinnande över däck, samtidigt som den krängde våldsamt. För att få stadga på båten var jag tvungen att minska farten.

När stormen tilltog såg jag att barometern hade sjunkit ytterligare femtio millibar. Jag anropade kommandören för att rapportera det förvärrade läget. Hans svar löd kort och gott: ”Uppfattat”, och därefter lade han på luren.

Snart anropade rorsman mig: ”Jag har problem, Sir. Hon driver mot styrbord!” Jag tittade snabbt på kompassen och upptäckte att fören sakta rörde sig mot vågdalen. Detta skulle kunna leda till att vi hamnade i en

farlig position med båtens bredsida mot vågorna. Jag beordrade rorsman att göra den nödvändiga justeringen, men det dröjde inte länge förrän nålen började dra sig tillbaka. Rorsmannen försökte korrigera driften igen, men det tog tid för båten att reagera.

Vädret blev allt sämre. Vinden tjöt nu i 160 kilometer i timmen, vågorna var 15 meter höga och båtens för fortsatte att långsamt röra sig mot vågdalen. Jag började bli rädd eftersom jag visste att om en av dessa vågor skulle slå till mot bredsidan, så skulle båten troligen kapsejsa. Jag anropade kommandören som var vaken eftersom båtens våldsamma rörelser gjorde det omöjligt att sova. Han var också orolig. Han hade inget råd men bad mig göra mitt bästa.

Rorsman informerade mig med skräckslagen röst att han gjort allt han kunde, men fören drev fortfarande styrbords. Jag var helt desperat och rädsla vändes till panik när jag fortsatte mitt frenetiska mentala sökande efter en lösning. De mest mardrömslika tankar for genom mitt sinne. Jag kände mig hjälplös och helt förkrossad.

I mitt hjälplösa tillstånd ropade jag till den ende som kunde hjälpa mig – min himmelske Fader. Svaret på min innerliga vädjan var omedelbart och tydligt. En röst i mitt sinne sade: ”Använd motorerna. Använd motorerna mot varandra.” Jag förstod genast.

Jag beordrade: ”Styrbords motor två tredjedelar framåt. Babords motor en tredjedel framåt.” Långsamt började båtens för reagera genom att

röra sig bort från den hotande vågdalen. När båten rörde sig tillbaka in mot vågorna uppfylldes jag av en stark känsla av tacksamhet. Stormen fortsatte, men jag kunde bibehålla båtens riktning genom att öka hastigheten på den ena motorn och sänka hastigheten på den andra.

En skeptiker skulle säga att lösningen hela tiden fanns i mitt sinne, men jag visste bättre. Den kom som svar på bön. ■

Archie D Smith är medlem i Edgemonts fjärde församling, Edgemonts stav, Provo, Utah.

Vi blev bättre av att övervinna smärtan

Washington Zambrano

Vi kommer aldrig att glömma bort den söndag då en ny familj av tyskt ursprung flyttade in i Pusuqui gren i Quito, Ecuador. Grens-presidenten presenterade familjen Fuchs på sakramentsmötet och vi kände omedelbart att de var speciella människor.

Efter sakramentsmötet förde jag samman min familj för att välkomna dem. Andreas, den äldste av deras barn, hälsade varmt på oss och presenterade sig som Andy. Det var någonting i detta ögonblick som varslade om början till en vänskap som skulle vara djup, sann och säkerligen evig – en vänskap som

skulle skänka oförglömliga minnen.

Tiden gick och familjen Fuchs blev mycket engagerad i vår gren. Vid denna tidpunkt var jag president för Unga män och jag fick snart se hur Andys entusiasm visade sig inom alla områden. När vi inledde ett serviceprojekt var han den förste att anlända – med ett stort leende.

Andy var en ovanlig person, till följd av sin himmelske Faders godhet och sina jordiska föräldrars vägledning. Sedan Andy var liten hade han fostrats av deras tillgivenhet och tålmod. Han och hans far, Horst, deltog gemensamt i många aktiviteter och var outhärliga för varandra. Detta föredöme gjorde att Andy mognade så snabbt att han vid 14 års ålder var en högst duglig person. Hans många förmågor upphörde aldrig att förvåna oss, men han pratade inte gärna om dem. Han var mycket angelägen om att lära sig Jesu Kristi evangelium och att inte gå miste om någon möjlighet att samtala med andra om kyrkan.

Ingen anade att Andy snart skulle lämna oss. Vi minns fortfarande den smärtsamma lördag då vi fick höra nyheten om hans tragiska död.

Den morgonen bestämde sig Andy för att cykla till toppen av en kulle i området. Han hade redan gjort det en gång med sin far och var fast besluten att upprepa bedriften ensam. Efter att ha fått sin fars tillstånd gav han sig iväg. När han cyklade uppför kullen körde en lastbil lastad med ved med våldsamt fart nedför kullen. Den körde på Andy och dödade honom omedelbart. Det var svårt för oss att acceptera att denna

tragedi hade drabbat en så begåvad, lovande ung man.

Lastbilschauffören blev allvarligt skadad. Han fördes till ett sjukhus i Quito under polisbevakning så att han inte skulle undkomma att ställas till svars för det han gjort. Säkerligen, trodde vi, skulle han åtalas för olyckan. Men av Horst Fuchs lärde vi oss alla förlåta.

Grenspresidenten och jag gav oss iväg med broder Fuchs för att identifiera Andys kropp. Även om hans sons död var mycket smärtsam förlät han den person som tagit Andys liv. Han vägrade att hysa bittra känslor i sitt hjärta. Några dagar senare besökte han lastbilschauffören på sjukhuset och sade att han hade förlåtit honom. Han erbjöd sin hjälp och berättade för honom om Jesu Kristi evangelium. När lastbilschauffören återhämtade sig i hemmet började han ta emot diskussionerna från missionärerna, som åtföljdes av broder Fuchs. Broder Fuchs ingrep också för att åtalet mot mannen skulle läggas ner.

Jag vet att denna demonstration av kärlek har sin grund i Jesu Kristi evangelium – det evangelium som familjen Fuchs levde efter. Familjen Fuchs är verkligen en utomordentlig familj. Deras exempel visade oss att det bara är genom Kristus som sann styrka kommer, såväl som tröst och stöd.

Vi blev bättre människor av att övervinna smärtan. Även om vi förstod att det skulle förekomma en del tårar på vår färd genom livet, fick vår gren genom Andys arv och hans fars exempel bevittna att vi måste ha tro

och arbeta flitigt för att leva upp till och sprida evangeliet varje dag. Och genom Jesus Kristus har vi tro på att vi kommer att möta Andy igen. ■

Washington Zambrano är medlem i San Juans församling, Santa Ana stav, Quito, Ecuador.

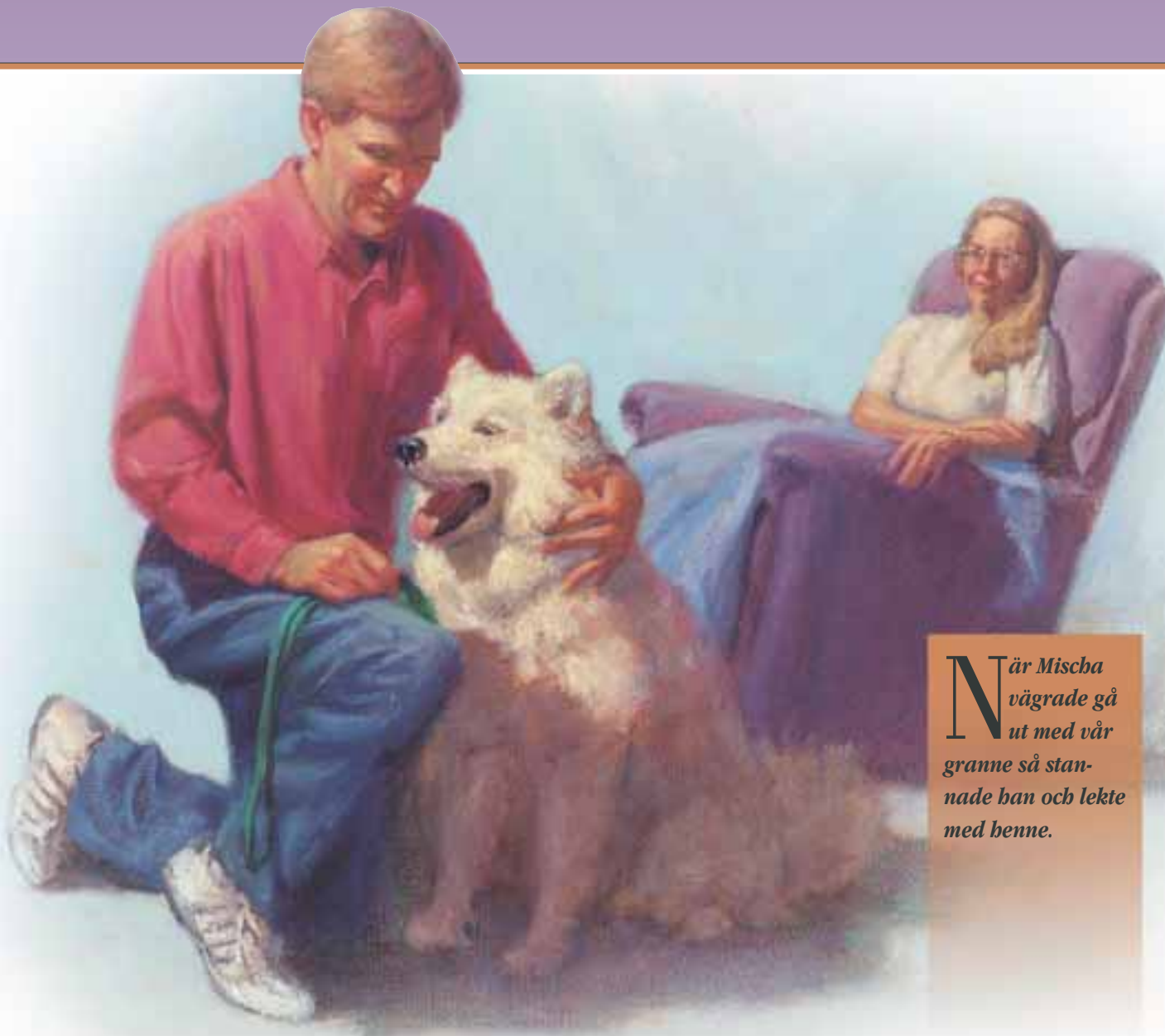
Precis vad jag behövde

Margaret Kay Christensen

En kärleksfull handling från mina grannar gav mig minnesvärd undervisning om vikten av att lägga märke till varandras behov och försöka tillgodose dem.

Som ensamstående mor med tre barn hade jag uppnått ett ganska stort mått av oberoende i omvårdnaden av min familj. Men på våren 1989 hade förändrade levnadsomständigheter fört med sig nya utmaningar. Min äldste son, en återvänd missionär, var gift och arbetade långt borta som officer i Förenta staternas flotta. Min dotter och yngre son förberedde sig på att gå ut som missionärer med bara två veckors mellanrum. Jag skulle vara ensam för första gången.

Tja, jag skulle inte vara *belt* ensam – Mischa fanns där, en stor, vacker samojedhund. Ett av barnen tog en promenad med henne varje dag, men nu när de alla skulle vara borta, så skulle denna uppgift bli min. Problemet var att jag skulle genomgå en operation för hälsosporre och att det skulle vara extremt smärtsamt för mig att gå i åtskilliga veckor framöver.

När Mischa vägrade gå ut med vår granne så stannade han och lekte med henne.

Under en av min yngre sons sista promenader med Mischa, innan han gav sig iväg till missionärsskolan, hejdades han av vår granne. Mannen sade att han skulle gå ut med vår hund varje dag tills ett av barnen återvänt hem.

Första kvällen vår granne kom för att gå ut med Mischa ville hon inte gå ut med honom eftersom han var en främling. Så han stannade och lekte med henne i ungefär femton minuter. Han kom nästa dag för att leka med henne och bli vän, men hon vägrade fortfarande att gå ut på en promenad. Slutligen, den tredje kvällen, var hon

villig att gå ut, och snart väntade hon otåligt på sin nya vän varje kväll.

Långt efter det att min fot hade läkt efter operationen och jag kunde ta över ansvaret, fortsatte min granne att gå ut med Mischa. När han var upptagen av ett arbete tre kvällar i veckan så tog hans hustru över. I ett och ett halvt år, tills min dotter återvände, gick dessa underbara grannar ut med min hund i minst en timme varje kväll, förutom tre kvällar då de ursäktade tog en kort semester utanför staden. Detta inbegrep mer än 547 timmar av tjänande!

Jag är övertygad om att mina grannar var i harmoni med Anden, och jag är tacksam över att de lade märke till mitt behov och tillgodosåg det. Det var inte någonting jag hade tänkt be dem göra. Men med tanke på mina ansvar under denna tid så skulle inget annat tjänande ha varit till större hjälp för mig. Dessa grannar följde Almas förmaning att "bära varandras bördor, på det de må vara lätta" (Mosiah 18:8), och var ett exempel på kärleksfullt tjänande som jag alltid ska minnas. ■

Margaret Kay Christensen är medlem i Midvales femte församling, Midvale stav, Utah.

Himlarna regnade

ÄLDSTE RONALD T HALVERSON
i de sjuttios kvarum

Det polynesiska folket har en enkel tro, en djup tro. När de hör sanningen och känner den, då accepterar de den.

När jag verkade i områdespresidentskapet för öarna i Stilla havet så hade jag den underbara förmånen att lära känna människorna där. Dessa människor är fyllda med tro. När jag betraktade dem och träffade deras barn så lärde jag mig snart att lycka inte är beroende av världsliga rikedomar.

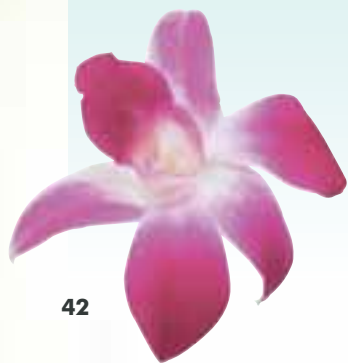
En gång när jag befann mig på Tonga så reste jag mellan öarna för att närvara vid en distriktskonferens. Min hustru, en översättare och missionspresidenten och hans hustru reste tillsammans med mig. För att ta sig från ö till ö färdades människorna med båt. Denna båtresa mellan Ha'apai och Ha'afeva tog oss fyra timmar. När vi kommit fram till Ha'afeva radade de heliga upp sig på stranden och sjöng för oss. Vi kavlade upp byxbenen, tog av oss skorna och vadade iland.

Vi fick snart veta att människorna där hade plågats av torka. På öarna samlas dricksvatten in i tunnor från det regnvatten som rinner av från taken. Öborna dricker vattnet från tunnorna. Om det inte kommer något regn så saknar de dricksvatten och inte heller växer

deras grödor. Torkan hade varat så länge att vattnet var slut och till middag den eftermiddagen delade de sina sista brödsulor med oss. Jag tänkte för mig själv: "Vilken tro!" De hade fastat och de frågade om vi ville förena oss med dem i en bön om regn, vilket vi gjorde.

När konferensen var över och vi förberedde oss för att ge oss iväg, bad inte bara människorna på öarna om regn, utan de bad också om att vi skulle ha bra väder tills vi anlänt till vår destination. Vi steg ner i våra båtar och färdades tillbaka med bra väder. Men när vi anlänt till vår slutliga destination så öppnade sig himlarna och öarna välsignades med regn.

Det är den slags tro som många polynesier har och det slags underverk som de åstadkommer. De har en enkel tro, en djup tro. De måste inte ha bevis. De tvivlar inte alls på att Herren lever och att han älskar dem. När de hör sanningen och känner den, då accepterar de den. Därefter bygger de vidare på detta vittnesbörd. ■

Frågor och svar

Min vän säger att han vill döpas, men jag tror att han är mer intresserad av mig än av evangeliet. Vad ska jag göra?

L I A H O N A

Det är viktigt att inse att det finns två saker att tänka på här. Det första är din väns intresse för kyrkan och ditt ansvar att vara missionär. Det andra är att besluta hur er relation ska se ut – om det ska vara vänskap eller någonting mer.

Ditt missionärsansvar

När vi är trofasta så för Gud ofta in människor i vårt liv så att vi kan välsigna dem med evangeliet. Missionärsarbetet är mest effektivt när vi byggt upp tillitsfulla relationer. Det är mest troligt att våra vänner lyssnar till vårt budskap när de redan litar på oss. Det är dock inte ovanligt att relationer blir förvirrade när de inblandade har djupa känslor för varandra.

Oavsett dina väns motivation så är du kanske hans enda länk till kyrkan. Förvissa dig om att han presenteras för och blir accepterad av så många andra medlemmar som möjligt. Genom att ge honom fler kopplingar

Vår himmelske Fader gör ofta att vi hamnar i situationer där vi kan undervisa andra om evangeliet. Bemöda dig om att presentera din vän för andra medlemmar i kyrkan.

Kyrkans ledare avråder från allvarliga förhållanden om man inte är tillräckligt gammal för att överväga äktenskap.

Tala om för din vän varför dina normer för relationer är viktiga för dig.

Sök vägledning från dina föräldrar och ledare i kyrkan och från din himmelske Fader genom fasta och bön.

till kyrkan än bara dig så känner han sig mera avspänd i kyrkan och hans spirande vittnesbörd blir mindre beroende av bara dig.

Ert förhållande

Våra ledare har varit tydliga när det gäller normer för träffar. De som ännu inte är 16 år fyllda bör inte gå ut på träff, än mindre fundera över en allvarlig relation. Äldre tonåringar bör undvika parförhållanden tills de är tillräckligt gamla och mogna för en uppvakning som leder till äktenskap. (För ytterligare information, se ”Träffar” i *Vägledning för de unga* [2001], s 24–25.)

Det är viktigt att du är ärlig och öppenhjärtig mot din vän. Om du inte är tillräckligt gammal för en stadigvarande relation så bör du förklara det för honom. Låt honom veta att evangeliet är det viktigaste i ditt liv och att du inte bara vill göra det som är rätt, men att du också vill låta honom finna samma lycka i evangeliet som du har funnit.

Om du är tillräckligt gammal för att överväga en allvarlig relation, och om du tror att din vän vill att er vänskap ska vara någonting mer, låt honom då veta så snart som möjligt att det vore bäst för honom att bestämma hur han känner för Herrens kyrka innan ni diskuterar hur ni känner för varandra. Dopet är det första steget till frälsning. Det är någonting alltför viktigt för att äventyras av de sårade eller ilska känslor som ofta blir följderna när ett romantiskt förhållande avbryts.

Söka vägledning

När du befinner dig i sådana här situationer är det lämpligt att be, fasta och söka råd från dina föräldrar och kyrkans ledare. Du kan trösta dig med vetskapen om att din himmelske Fader bryr sig om dig, och att gifta sig med den rätta personen på den rätta platsen vid den rätta tidpunkten är tillräckligt viktigt för din eviga frälsning för att han ska vilja hjälpa dig. Det är upp till dig att vara värdig hans välsignelser och att söka kunskap om och göra hans vilja.

LÄSARNA

Tala med din vän. Förklara för honom att medlemskap i kyrkan är någonting som angår honom själv, inte andra. När vi är döpta ingår

vi särskilda förbund med Gud som behöver iakttas. Att veta detta hjälper honom att fatta ett beslut av den rätta anledningen.

Sherice Bradley, 17,

Howells församling, Garlands stav, Utah

När en vän beslutade sig för att undersöka kyrkan var jag rädd för att han gjorde det bara därför han var intresserad av mig. Men när vi studerade Mormons bok och tog missionärslektionerna tillsammans, såg jag hur han tillväxte i tron. Att vara ett gott exempel gjorde mig till en bättre medlem. Idag verkar han som missionär.

Giuliana Giusti, 22, Pleasant Views sjunde församling, Sharons östra stav, Provo, Utah.

Många har blivit medlemmar i kyrkan genom sina vänners exempel och engagemang. Var därför ett exempel för denna vän och hjälp honom att få ett personligt vittnesbörd. Förutom detta skulle jag be om hjälp från Herren. Hur ska vi kunna säga att den här vännen inte kommer att bli en stor ledare i kyrkan en dag?

Paula Brandao Cavalcanti, 15, Torre församling, João Pessoa stav, Brasilien

Jag hade en vän som besökte kyrkan därför att han tyckte om någon i församlingen. Efter några veckor fick han slutligen veta att hon inte var intresserad. Han var besviken, men han kände någonting varje gång han besökte kyrkan. Så han fortsatte komma dit och blev döpt. Han gick senare ut på mission. Kyrkan är sann, berätta om den för alla.

Äldste Chad L Cronin, 21, Englandmissionen London

Fasta och be. Tala sedan med honom och berätta att dopet är ett av de viktigaste beslut han kommer att fatta i sitt liv. Dopet handlar inte om uppvakning. Det är en helig förordning. Uppmana honom att be om dopet.

Emily Pagulayan, 18, Makatis första församling, Makati stav, Filippinerna

På sitt eget sätt och i sin egen tid förbereder Herren personer att acceptera hans evangelium ... När vi står som 'vännerna om Gud under alla tider och i allting och överallt' (Mosiab 18:9), öppnar Herren vägar för oss att finna och få lämplig kontakt med sökare."

Se äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum: "Dela med oss av evangeliet", *Liahona*, jan 2002, s 8-9.

Om du verkligen vill att din vän ska bli en god medlem i kyrkan bör du själv först vara en stark medlem. Om du strävar framåt med tro så kommer Herren att hjälpa dig och din vän. Herren arbetar på olika sätt, och även om vi ibland inte förstår det har han en avsikt.

Belkys Sugey Velásquez Hernández, 18, La Esperanza församling, La Esperanza stav, Tegucigalpa, Honduras

Undvik att hamna i en seriös relation med honom. Var bara vänner och ha roligt. Uppmuntra honom att bättre bekanta sig med evangeliet och kom alltid ihåg honom i dina

böner. Hjälプ honom förstå att han är ett Guds barn och att dopet är första steget tillbaka till honom.

Faith Ejokeoghene Imoh, 17, Mini-Okoro församling, Port Harcourts församling, Nigeria

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som tillkännagivanden om kyrkans lära.

VAD TYCKER DU?

Ungdomsläsare: Skicka ditt svar på nedanstående fråga, tillsammans med namn, födelsedatum, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto till:

Questions and Answers 9/04

50 East North Temple Street, Floor 24

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: cur-liahona-imag@ldschurch.org

Svaret ska vara oss tillhanda den 15 september 2004.

FRÅGA

"Pornografi förstör mitt liv. Men varje gång jag försöker sluta titta på den så faller jag igen. Vad kan jag göra?" ■

Visste du det här?

Det hände i augusti

25 augusti 1878: Det allra första primärmötet hölls i Farmington i Utah.

6 augusti 1903: Ryssland invigdes för evangeliets predikande.

21 augusti 1927: President

Thomas S Monsons födelsedag!

Han föddes i Salt Lake City.

14 augusti 1935: Den argentinska missionen organiserades. (Det finns nu 10 missioner i Argentina.)

VEM ÄR JAG?

Hjältar i Mormons bok

Läs om mitt liv för att lista ut vem jag är. Upptäck mer om mig genom skriftställehänvisningarna längst ner.

- * Min farfar och far var profeter.
- * Jag hade två yngre bröder.
- * Som ung var min far en "mycket dålig människa och en avgudadyrkare". (Mosiah 27:8)
- * Senare hade min far en enastående andlig upplevelse som vände upp och ner på hans liv.
- * I slutet av sitt liv tog min far med sig mina bröder på en mission till zoramiterna.
- * Efter att ha återvänt från sin mission uppmanade min far mig att förlita mig på Gud och att förbereda mig på ansvaret att ta hand om de heliga uppteckningarna.
- * Under mitt liv ville en ogudaktig man vid namn Amalickiah bli kung.
- * Jag var vän och medarbetare

till Moroni, ledare för våra väpnade styrkor.

* Jag hjälpte till att övertyga Ammons folk om att inte gå ut i krig. Jag ledde deras söner i strid.

* Jag utkämpade många strider med mina "söner", och vi bidrog till att driva ut lamaniterna ur vårt land.

* Före min död återvände jag för att predika evangeliet och överlämnade de heliga uppteckningarna till min yngre bror.

Svaret finner du i Mosiah 18; 27; 29:42; Alma 31:7; 36-37; 38:6-9; 45:20-22; 46:1-3, 38; 48:19; 49:30; 53:10-22; 58:41; 62:38, 45; 63:1.

Förslag till ledare

President Gordon B Hinckley (nedan med televisionens Larry King) har sagt oss att vi bör ta aktiv del i hedervärda ting: "Bli ledare som höjer rösten för det som gör vår civilisation lysande och som ger välbefinnande och frid i våra liv ... Låt inte fruktan lägga band på era ansträngningar ... Motståndaren till all sanning vill i era hjärtan lägga en motvilja mot att anstränga sig. Driv bort denna fruktan och var modig, för sanningens och rättfärdighetens och trons sak. Om du nu beslutar dig för att detta ska bli ditt livsmönster, kommer du inte att behöva fatta

detta beslut igen." ("Den levande profetens ord", *Nordstjärnan*, jun 1998, s 26.)

”Muhammed ur sista dagars heligas perspektiv”

Jag döptes för två år sedan. Som studerande vid universitetet i Nigeria, där en stor del av eleverna är muslimer, var det svårt för mig att anpassa mig till deras kultur och umgås med dem. Jag är tacksam för artikeln ”Muhammed ur sista dagars heligas perspektiv” i juninumret 2002 av *Liabona*. Den belyser att jag bör leva fredligt tillsammans med människor som har olika trosuppfattningar och läror. Den ger mig bättre förståelse för att alla människor på jorden är underbara barn till vår himmelske Fader.

*Imogu Anthony,
Abeokuta första gren,
Abeokuta distrikt, Nigeria*

Guds verk uppfyller jorden

Innan jag somnade igår läste jag *Liabona*, som jag brukar göra. Anden manar mig att skriva vad tidningen betyder för mig. Jag döptes för 34 år sedan i Sverige. För åtta år sedan flyttade jag till Förenta staterna för att bo hos min dotter. Här fick jag tidningen på svenska.

Jag älskar att läsa vad president Gordon B Hinckley har att säga till

oss. När jag ser bilder från det nya konferenscentret hjälper det mig att förstå profetian i Första Moseboken 22:17 om att vi ska vara ”som sanden på havets strand”. Jag är tacksam för rapporterna om hur Guds verk uppfyller hela jorden. (Se Dan 2:34–35, 44.)

*Ulla Mårtensson,
Susquebanna församling,
Baltimore stav, Maryland*

Tro på Filippinerna

När jag läser *Liabona* strömmar tårar från mina ögon – inte bara en gång, utan många gånger. En artikel som särskilt rörde vid mitt hjärta var ”Leva i tro i Filippinerna” i decembernumret 2001, med en kommentar av äldste Duane B Gerrard. Jag känner verkligen att president Gordon B Hinckleys vädjan i invigningsbönen för templet i Manila blev bönhörd och kommer att fortsätta bli bönhörd.

*Eliza O Villamor,
Santo Cristo församling,
Gapans stav, Filippinerna*

”Rättfärdighetens kvinnor”

Artikeln ”Rättfärdighetens kvinnor” av äldste M Russell Ballard i decembernumret 2002 var storartad. Jag var lite nedslagen men nu är jag andligen stärkt.

*Elisangela Pinbeiro Pechim Soares,
Poços de Caldas första församling,
São João da Boa Vista stav, Brasilien*

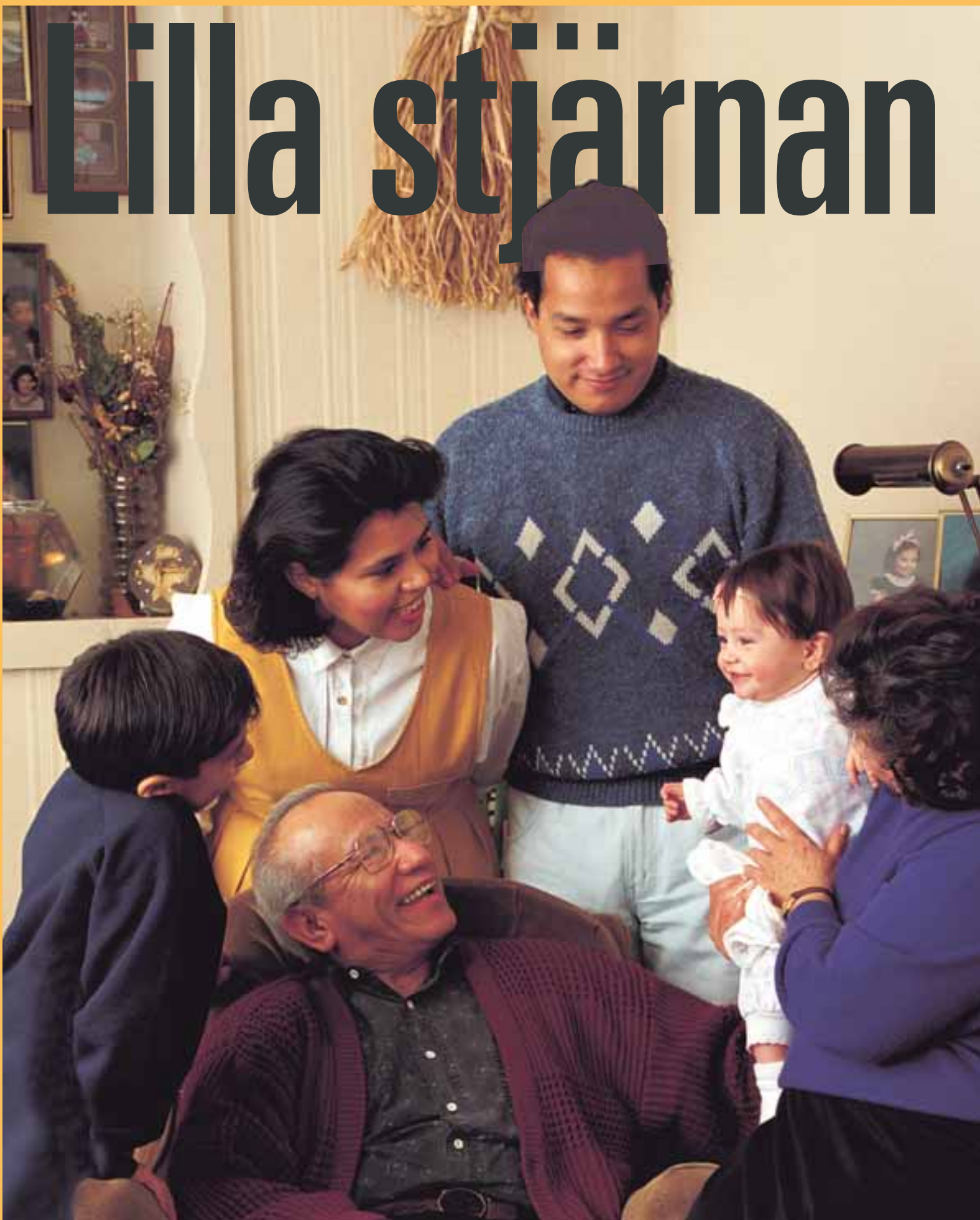
Resurser i kyrkan som du har tillgång till

Behöver du hjälp med en lektion eller ett tal? Kan du inte minnas var du läst det där citatet? Besök www.lds.org för en fullständig förteckning över det material som kyrkan gett ut, som finns tillgängligt online på ditt språk. Klicka på världskartan i övre högra hörnet på hemsidan. Tillgången på material varierar för de olika språken.

FOTO: JOHN LUKE,
BILDEN ÄR ARRANGERAD

Lilla stjärnan

Följa med strömmen

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

President Hinckley berättar om ett tillfälle då han lärde sig om att ha mod att fatta sina egna beslut.

Det år vi började på högstadiet hade skolan inte plats för alla eleverna, så vi skickades tillbaka till låg- och mellanstadieskolan. Vi var rasande. Vi hade tillbringat sex år i den byggnaden, och vi kände att vi förtjänade något bättre. Alla pojkarna i klassen träffades efter skolan. Vi beslutade oss för att strejka.

Nästa dag gick vi inte dit. Men vi hade ingenstans att ta vägen. Vi kunde inte stanna hemma, eftersom våra mödrar skulle komma med frågor. Vi kom inte på tanken att åka ner på stan och gå på bio. Vi hade inga pengar till det. Vi tänkte inte heller att vi kunde gå till parken. Vi var rädda för att någon skulle se oss. Vi gick bara omkring och fördrev tiden.

Nästa morgon kom rektorn, herr Stearns, till skolingången för att hälsa på oss. Han sade att vi inte fick komma tillbaka till skolan förrän vi hade med oss en lapp från våra föräldrar. Att strejka, sade han, var inte rätta sättet att lösa problem.

Om vi hade ett klagomål kunde vi komma till rektorns kontor och diskutera det.

Jag kommer ihåg hur förlägen jag kände mig när jag kom hem. Min mor frågade vad som stod på. Jag berättade för henne. Hon skrev en lapp. Den var mycket kort. Det var den mest svidande tillrättavisningen som hon någonsin gav mig. Den löd som så:

”Kära herr Stearns!

Var snäll och ursäkta Gordons frånvaro igår. Hans handlande var helt enkelt en impuls att följa med strömmen.”

Jag har aldrig glömt min mors lapp. Jag beslöt mig på stående fot för att aldrig göra något som bara gick ut på att följa med strömmen. Jag bestämde på fläcken att jag skulle fatta mina egna beslut, på grundval av mina egna normer och inte låta mig puffas i den ena eller den andra riktningen av min omgivning. Detta beslut har varit till välsignelse för mig många gånger. ●

Från ett tal på generalkonferensen i april 1993.

Bygga mitt hus på klippan

***Jag ska tro på min himmelske
Fader och Jesus Kristus.***

Jag ska be till min himmelske Fader.

***Jag ska omvända mig från
det som jag gör fel.***

Jag ska förlåta andra.

”Framgångsrika ... familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse [och] förlåtelse.” (”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, (*Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.)

BYGG PÅ MIN KLIPPA

SHEILA E WILSON

”Framgångsrika ... familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse [och] förlåtelse.” (“Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, Nordstjärnan, okt 1998, s 24.)

Har du någon gång byggt ett hus av sand?
Såg du hur vågorna spolade bort det?

Om du skulle bygga ett hus att bo i så skulle du inte bygga det av sand. Du skulle vilja bygga ditt hus på en säker grundval – kanske av betong eller sten. Om sedan regnet kommer och det blir en översvämning, eller vinden blåser, så skulle ditt hus stå tryggt.

Jesus förklarade: ”Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förständig man, som byggde sitt hus på hälleberget. Och slagregn föll och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget.”

(3 Nephi 14:24–25) Detta berg är Jesu Kristi evangelium.

När Nathan var fem år drabbades han av en ögonskada. Under de följande åren behövde Nathan genomgå flera operationer. Nathan och hans familj bad och hade tro på att han inte skulle mista sin syn. Vår himmelske Fader hörde deras böner och välsignade Nathan så att han kunde se.

Liksom Nathan utsätts vi för provningar. De påminner om de vattenströmmar, regn och vindar som kan slå till mot vårt hus. När du ber, har tro och följer Jesus så stärker du dig själv och din familj. Du bygger ditt vittnesbörd på Jesu Kristi evangeliums klippa.

Bygg-på-min-klippa-skyllt

Klistra dörrskylten på tjockt papper och klipp ut den. Skriv på klippan någonting du kan göra för att stärka din familj. Häng den på ett dörrhandtag för att påminna dig om vad du kan göra för att bygga ditt hus på hälleberget.

Förslag till samlingsstunden

1. Skriv ”Bönen stärker mig och min familj” på tavlån. Visa upp ett papper och en bok: Förklara att boken föreställer svårigheter och papperet föreställer oss. Låt ett barn försöka ställa papperet på sin kant och balansera en bok ovanpå. När några barn har försökt förklarar du att det finns ett sätt att få papperet tillräckligt starkt för att hålla upp boken. Rulla papperet till en tub och tejpa ihop den. Ställ upp papperstuben. Lägg försiktigt en bok ovanpå. (Öva innan.) När vi på liknande sätt ber och håller buden kommer vår himmelske Fader att forma vår karaktär och ge oss styrka. Inbjud två eller tre familjer som ska berätta hur bönen har stärkt och välsignat dem. Låt varje familj berätta om en favortsång eller psalm och sjunga den tillsammans eller med Primär.

2. Gör ett rollspel av liknelsen om den obarmhärtige tjänaren. (Se Matt 18:23–35.) Påpeka att skulden var som om tjänaren inte skulle förlåta en skuld på 100 kronor efter det att kungen hade förlåtit honom en skuld på 50 miljoner kronor! (Se James E Talmage, Jesus Kristus, s 387–388.) Gör sju stora frågetecken med följande frågor och placera dem under var sjunde stol: 1. Vem representerar kungen? (Vår himmelske Fader.) 2. Vem representerar den obarmhärtige tjänaren? (Var och en av oss.) 3. Vem representerar medtjänaren? (Alla de som har sårat oss.) 4. Vad lär Jesus oss i denna liknelse? (Att vi måste förlåta andra om vi vill att Gud ska förlåta oss.) 5. Hur känner du dig när du förlåter någon? 6. Hur känner du dig när du inte förlåter? 7. Hur känner du dig när din himmelske Fader förlåter dig? Låt barnen börja räkna. När de räknat till sju låter du barnet leta under sin stol och svara på frågan. Fortsätt tills alla frågorna har besvarats. Läs Matteus 18:21–22. Låt barnen multiplicera sjuttio gånger sju. Jesus lärde oss att vi alltid ska vara villiga att förlåta. Uppmuntra barnen att lära sig Läran och förbunden 64:10 utantill. Sjung en sång eller psalm om förlåtelse. ●

FRÅN PRESIDENT HEBER J GRANTS LIV

En apostels vittnesbörd

Som ny apostel reste Heber J Grant med en grupp bröder till Arizona för att besöka indianerna där.

Titta, vägen delar sig i två. Är den andra säker?

En ryttare kan färdas på den, men den är för lerig för vagnar.

Ni kan väl köra vidare medan jag tar den här vägen? Vi träffas snart igen.

Heber ville vara ensam. Han kände sig modfälld och ovärdig.

Jag borde inte vittna om Frälsaren. Jag duger inte till att vara apostel.

När han funderade över detta såg han för sitt inre en himmelsk syn. Han såg Frälsaren, profeten Joseph Smith, hans egen far och de andra män som han förstod höll på att besluta vilka de nya apostlarna skulle vara. Heber var en av dem man bestämde sig för.

Efter detta kunde han bära sitt vittnesbörd med självförtroende.

Jag vet att Jesus lever.

Jag har sedan dess aldrig tvivlat på mitt vittnesbörd. Jag har bara haft glädje av att bära det. Jag vet att Gud lever, att Jesus är Kristus och att Joseph Smith är den levande Gudens profet.

President Grant talade om denna upplevelse årtal senare.
Omarbetning av ett tal från Conference Report, okt 1942, s 24–26.

David's bön

*"Allt vad ni ber om i er bön skall ni få, när ni tror."
(Matt 21:22)*

PATRICIA REECE ROPER

En berättelse ur president David O McKays liv (1873–1970), kyrkans nionde president

David's hjärta bultade våldsamt i bröstet och han satte sig rakt upp i sängen. Ett svagt månljus strilade in genom sovrumsfönstret som efterlämnade grå skuggor på väggarna. Det enda ljudet kom från hans bror Thomas' tunga andhämtning där han låg och sov.

Det hade bara varit en dröm. Två indianer hade kommit in i trädgården. När David såg dem hade han sprungit in i huset för att få skydd. En av dem tog fram en pil från sitt koger, sköt på David och träffade honom i ryggen. Därefter gick de in i huset, hånade hans mor och skrämde henne.

Trots att det bara hade varit en dröm så var den så verklig. David gnuggade ryggen på det ställe där pilen hade träffat honom i drömmen. Han hade känt hur den träffade honom.

Efter det blev David mycket mörkrädd. Tankar på att människor skulle försöka skada hans mor och hans yngre bröder och systrar var verkliga för honom.

En dag såg David hur hans far packade väskan. "Varför packar du, pappa?" frågade David.

"Jag ska ge mig iväg med boskapen i några dagar", svarade hans far. "Oroa dig inte. Det tar inte lång tid. Jag ska bara flytta dem till färska betesmarker."

"Jag vill inte att du ger dig iväg", sade David.

"Allting blir bra", svarade hans far. "Jag är tillbaka om några dagar."

David tittade sorgset på när hans far tog sin väska till framsidan av huset där hans häst hade bundits fast. Efter att ha vinkat farväl till familjen red han efter boskapen. David kände sig sjuk inombords. Han försökte att inte oro sig i förhoppningen att allt skulle gå väl som hans far hade sagt. Men när kvällen närmade sig och solen gick ner började han oro sig.

Efter middagen förberedde sig familjen för att gå till sängs. När de alla hade knäböjt vid sina sängar och uttalat sina böner så kröp de ihop under sina täcken för att somna. Men David kunde inte somna. Hans hjärta bultade, och hans tankar skenade iväg. Genom den öppna dörren till sitt sovrum kunde han se hur hans mor gick till sitt sovrum.

Till sist blåste hans mor ut ljuset och somnade. Men David kunde fortfarande inte sluta ögonen. Han tyckte att han hörde ljud runt om i huset. Hans bror Thomas sov djupt, men rädslan i Davids hjärta växte. Vad kunde han göra? Tårar trillade ner på hans kudde. Hans handflator var svettiga och han kunde fortfarande höra hur det lät runt om i huset.

David beslöt sig för att be på det sätt hans föräldrar lärt honom. Han var säker på att Herren skulle hjälpa honom, men han hade ett problem: att knäböja vid sidan av sängen. Hur kunde han lämna tryggheten i sin säng för att knäböja och be? Tänk om någon gömmer sig under hans säng?

”Herren är inte en avlägsen, frånvarande källa. Han är en god fader, mån om sina barns välfärd och redo och villig att lyssna till och besvara deras anrop.”

**President David O McKay (1873–1970),
Conference Report, okt 1952, s 129.**

David förstod att det enda sätt varpå han skulle kunna sova var om han bad till Herren om hjälp. Slutligen steg han långsamt upp ur sängen och föll ner på sina knän. Han bad Herren beskydda hans mor och hans familj. Alla oljud försvann och en lugn känsla kom in i Davids hjärta. En röst sade

tydligt följande ord till honom: ”Var inte rädd. Ingenting kommer att skada dig.” David kände den ljuva förvisningen om att han kunde vara trygg i sängen på natten.

David kröp ihop under täcket och somnade. Han oroadde sig aldrig mer på nätterna. Trots att det hade varit ett svårt prov för honom att gå upp ur sängen och knäböja så hade han bett på det sätt han visste att han borde. Och Herren besvarade hans bön. ●

*Omarbetning av ett tal från
Conference Report, okt
1951, s 182.*

*Patricia Reece Roper är
medlem i Leamingtons
församling, Delta stav,
Utah.*

**David undrade:
”Hur kan jag
lämna tryggheten
i min säng för att
knäböja och be?**

En trons sköld

"Framgångsrika ... familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse [och] förlåtelse."
("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", Nordstjärnan, okt 1998, s 24.)

Primär lär vi oss om tro, bön, omvändelse och förlåtelse. Våra familjer kan hjälpa oss att följa dessa principer. Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum lärde: "Den bästa platsen för människan att bygga upp tro och ett starkt vittnesbörd är ett rättfärdigt hem, fyllt med kärlek." ("Festmåltid vid Herrens bord", *Nordstjärnan*, jul 1996, s 82.)

Våra familjer kan hjälpa oss att bygga sköldar av tro som skyddar oss mot "den ondes alla brinnande pilar". (Ef 6:16) Äldste L Tom Perry, medlem i de tolv kворum, lärde sig detta som barn: "Vi blev klädda varje morgon i vårt hem inte bara i mössor och regnjackor och stövlar som skydd för fysiska stormar, utan än mer omsorgsfullt iklädde oss våra föräldrar varje dag i Guds vapenrustning. När vi knäböjde i familjebön och lyssnade till vår far ... lades ännu ett lager på våra sköldar av tro." ("Gör dig en sköld av tro", *Nordstjärnan*, okt 1974, s 428.)

Liksom äldste Perry kan vi lära oss principer i hemmet som kan skydda oss mot synden. Vi kan göra vår del för att stärka våra familjer genom att ha tro på Jesus Kristus, be tillsammans, omvända oss och förlåta de familjemedlemmar som sårar oss. När vi gör detta fyller den Helige Anden vårt hem med värme och frid. ●

Förslag och aktiviteter till familjens hemafton

1. Klipp ut eller kopiera skölden på sidan LS11 och sätt fast den på tjockt papper. Färglägg bilderna på skölden. Tala om för din familj vad varje bild symboliserar och häng upp skölden där den kan påminna dig om att arbeta på dessa principer.
2. Samarbeta under en hemaftonsaktivitet för att färglägga sköldens fyra områden.
3. Ta upp uttalandet av äldste L Tom Perry under en hemafton eller i ett primärtal. Vad gör din familj för att hjälpa dig bygga en trons sköld? Hur kan du arbeta på dessa fyra principer för att göra din familj bättre?

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. Klicka på "Gospel Library".

TRO

BÖN

OMVÄNDELSE

FÖRLÅTELSE

FÖRLÅTELSE

TRADITIONER I familjen

Från en intervju med äldste Christoffel Golden Jr i de sjuttios kворum, som för närvarande verkar i presidentskapet för området Afrika Sydöst, av Barbara Jean Jones

*”Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning.”
(Moroni 10:5)*

Jag växte upp i Sydafrika. Sydafrika har underbara nationalparker där vilda djur som lejon, elefanter, giraffer och zebror strövar fritt. När jag var pojke brukade vår familj ofta besöka dessa parker. Att se djurens och vildmarkens skönhet var alltid en andlig upplevelse. Det gav mig en kärlek till Herrens skapelser. Att besöka Sydafrikas nationalparker är en tradition som min hustru Diane och jag har fortsatt med våra fyra barn.

Andra traditioner jag växte upp med, och som jag har fortsatt med i min egen familj, är familjebön och skriftstudier. Trots att vi inte var medlemmar i Jesu

Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga när jag var pojke hade mina föräldrar

starka kristna rötter och lärde oss goda värderingar.

Våra sedvanliga böner och skriftstudier förberedde oss för när missionärerna knackade på vår dörr. Jag var 20 år då. Vi kände omedelbart igen de sanningar som missionärerna undervisade om, när vi lärde oss om nutida profeter, Mormons bok och evangeliets återställelse. När jag läste Mormons bok visste jag från första versen att den var sann. Hela vår familj döptes snart.

Jag hoppas att ni barn ska se fram emot att bli döpta och få ta emot den Helige Andens gåva. Jag fick inte dessa välsignelser förrän jag var 20 år, så jag minns väl hur det är att inte ha kraften i denna gåva i mitt liv. Jag läste Bibeln varje dag från det jag var liten pojke, men jag förstod skrifterna så mycket bättre efter det att jag tagit emot den Helige Andens gåva.

Skolfoto vid 11 års ålder.

Med sitt volleyboll-lag. (Stående till höger.)

Även i mycket unga år kan barn känna den Helige Andens inflytande. Jag kommer ihåg en hemafton under vilken tårar strömmade nedför kinderna på vår femåriga dotter Chanel. Jag trodde att hennes bror Christopher kanske nypte henne eller någonting, så jag frågade: "Chanel, varför gråter du?" Hon svarade: "Pappa, jag känner mig så lycklig."

Jag minns inte vad hemaftonslektionen handlade om, men jag gjorde ett uppehåll och sade: "Chanel, det du känner är den Helige Andens kraft och inflytande." Hon svarade: "Ja, pappa, jag vet att det är sant." Liksom Chanel kan du känna en lycklig, fridfull känsla, som talar om för dig när något är rätt eller sant.

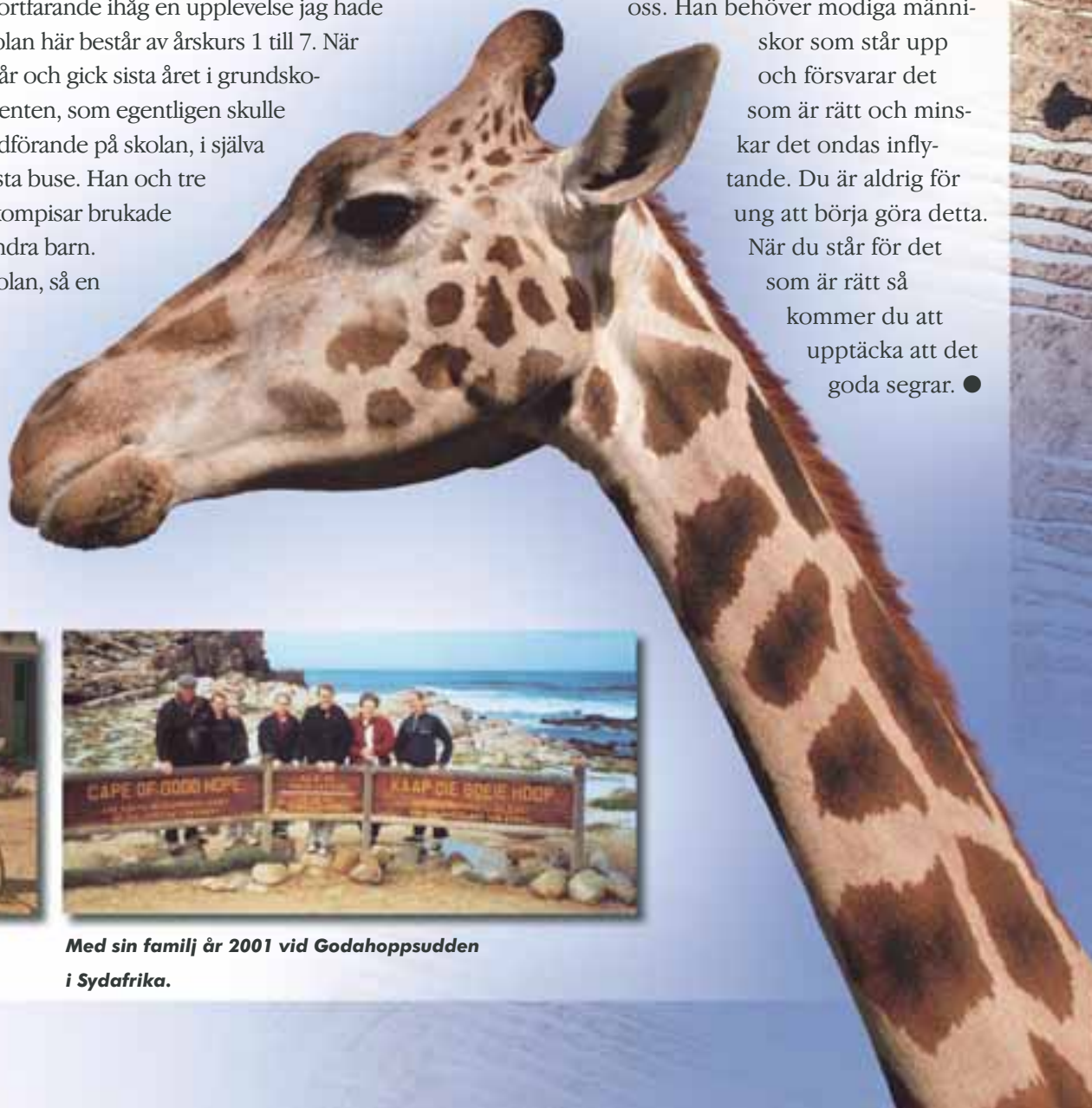
Den Helige Anden hjälper dig också att göra det som är rätt, även när det verkar mycket svårt. Jag hoppas att ni barn aldrig ska vara rädda för att stå för det som är rätt. Jag kommer fortfarande ihåg en upplevelse jag hade i skolan. Grundskolan här består av årskurs 1 till 7. När jag var ungefär 12 år och gick sista året i grundskolan var klasspresidenten, som egentligen skulle vara elevkårens ordförande på skolan, i själva verket skolans värsta buse. Han och tre eller fyra av hans kompisar brukade gå runt och reta andra barn.

Jag var ny på skolan, så en dag försökte han skrämman mig. När han upptäckte att

jag inte reagerade på hans försök att skrämman, gav han upp och retade andra barn, särskilt de svagare. En dag när jag såg honom göra det gick jag bort till honom och bad honom sluta. Jag sade att om han inte slutade skulle jag försvara den mindre pojken. Där stod busen med sina tre eller fyra vänner i en cirkel runt denne lille, blyge pojke och jag själv. Det var mycket skrämmande. Jag trodde att de skulle klå upp mig. Till min förvåning tog översittaren intryck av mina ord. Han och hans vänner sade något kvickt och gick därifrån.

Under resten av året fortsatte jag att försvara andra pojkar mot dessa översittare. Andra började också göra det tills översittarna helt hade förlorat sin makt och sitt inflytande. Barn, det jag har lärt mig av detta var att när vi gör saker av rätt anledning, även när det är mycket svårt, så välsignar och hjälper Herren oss. Han behöver modiga männi-

skor som står upp och försvarar det som är rätt och minskar det ondas inflytande. Du är aldrig för ung att börja göra detta. När du står för det som är rätt så kommer du att upptäcka att det goda segrar. ●

Som missionär i Sydafrika.

Med sin familj år 2001 vid Godahoppssudden i Sydafrika.

Vaka över Wasel

”Åkalla sin Guds namn om beskydd”. (3 Nephi 4:30)

JULIA OLDROYD

Baserad på en sann berättelse

Solen stod lågt efter en varm sommardag i Pacheco, i de sista dagars heligas kolonier i Mexico. När femåriga Mae och tvååriga Wasel lekte utomhus kunde de känna hur röken bars av vinden från tegelskorstenar och öppna eldar. Middagen skulle snart vara klar. Mycket riktigt. Mamma ropade: ”Mae! Wasel! Gå och tvätta er.” Flickorna lydde genast och gick in för att äta.

Efter middagen sade mamma: ”Kom, lilla Wasel.” Varje kväll gick Wasel tillsammans med mamma och pappa för att hämta korna. Mae och babyn David stannade hemma med moster Hattie. Wasel älskade den här tiden då hon var ensam med sina föräldrar. Hon var så entusiastisk att hon sprang ut med middagsskeden fortfarande i handen.

”Jag tror inte att Wasel bör följa med oss ikväll. Vi måste ta hand om några hästar och det kan vara för långt för henne att gå”, sade pappa.

Mamma nickade. ”Wasel, mamma och pappa ska gå på en lång promenad ikväll. Ta med dig skeden tillbaka till huset och ge den till moster Hattie. Därefter kan du leka med de andra barnen och i morgon kan du följa med oss för att hämta korna.”

Wasel stod bara där med skeden i handen. Hon ville inte gå tillbaka till huset.

”Spring nu”, sade mamma. Wasel vände sig om och sprang tillbaka till huset, men när hennes föräldrar var utom synhåll lade hon sin sked i närheten av dörren och beslutade sig för att trots allt hämta korna. Hon visste vägen till betesmarken. Men hon visste inte att hennes föräldrar inte hade begett sig raka vägen dit.

Skuggorna växte sig allt längre allteftersom solen sjönk lägre. Wasel gick och gick, genom åkrar och majs-fält. Vargar ylade i fjärran. Wasel kom till ett sumpigt område och gick omkring där en lång stund. Hon tyckte om att klafsa i leran med sina bara tår.

När mamma och pappa återvände från betesmarkerna gick mamma in för att lägga barnen till sängs och pappa gick till ladugården för att ta hand om djuren.

”Hattie, var är Wasel?” frågade mamma.

Moster Hattie blev alldeles kall. ”Var hon inte med er?”

”Jo, men vi skickade tillbaka henne hit.”

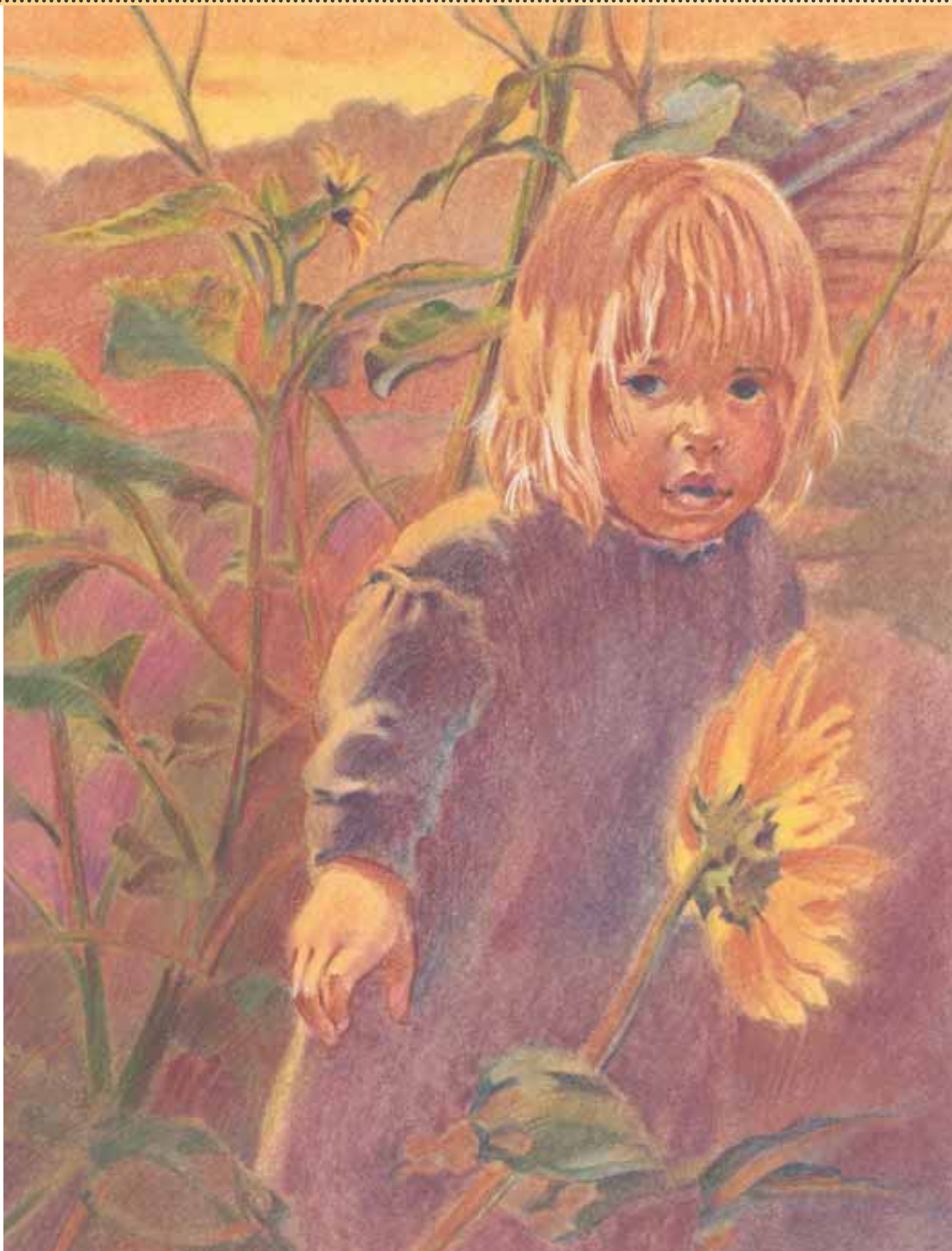
”Men jag har inte sett henne!” utropade moster Hattie.

Mamma och moster Hattie ropade på Wasel och letade i alla rum och på gården. Därefter sprang mamma till ladugården.

”Wasel är inte här. Jag ska gå och leta efter henne”, sade hon till pappa.

”Hon sover troligen någonstans”, sade pappa. ”Jag ska leta i huset.”

Mamma förstod att Wasel inte fanns i huset. Hon sprang till floden och majsfältet och ropade: ”Wasel!

Wasel! Kan du höra mig, Wasel?" Inget svar hördes så hon återvände till huset.

"Jag tror att vi behöver hjälp", sade pappa.

Just då pekade moster Hattie ut genom fönstret.

"Titta! Det är broder Carroll."

Pappa sprang ut och hejdade honom. "Wasel är försvunnen", sade han.

"Jag är på väg till ett möte i kyrkan", sade broder Carroll. "Jag ska tala om för alla att du behöver hjälp med att leta efter henne."

När broder Carroll berättade för biskop Hardy att Wasel var försvunnen uppläste biskop Hardy mötet och bad bröderna att söka efter henne.

Medan alla sökte under sängarna, i uthusen och i hela huset började mamma att frukta för Wasels liv. "Vi slösar tid med att söka efter henne här. Vi har redan gjort det och jag vet att hon inte är här!" ropade hon.

Wasels morfar samlade ihop männen. "Låt oss dela

upp oss i mindre grupper och göra en ring runt området", sade han. "Den som finner henne återvänder hit och skjuter med ett gevär fem gånger för att signalera till oss övriga."

En grupp gick med biskopen. De följde vägen mot kohagen.

"Titta!" ropade någon. "Små fotsteg."

Männen höll upp sina lyktor högt och följde noggrant fotstegen tills de nått fram till träsket. Marken var för lös där för att det skulle synas några fotavtryck.

Biskop Hardy instruerade männen att knäböja på den sumpiga marken. Därefter bad han för Wasels säkerhet och om vägledning att finna henne.

Med tårar i ögonen reste sig biskop Hardy. Han tyckte att han hörde någonting och gjorde ett uppehåll för att lyssna. Där, mycket svagt – ja! Han kunde höra henne! De andra lyssnade spánt men hörde ingenting. "Hon ropar på mamma!" utropade han.

Biskop Hardy sprang mot ljudet han hörde så tydligt. Han stannade då och då för att lyssna – "mamma!" – och skyndade vidare. Han sprang över fälten och över kullarna i nästan tre kilometer. Han fann sig själv i en trång floddal medan månens sken mjukt lyste upp omgivningen. Då såg han plötsligt Wasel trött gå längs bergsslutningen. Biskop Hardy sprang till henne och tog henne i sina armar. "Mamma", viskade Wasel medan hon somnade.

Biskopen bar Wasel tillbaka till huset så snabbt som han kunde gå. Mamma tog Wasel i sina armar och tårar av glädje strömmade från hennes ögon. Hon uppsände en tyst bön av tacksamhet till sin himmelske Fader för att ha fört hem Wasel i trygghet.

Pang! Pang! Pang! Pang! Pang! Biskop Hardy fyrade av vapnet med glädje. När pappa kom fram kramade han sin hustru och dotter, gråtande av tacksamhet. Därefter knäböjde alla i en cirkel och biskop Hardy tackade Herren för att ha beskyddat Wasel. Han förstod att han inte av sig själv kunde ha hört hennes svaga rop. Men Herren vakade över Wasel och hade hjälpt honom att finna henne. ●

Julia Oldroyd är medlem i Rose Canyons andra församling, Herrimans västra stav, Utah.

"Gud bryr sig om oss och är redo att hjälpa oss när vi visar honom vårt förtroende ... [Sök] gudomlig vägledning genom bön."

Äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum, "Tillbaka till evangeliets grundsatser", Nordstjärnan, jul 1993, s 90.

ORIGINALMÅLNING © GREG K OLSEN, BRODERI © JACINTA R FREIRE ROSALES ZUMAETA; KOPIERING FÖRBUDDEN

Den första synen, av Jacinta R Freire Rosales Zumaeta

"Jag [såg] en ljuspelare ... När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning", skrev profeten Joseph Smith. (J S skrifter 2:16–17) Detta ögonblick har fångats i chilenskt broderi, med utgångspunkt från en målning av Greg K Olsen.

President Gordon B Hinckley sade: "Problemet med de flesta av våra böner är att vi håller dem som om vi lyfter upp telefonluren och beställer matvaror – vi gör vår beställning och lägger på luren. Vi behöver meditera, begrunda, tänka på vad vi ber om, och för, och därefter tala till Herren som en människa talar till en annan." Se äldste Joseph B Wirthlin, "Förbättra dina böner", s 16.

Kyrkonytt

I och med bildandet av de sjuttios sjätte kvorum så uppdelas kyrkans områden i Förenta staterna och Kanada mellan det femte och det sjätte kvorumet.

Första presidentskapet bildar de sjuttios sjätte kvorum

Första presidentskapet har med omedelbar verkan tillkännagett bildandet av de sjuttios sjätte kvorum.

Kvorumets bildande är en direkt följd av kyrkans tillväxt. I och med de nya kallelser som gavs under generalkonferensen i april 2004 fanns det fler medlemmar i de sjuttios femte kvorum än 70.

Kyrkans områden i Förenta staterna och Kanada – som är de områden där medlemmar i det femte kvorumet har verkat – har uppdelats mellan de två kvorumen.

De fyrtiofyra områdesauktoritetssjuttio som verkar i områdena Nord-

amerika Nordväst, Nordamerika Väst, Idaho, Utah Nord, Utah Salt Lake City och Utah Syd kommer att vara medlemmar i femte kvorumet.

De trettiofyra områdesauktoritetssjuttio som verkar i områdena Centrala Nordamerika, Nordamerika Öst, Nordamerika Nordöst, Nordamerika Sydöst och Nordamerika Sydväst blir medlemmar i sjätte kvorumet.

De områden som betjänas av tredje kvorumet (vars medlemmar verkar i Europa, Asien, Afrika, Australien och på Stilla havets öar) och fjärde kvorumet (vars medlemmar verkar i Mexico, Centralamerika och Sydame-

rika) påverkas inte av förändringen.

Områdesauktoritetssjuttio fortsätter att verka inom sina vanliga yrken, bo i sina egna hem och verka i sina områden som lokala ämbetsmän i kyrkan. Även om de inte betecknas generalauktoriteter – som medlemmarna i de sjuttios första och andra kvorum – är områdesauktoritetssjuttio också kallade att predika evangeliet och vara särskilda vittnen om Herren Jesus Kristus. På uppdrag utbildar de stavpresidentskap, verkar i områdespresidentskap, reser runt i missionerna, utbildar missionspresidenter och fullgör andra tilldelade plikter. ■

Framgångsrikt missionsarbete i församlingen

Adam C Olson, kyrkans tidningar

För sex år sedan sökte Joseph Ranseth efter sanningen. Han hade studerat vid en kristen high school, besökt olika kyrkor och bett om att finna en religion som var grundad på Jesu Kristi evangelium.

College-eleven träffade sista dagars heliga missionärer en dag i en stadspark medan han studerade.

”Jag argumenterade med dem i nio månader [om läran]”, säger han. Men Joseph tackade ja till inbjudan att närvara vid olika aktiviteter i den lokala studentförsamlingen i Winnipeg, Manitoba i Kanada.

”Medlemmar ringde upp mig efter aktiviteterna”, säger han. ”En medlem ringde nästan varje dag, inte som en uppgift, men för att fråga vad jag hade läst i skrifterna. De besvarade inte bara frågor, de hjälpte mig att känna Kristi kärlek.”

Delvis som en följd av medlemmarnas ansträngningar blev Joseph döpt år 1999.

Ta ansvar

En anledning till att stavsmiessionerna upplöstes i början av 2002 var för att medlemmarna skulle uppmuntras till att ta mer aktiv del i missionsarbetet, och därför lades ansvaret för missionsarbetet på stavs- och

FOTO KIM WEBB

Församlings- och heltidsmissionärer kommer samman för att samordna missionsarbetet i Wellingtons församling, Winnipegs stav, Manitoba.

distriktspresidenter, biskopar, grens- presidenter och medlemmarna i deras enheter i kyrkan. De enheter i kyrkan som omfattat ansvaret att utföra missionsarbete har funnit att framgången blivit större när medlemmarna inriktar sig på att sprida evangeliet.

År 2002, det år som förändringen tillkännagavs, var det ett omvändelse- dop i Wellingtons (Unga ensamstående vuxnas) församling, Winnipegs stav, Manitoba, där Joseph Ranseth blev döpt. En kort tid efter förändringen återvände Joseph från att ha verkat i Utahmissionen Provo, ett av de områden där det nya programmet hade genomförts. Han använde den utbildning han fått på sin mission till att hjälpa sin församling av unga ensamstående vuxna till att genomföra den nya inriktningen. Han säger: ”Församlingen har verkligen enats och medlemmarna har visat undersökarna samma kärlek som jag kände.” År 2003 hade församlingen 13 omvändelse- dop.

Att organisera sig

Framgångsrikt missionsarbete i församling och gren inleds med stavs- eller distriktspresidenten och biskopen eller grenspresidenten. ”I hög grad beror framgången med förändringen på biskoparnas [och grens- presidenternas] förmåga ... att omfatta och ära detta ansvar”, sade äldste Dallin H Oaks i de tolv apost- larnas kворum. (Se ”The Role of Members in Conversion”, *Ensign*, mar 2003, s 52–58.)

Biskop Won Mong Jeong i Oncheons församling, Busans stav i Korea, samtycker. ”Intresset för och hängiv- enheten för missionsarbete har ökat i vår församling... på grund av att biskopen har fått ett större ansvar för missionsarbetet.” År 2002 hade Oncheons församling sex omvändelse- dop. År 2003 var det 25.

Biskoparna bör använda mötena för prästadömetts verkställande kom- mitté och församlingsrådet till att främja och samordna församlingens arbete med att sprida evangeliet.

Grenspresidenterna bör agera på liknande sätt.

Församlingens missionsledare har ansvaret att bistå biskopen med missionsarbetet. "Församlingens missionsledare är en nyckel i församlingens missionsarbete", säger Melvin J Marion, president för Kanada-missionen Winnipeg. President Marion säger att en av anledningarna till att missionsarbetet går så bra i Wellingtons församling är den utmärkta kommunikationen mellan heltids- och församlingsmissionärerna, församlingens missionsledare och församlingsrådet.

Regelbundna men korta möten gjorde att Joseph Ranseth, som församlingens missionsledare, visste vilka heltidsmissionärerna undervisade och vilket stöd undersökarna behövde få av medlemmarna. Joseph tar med sig informationen till församlingsrådets reguljära möte, där biskopen ger uppdrag för att tillgodose dessa behov. Eftersom Joseph för en aktuell förteckning över namn, kontakter och åtgärder, så tar inte diskussionen lång tid. Församlingens ledare planerar och samordnar också evangelieinriktade aktiviteter, och den informationen ges till heltidsmissionärerna.

"Vi har en stark inriktning på missionsarbete på alla våra möten", säger biskop Allan Robison i Wellingtons församling.

Entusiastiska församlings- och grensmissionärer kan få arbetet att gå smidigare. Wellingtons församling

FOTO KIM WEBB

Joseph Ranseth, som delvis blev döpt på grund av stödet från församlingsmedlemmar, verkar nu som församlingens missionsledare.

finner många av sina församlingsmissionärer bland de nyomvända. "Vi tycker att nyomvända ska verka som församlingsmissionärer i åtminstone sex månader", säger biskop Robison, "eftersom de är så ivriga att få berätta om vad de lärt sig."

Involvera var och en

Medlemsmissionärsarbete inleds med medlemmarna. "Medlemmarna måste helt enkelt ta en mer aktiv roll i varje del av missionsarbetet", sade äldste Oaks. "En del medlemmar engagerar sig inte aktivt i missionsarbetet eftersom de tycker att det är svårt att inleda ett religiöst samtal, eller också vet de inte vad de ska säga."

Äldste Oaks föreslog många olika sätt varpå medlemmar kan introducera evangeliet för sina vänner på ett obesvärat sätt, däribland att ge dem utdelningskort och inbjuda dem att besöka www.mormon.org.

Att ha aktiviteter och inbjuda vänner att närvara är ett annat sätt varpå medlemmar kan introducera evangeliet för andra människor. En av On-

cheons församlings mest framgångsrika aktiviteter har varit de kurser i konversationsengelska för familjer som organiserats av Koreamissionen Busan. "Det är lättare att fråga våra vänner och släktingar om de vill vara med i kursen i engelska än det är att börja med att inbjuda dem att lyssna på evangeliet", säger biskop Jeong. Församlingen har också en månatliga aktivitet att "lära känna undersökare bättre och hjälpa dem att känna familjens betydelse", säger han. Under skoluppehållen erbjuder församlingen kostnadsfri undervisning för barn i att spela fiol och sy täcken.

Medlemmarna i Wellingtons församling har prövat många olika aktiviteter. De som inte har lust att närvara vid en brasafton kanske kommer om en middag serveras först. De som inte vill närvara vid något som är inriktat på evangeliet kanske kan få vänner på en idrottsaktivitet.

Utöka våra ansträngningar

Äldste Oaks påpekade att president Hinckley har uppmanat kyrkans

medlemmar att föra in ett större antal och behålla fler av vår himmelske Faders barn i kyrkan än tidigare. ”Vi kan inte göra detta utan att öka våra medlemmars ansträngningar att dela med sig av evangeliet”, sade äldste Oaks.

Resultatet av dessa ansträngningar kan påverka kyrkan positivt på många sätt.

”Min erfarenhet är”, säger biskop Robison, ”att när missionsarbete är den främsta målsättningen i församlingen så går allting annat bättre. Det gör att vi bär vårt vittnesbörd mycket oftare. Det skänker en styrka som man inte annars har. Hemundervisningen och aktiviteterna förbättras eftersom alla är entusiastiska.” ■

Idaho Boise – R Brent Ririe
 Illinois Chicago Syd – Albert E Haines III
 Illinois Peoria – Brent L Top
 Indiana Indianapolis – Darrell G Simmons
 Indien Bangalore – Brent R Bonham
 Indonesien Djakarta – Dean C Jensen
 Iowa Des Moines – M Dirk Driscoll
 Irland Dublin – Steven R Chapman
 Italien Milano – Rodney B Boynton
 Italien Rom – Robert C Rhien
 Japan Nagoya – Gary E Stevenson
 Kalifornien Carlsbad – Brian D Garner
 Kalifornien Long Beach – Ronald W Evans
 Kalifornien Los Angeles – Richard F Raymond
 Kalifornien San Bernardino – Kent C Wilson
 Kanada Edmonton – David M Randall
 Kanada Toronto Väst – Alan C Ashton
 Kap Verde Praia – Romeo A Piros
 Kenya Nairobi – John M Barger
 Korea Daejeon – Norman R Nemrow
 Korea Söul Väst – Michael T Ringwood
 Mexico Chihuahua – Guillermo Torres Saunders
 Mexico Culiacán – Juan M Vázquez Mata
 Mexico León – Abraham Martínez Cerón
 Mexico Mérida – Fernando Lagunes Victor
 Mexico Mexico City Väst – Craig R Dixon
 Mexico Mexico City Öst – S Shane Littlefield
 Mexico Monterrey Nord – John R Taylor
 Michigan Detroit – William S Winegar
 Missouri S:t Louis – Gary F Gessel
 Mongoliet Ulaanbaatar – Steven J Sorensen
 New Hampshire Manchester – Douglas M Rees
 New Jersey Cherry Hill – Michael W Cottle
 New Mexico Albuquerque – Brent H Koyle
 New York Rochester – Alan S Layton
 Nicaragua Managua – Ricardo Valladares Banegas
 Nigeria Enugu – Jerry L Nelson
 Nigeria Ibadan – B Taylor Harper
 Nigeria Lagos – Russell K Booth
 Nigeria Uyo – Stanford B Owen

Nya missionspresidenter inleder sitt tjänande

Den 1 juli 2004 påbörjade 116 nya missionspresidenter och deras hustrur sina uppdrag. Inga förändringar gjordes av missionsgränserna. Chilemissionen Santiago Syd fick det nya namnet Chilemissionen Rancagua.

Nya missionspresidenter

Alabama Birmingham – Douglas R Johnson
 Albanien Tirana – W Bryan Colton
 Argentina Buenos Aires Nord – Alan L Wilkins
 Argentina Buenos Aires Syd – Stephen C Record
 Argentina Córdoba – Ronald D Gardner
 Argentina Neuquén – Patrick R Casaday
 Arizona Mesa – W Tracy Watson
 Arizona Tempe – Gerald A Butters
 Armenien Jerevan – Lamar B Bartholomew
 Australien Brisbane – James E Phillips
 Australien Melbourne – Paul R Coward
 Australien Melbourne Väst – Joel W Warner
 Australien Perth – Leslie M Albertson
 Australien Sydney Nord – David D Vincent
 Bolivia La Paz – Rómulo V Cabrera De Mello
 Bolivia Santa Cruz – J Stephen Cranney

Brasilien Campinas – N Eugene Shawcroft
 Brasilien Curitiba – David R Webster
 Brasilien Goiânia – Edward L Platt
 Brasilien João Pessoa – Silvio Geschwandtner
 Brasilien Londrina – Jerold E Burns
 Brasilien Santa Maria – Roger W Mack
 Chile Antofagasta – Francis C Alder
 Chile Concepción – James C Kougioulis
 Chile Rancagua – Kenneth L Openshaw
 Chile Santiago Väst – Lon D Packard
 Colombia Barranquilla – Julio R Dávila Durán
 Colorado Denver Syd – Roger B Wright
 Danmark Köpenhamn – H James Williams
 Ecuador Guayaquil Syd – Keith B Caldwell Jr
 England Leeds – James H Woodward
 Filippinerna Cagayan de Oro – Benson E Misalucha
 Filippinerna Ilagan – Loren G Burton
 Filippinerna Naga – Russell K Harris
 Filippinerna Quezon City – David R Labrum
 Florida Jacksonville – Ralph J Marsh
 Florida Orlando – Kent W Farnsworth
 Florida Tallahassee – William L Ertel
 Ghana Accra – Robert C Gay
 Hawaii Honolulu – Ronald K Hawkins
 Honduras San Pedro Sula – Adrián Ochoa Quintana

Ohio Cincinnati – Richard C Bramwell
Oklahoma Oklahoma City – Richard L Bracha
Panama Panama City – R Michael Duffin
Paraguay Asunción Nord – James W Weipert
Pennsylvania Philadelphia – Robert F Fillmore
Peru Arequipa – L Gino Galli Coxola
Peru Lima Nord – Dan W Morris
Peru Trujillo – Lane D Ward
Polen Warszawa – David J Barnett
Puerto Rico San Juan – David H Crane
Ryssland Moskva – Glenn W Beus
Ryssland Novosibirsk – Steven C Smith
Ryssland S:t Petersburg – Paul B Pieper
Ryssland Samara – Mikhail M Davydik
Ryssland Vladivostok – Dallas W Rhyne
Schweiz Zürich – Brent L Buckner

Spanien Malaga – Lindon J Robison
Sydafrika Durban – Danny R Brock
Taiwan Taichung – Scott R Watterson
Texas Fort Worth – Dennis L Crockett
Texas San Antonio – Derrill C Larkin
Tjeckien Prag – G Fred Yost Jr
Tonga Nuku'alofa – Siaoasi E Moleni
Tyskland Hamburg – Lowell C Barber
Utah Salt Lake City – J Michael Moeller
Utah Salt Lake City Syd – Brad K Risenmay
Virginia Richmond – Spencer F Kirk
Washington DC Nord – William D Price
Washington Everett – Stephen K Ashton
Washington Kennewick – Roger C Connors
Washington Seattle – Kevin R Pinegar
Wisconsin Milwaukee – Bruce L Hunt ■

tacksam över att hans liv skonades. ”Fastän jag var mycket [uppskakad] över den mardröm jag gick igenom ... brast jag i gråt och tackade min himmelske Fader för att jag fortfarande levde,” skrev han i e-post till *Church News*. Broder Uema, som är läkare, beklagar att han inte kunde använda sin förmåga till att hjälpa andra bomboffer.

En av bomberna detonerade på Santa Eugenia tågstation belägen några kilometer från templet i Madrid. Fastän tempelverksamheten inte avbröts av explosionen blev några kvälls-sessioner inställda nästa dag som följd av jakten på terrorister. I ett försök att vara till hjälp donerade också ett antal medlemmar blod.

”Medlemmarna är mycket sorgsna”, sade biskop Gómez, men han lade märke till att tragedin förde hans församlingsmedlemmar närmare varandra. ”Jag har bevittnat kärlek och enighet bland medlemmarna.

Spanska medlemmar finner tröst efter terroristangrepp

I efterdyningarna till terroristbomberna i Madrid 11 mars finner kyrkans spanska medlemmar tröst från Herren och hos varandra.

Bomberna, som dödade nästan 200 personer och skadade ytterligare 1400, exploderade i flera pendeltåg med passagerare på väg mot Madrid. Ángel Gómez, biskop i Azuqueca församling, Madrids östra stav, sade att när han fick höra talas om bomberna så ringde han genast till de församlingsmedlemmar som ofta åker tåg. Han var lättad över att upptäcka att ingen hade blivit skadad.

En medlem i en annan församling, Bitin Uema, satt på en plats inte långt ifrån där en av tågbombarna exploderade. Han slogs medvetlös

av tryckvågen, vaknade bland vrakspillrorna och räknades först bland de döda. Hans hörsel skadades av explosionen, men broder Uema är

Arbetare och polis söker igenom spillrorna av ett tåg som förstörts av terroristattacker i Madrid.

Vår församling är stor och det är inte ofta medlemmarna träffar varandra.... Men medlemmarna visar kärlek till varandra.”

Ett firande av Hjälpföreningens organiserande i Madrids östra stav hölls den 13 mars, två dagar efter bomberna. Stavsledarna hade funderat över om de skulle ställa in firandet på grund av angreppen, men bestämde sig för att gå vidare med firandet. ”Det var en fantastisk aktivitet. Närvaron var hög”, sade stavs-president José Reina. ”Det var gott för systrarna att vara tillsammans.” Omkring 34 000 medlemmar i kyrkan bor i Spanien. ■

Church News bidrog till denna rapport.

Medlem sammanställer 5000-årig släkthistoria

Elisabeth Liljenquist, kyrkans tidningar

I 25 år har Hsia Zeng Shaongo (Sheila), 78, i Mississauga församling, Mississauga stav, Ontario, arbetat på att samla sin släkthistoria, som nu sträcker sig tillbaka till nästan 3000 f Kr. En av hennes släktlinjer kan spåras tillbaka till en av Kinas första kejsare, Huang Di, som föddes 2697 f Kr.

År 1997 tog syster Hsia, som ursprungligen kommer från Hunan-provinsen i Kina, med sig fem sekler

med namn till templet i Hongkong. Förteckningen började med Zeng Mozhe, född 1392, och slutade med Xu shi, född 1904. Bara dessa uppteckningar innehöll omkring 12 000 namn från 1000 familjer, beräknar Danny Chin, Asien-chef för Genealogiska föreningen i Utah.

Syster Hsia inledde sin resa för att sammanställa sin släkthistoria år 1979, vid 53 års ålder. Syster Hsia, som flyttade till Hongkong då hon var 23 år, återvände till Kinas fastland för att besöka sin familj. Hon frågade sin mor om den röda bok som hon lärde känna som barn och som innehöll hennes familjs förfäder.

”Min far hanterade alltid [boken] vördnadsfullt eftersom han sade att den innehöll namnen på våra förfäder”, erinrar hon sig. Hennes mor sade till henne att den blivit förstörd. Boken hade innehållit 12 generationer av deras förfäder och information angående ytterligare uppteckningar som sträckte sig 4000 år tillbaka i tiden. Syster Hsia frågade sin bror, Zeng Shaoqiang, om han visste någon annan som kunde ha släktens uppteckningar. Han nämnde att Zu-whu, en avlägsen kusin som bodde på en liten gård på landet, hade en del uppteckningar. Zeng Shaoqiang erbjöd sig att besöka Zu-whu.

Det visade sig att Zu-whu hade en stor samling släkthistoriska uppteckningar. På 1920-talet hade Zu-whus far, en byäldste, lämnat över böckerna till honom. ”Bevara dessa böcker och skydda dem med ditt liv”, sade

han när han låg för döden. Zu-whu lät Zeng Shaoqiang undersöka böckerna, som hade förvarats i en lerkruka nergrävd i jordgolvet under hans säng. Zeng Shaoqiang tog fotokopior av böckerna och skickade kopiorna till sin syster.

De uppteckningar som Zu-whu förvarade gick tillbaka till 1950 f Kr, då syster Hsias släkt antog efternamnet Zeng. Genom ytterligare forskning i Shanghaibiblioteket kunde syster Hsia senare koppla samman sina första Zeng-förfäder till kejsaren Huang Di.

En av syster Hsias mest berömda förfäder är Zeng Tsan, Konfucius favoritlev. ”Konfucius skrev fem böcker om kinesisk kultur, och Tsan skrev den sjätte boken, om hur man hedrar sina föräldrar och förfäder”, säger hon. En annan av syster Hsias förfäder, Zeng Zhao, ombads av en kejsare i Sungdynastin att vara nationens historiker. ”Det var Zhao som började sammanställa våra släktuppteckningar”, påpekar syster Hsia.

Genom sin forskning har syster Hsia utvecklat starka band till sina förfäder. Vid sin årliga släkträff berättar hon för sina släktingar om de uppteckningar hon sammanställt under det gångna året. ”Det finns tusentals namn på förfäder, historiska detaljer, datum, platser och en mängd intressanta biografier. Jag lär känna mina förfäder och får läsa så många intressanta berättelser om dem. Det är en del av min mission i livet”, säger hon. ■

Kyrkan lanserar interaktiv webbplats för musik

Musik har länge varit förknippad med evangeliet, från tiden före jordens grundläggning, då "morgonstjärnorna tillsammans sjöng" (Job 38:7), till avslutningspsalmen på senaste veckans sakramentsmöte. Nästan alla medlemmar har på något sätt påverkats av musik, som en del av deras gudsdyrkan eller helt enkelt som upplyftande underhållning.

I ett försök att göra välsignelserna med kyrkans musik mer tillgängliga för medlemmarna, har kyrkan framställt och lanserat en webbplats (www.lds.org/churchmusic) som tillgång för medlemmar i kyrkan, familjer, körledare, sångledare, talare, ackompanjatörer och utövare.

"De viktigaste fördelarna med denna nya sajt är av andlig natur", säger David Warner, chef för kyrkans musik- och kulturavdelning. "Som första presidentskapet lär i förordet till vår psalmbok så har musiken kraft att hjälpa oss uppnå större andlighet i våra hem och familjer. Oavsett om medlemmarna är kunniga i musik eller ej är sajten till hjälp för dem då de studerar principer i kyrkans lära, håller hemaftnar, verkar i kallelser i kyrkan och undervisar om evangeliet i många olika miljöer."

Den centrala delen av webbplatsen är kyrkans interaktiva "Music

Player", ett hjälpmedel som spelar, skriver ut, laddar ner eller transponerar de flesta av de hundratal sångerna i *Psalmer* och *Barnens sångbok*. (Några få av sångerna i *Psalmer* och *Barnens sångbok* kunde inte tas med på grund av copyright-restrictioner.) Spelaren kan spela upp musiken med eller utan sång. Användaren kan isolera och spela upp särskilda delar av en sång – vilket är till hjälp när det gäller att lära sig en bit i taget. Spelaren gör det också möjligt för användaren att ändra tonarten på en sång och till och med skriva ut den i den nya tonarten.

Medlemmar kan ladda ner var och en av de tillgängliga sångerna med eller utan sångröster som MP3. Sångerna är sökbara via titel, första rad, ämne, skriftställe hänvisning, nyckelord eller författarens för- eller efternamn. Information om varje sång finns tillgänglig, liksom citat från nuvarande och tidigare generalauktorer angående välsignelserna med god musik.

"Psalterna och barnens sånger framför evangeliebegrepp i musikalisk form", säger Diane Bastian, webbplatsens samordnare. "Genom att inkludera många olika söksätt blir sajten en tillgång för föräldrar, ledare och talare i att undervisa om evangeliet genom psalmerna."

Denna sajt innehåller hjälp för medlemmar som har många olika musikerfarenheter, alltifrån grundläggande till mer avancerade. Förslages om att välja psalmer till möten,

Kyrkans nya webbplats för musik skapades för att utgöra en resurs åt kyrkans medlemmar, familjer, körledare, sångledare, talare, ackompanjatörer och utövare.

anpassa psalmer till körer, lära ut sånger till barn, skänka variation till sången, ackompanjera sångare och i att välja lättspelade psalmer. Den interaktiva sångledarkursen ger goda instruktioner i hur man leder musik.

På sajten finns också anvisningar och regler för hur man sänder nyskapade sånger och psalmer till kyrkans årliga musiktävling. Medlemmar kan också skriva ut musiken från ett antal tidigare bidrag.

"Genom att ta med godkända bidrag hoppas vi att sajten också kan bli en värdefull resurs för såväl församlingskörer som familjer", säger broder Warner. "Vi tror att den blir en stor tillgång för församlingskörer."

Macromedia Flash 7.0 krävs för att kunna se större delen av sajtens innehåll. Flash finns med i många nyare webbläsare. Äldre webbläsare kanske behöver ladda ner den kostnadsfria programvaran innan sajten kan öppnas. Andra språk än engelska kommer att tas med i framtiden. ■

Fler förslag till samlingsstunden, augusti 2004

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av *Liabona*. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Bygg på min klippa" på sidorna LS4 och LS5 i *Lilla stjärnan* i det här numret.

1. För att undervisa barn om hur tro kan stärka våra familjer, ritar du en stor sköld. (I lektionsboken *Primär 3*, s III finns en sådan sköld.) Skriv ordet *tro* i mitten av skölden. Gör därefter två bönpåsar. Klipp sedan ut papperspilar. På varje pil skriver du ner ett praktikfall som ger barnen möjlighet att välja det rätta – till exempel: "Du är tillsammans med en grupp vänner som börjar tala illa om en ny pojke i skolan. Vad ska du göra?" (Se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [1999], s 175–176.) Gör slutligen stora pappersremсор med sånger eller psalmer skrivna på dem.

Tro på Jesus Kristus innebär att även om vi inte kan se honom så tror vi att han älskar oss och vill hjälpa oss. Läs *Läran och förbunden* 27:15, 17. Det finns många "brinnande pilar" i dagens värld. När vi har tro på Herren hjälper han oss att undvika brinnande pilar och göra det som är rätt.

Placera skölden, pilarna och sångremсорna (med orden uppåt) på gol-

vet. Välj tre hjälpare: en till att kasta en bönpåse på en pil och läsa praktikfallet högt, en till att hålla skölden (och besvara praktikfallet med vad man ska göra för att hålla fast i trons sköld), och en till att kasta bönpåsen på en sångremsa (han eller hon kan leda sången eller hitta på lämpliga rörelser). Välj tre nya hjälpare och upprepa.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, berättar för oss: "Det yttersta syftet med all vår undervisning är att förena föräldrar och barn i tron på Herren Jesus Kristus, så att de är lyckliga i hemmet ... och förvissade om upphöjelse i vår himmelske Faders närhet." ("Trons sköld", *Liabona*, jul 2003, s LS16.) Återge en berättelse om hur tro har stärkt din familj.

2. För att förbereda för barnens medverkan på sakramentsmötet sätter du upp ett exemplar av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" i mitten på tavlan. På vänstra sidan skriver du: *Principer i tillkännagivandet*, och därunder placerar du bilder från Evangeliet i bild (EIB) eller från de primärböcker som illustrerar principer i tillkännagivandet – till exempel Familj med baby (Primär 1-5), Vår himmelske Fader gav oss sin plan (Primär 3-2), Jesus i krubban (EIB 201), Den uppståndne Jesus Kristus (EIB 239), Det förjordiska livet (Primär 3-3), Pojke som ber (EIB 605), Ungt par på väg till templet (EIB 609), och Familjens hemafton (Primär 1-6). På den högra sidan skriver du *Sånger och Psalmer* och skriver upp den musik som Primär har lärt sig.

Gör ordremсор med principer från tillkännagivandet. (Se *Liabona*, okt 1998, s 24.) Föreslagna principer: (1) "Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar", (2) "Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet", (3) "I föruttillvaron kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader och antog hans plan", (4) "Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar", (5) "Framgångsrika ... familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse [och] förlåtelse", (6) "Den gudomliga lycksalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven."

Förbered en fyrkantig ask med en av följande bilder på varje sida: lejon, lamm, sköldpadda, hare, kolibri och ett frågetecken. Dela upp barnen i grupper och ge varje grupp en ordremsa. Låt dem läsa upp sin princip, välja en bild från tavlan som hör samman med deras princip och berätta varför, och bestämma sig för en sång som framhåller principen.

Tala om för barnen att de antingen ska sjunga starkt som ett lejon, mjukt som ett lamm, långsamt som en sköldpadda, snabbt som en hare eller humma som en kolibri. Om frågetecknet kommer upp låter du en hjälpare besluta om barnen ska sitta eller stå. Rulla kuben och sjung. Bär vittnesbörd om de principer som lärs ut i sången och att våra familjer blir starkare när vi lever efter evangeliet. ■

Staten Illinois uttrycker sitt beklagande över utdrivningen av de heliga

En delegation från delstatsregeringen i Illinois kom samman med kyrkans ledare och mediafolk den 7 april 2004 för att officiellt uttrycka sitt beklagande över händelser som inträffade för nästan 160 år sedan.

I början av 1846 tvingades ungefär 20 000 heliga ut från Illinois, vilket var början på det som skulle bli "den största påtvingade folkvandringen i Amerikas historia", enligt resolution 793 i Illinois Representanthuset. Resolutionen, som antogs enhälligt den 1 april 2004, uttrycker beklagande över mordet på Joseph Smith år 1844 och fördrivningen av de heliga från deras älskade Nauvoo.

Resolutionen erkänner att "partiskhet och fördomar i en mindre upplyst tidsålder i staten Illinois historia orsakade oerhörda umbäranden och svårigheter för de sista dagars heligas samhälle genom missstro, våld och ogästvänliga handlingar i en mörk tid av vårt förflutna."

Idén att skriva en resolution kom från Chicagos ålderman Edward Burke under hans semester i Utah med sin hustru Anne, som verkar vid appellationsdomstolen i Illinois. Vid en middag med guvernör Olene S Walker fick ålderman Burke höra talas om kyrkans historia i Illinois av gu-

Från vänster till höger: President James E Faust och president Thomas S Monson tar emot ett exemplar av resolutionen från Illinois viceguvernör Pat Quinn och statens representant Dan Burke.

vernör Walkers make Myron. "Jag är generad över att säga att det var första gången jag fick en detaljerad genomgång om vad som hände i Nauvoo", sade ålderman Burke. "För det första tyckte jag att människorna i Illinois borde känna till mer om sin egen historia, och för det andra att det är en parodi på rättvisa som pågått i alltför många år."

När han återvände hem talade ålderman Burke med sin bror Daniel Burke, som är demokraternas representant i Chicago, om att författa en resolution. I mars 2004 visade Ed och Anne Burke president Gordon B Hinckley ett utkast av resolutionen.

Vid presskonferensen den 7 april accepterade formellt president Thomas S Monson och president James E Faust, förste och andre rådgivare i första presidentskapet, resolutionen från Illinois delegater, viceguvernör Pat Quinn och representant Dan Burke. (President Hinckley, vars hustru Marjorie hade avlidit kvällen innan, hade en ursäktad frånvaro.) Ed

och Anne Burke var också närvarande vid konferensen.

På staten Illinois vägnar beklagade viceguvernör Quinn de orättvisor som de tidiga sista dagars heliga i Illinois hade fått utstå. "En dag i februari 1846 på Parley Street [i Nauvoo] blev människor som utövade sin tro, människor av god tro, befallda att lämna staten och ... flytta till en annan plats", sade viceguvernör Quinn. "Det var inte rätt. Vi erkänner att det var fel, uttrycker vårt beklagande och blickar mot framtiden."

Representant Dan Burke läste upp resolution 793 för reportrarna och överlämnade ett skinnbundet exemplar till president Monson.

President Monson tackade delegationen för deras "vänliga ord och älskvärda gest. Vi är tacksamma mot er och de goda människorna i Illinois", sade han.

"Vi ser denna resolution som en bekräftelse på att Nauvoo är och alltid kommer att vara en plats för frid", sade president Faust. "Vi vet att sista dagars heliga alltid kommer att ha ett hem i Illinois." ■

Lokala nyheter

Budskap från områdespresidentskapet

Nytt presidentskap för området Centrala Europa

Äldste Bruce C Hafen

Med början den 15 augusti 2004 blir äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum president för området Centrala Europa. Hans rådgivare blir äldste Bruce C Hafen och äldste W Craig Zwick, båda i de sjuttios första kворum. Alla tre kommer att bo i Frankfurt och arbeta på områdeskontoret där.

Äldste Marlin K Jensen, som varit områdets president under det senaste året, återvänder till Salt Lake City för att bli kyrkans verkställande chef för familje- och kyrkohistoria. Äldste Holger D Rakow, som var rådgivare till äldste Jensen, har blivit avlöst från presidentskapet så att äldste Perry kan ha två heltidsverkande

generalauktoriteter som rådgivare. Äldste Rakow fortsätter att verka som områdesauktoritetssjuttio.

Det här är bara tredje gången under de senaste trettio åren som första presidentskapet har kallat en medlem av de tolv till att presidera över ett område. Äldste Dallin H Oaks var nyligen områdespresident i Filippinerna, medan äldste Jeffrey R Holland var områdespresident i Chile. Under tidigare perioder i kyrkans historia var det inte ovanligt att en apostel kallades att presidera över den europeiska missionen.

Äldste Perrys närvaro gör det möjligt att stärka Herrens verk bland ledare, medlemmar och missionärer i området Centrala Europa. Hans kallelse hit visar att första presidentskapet ger hög prioritet åt kyrkan i Europa.

L Tom Perry föddes 1922 i Logan i Utah. Han verkade som missionär i Norra staterna (USA) och tjänstgjorde som militär i Japan under andra världskriget. Han tog examen i ekonomi vid Utah State University och gjorde karriär inom affärsvärlden. Han gifte sig med Virginia Lee 1947 och de fick tre barn. Efter att ha verkat som president över Bostons stav, då som assistent till de tolv, kallades äldste Perry till apostel 1974. Senare samma år dog hans hustru. Två år senare gifte han sig med Barbara Dayton som hade varit medlem i fakulte-

ten för sjuksköterskestudier vid BYU. Äldste och syster Perry har 17 barnbarn, varav 15 lever. De har också fyra barnbarnsbarn.

Äldste Bruce C Hafen kallades till de sjuttios första kворum 1996. Han hade tidigare verkat som president för Ricks College och som dekanus vid juristskolan vid Brigham Young-universitetet. Han tjänade i Västtysklandmissionen mellan 1960 och 1963 och har verkat i områdespresidentskap för Australien/Nya Zeeland och i Centrala Nordamerika. Han är gift med Marie Kartchner som tidigare var medlem av Unga kvinnors generalkommitté. De har sju barn, varav tre har verkat som missionärer i Tyskland.

Äldste W Craig Zwick kallades till de sjuttios kворum 1995. Han var tidigare chef för Zwick Construction Company i Salt Lake City och verkade som verkställande direktör vid staten Utahs kommunikationsdepartement. Han utförde sin första mission i Chile och verkade senare som missionspresident i Argentina. Han har verkat i områdespresidentskap i Brasilien och i området Nordamerika Nordöst. Han är gift med Janet Johnson som var medlem av Unga kvinnors generalkommitté samtidigt som syster Hafen. Äldste och syster Zwick har fyra barn. ■

Äldste Bruce C Hafen

Omsätt din tro i handling!

Stavskonferensen i Stockholms Södra Stav söndagen den 25 april 2004 var traditionellt förlagd till Berwaldhallen.

Maria Knutsson, Södertälje församling, talade om sina egna erfarenheter och känslor runt det hundrade fåret som gått vilse. "Det går inte att bara säga 'Ät!' eller att skuffa fram fåret till maten. Då springer det sin väg", sade hon. "Samma sak gäller människor och evangeliet. Ofta behövs bara små enkla saker. En väninna till mig blev aktiv i kyrkan. Hon sade långt senare att det var

Presidentskapet i Stockholms södra stav, fr v Bo Backman, Jonas Krylborn och Eric Peterson.

tack vare mig. Jag visste inte vad jag hade gjort. 'Det var våra promenader tillsammans', sade hon, 'och att du var en vän'."

Stavspatriark Håkan Ullström berättade att han är den ende medlemmen i sin familj. Han talade om sin mormor som levde ett kristet liv. "Hon dog på min dopdag", sade han, "och jag är glad att ha kunnat utföra arbete för henne och andra i min släkt. De flesta av oss är av Efraims släkt, Efraim som efter Josef av Jakob fick förstfödslovet i Israels hus. Det är Efraims och Manasses efterkommande som nu samlas in. Templet byggs över hela världen för att vi och de ska kunna få våra begåv-

ningar, utan vilka vi inte kan komma tillbaka till vår himmelske Fader."

"Himmelska krafter sätts i rörelse när vi arbetar i Guds verk så som Herren önskar", sade Bo Backman, andre rådgivare i stavspreidentskapet. "Önska tro, men önska också vilja att handla!" Han citerade de fyra grundstenarna i vår personliga andliga utveckling enligt stavspreidentskapets budskap för 2004 i stavskalendern, sidan 2: 1) familjebön 2) besöka sakramentsmötet varje vecka 3) betala ett ärligt tionde och 4) helga sabbatsdagen. "Jag har känt era böner under några veckor av sorg", sade han slutligen. "Vi stärker våra syskon genom att be för dem."

Gunnar Simonsson med hustru Anna-Lisa som inröstades som föreståndare på släktforskningscentret i Västerhaninge.

FOTO: BIRGITTA KARLFEJDT

FOTO: BIRGITTA KARLFEJDT

Förste rådgivaren i stavspresidentskapet, Eric Peterson, underströk kraftfullt behovet av att medlemmarna i större utsträckning omsätter sin tro i handling. ”Enkla saker som gör stor skillnad ska prägla Stockholms Södra Stav genom att vi gör de saker som vi undervisar om, principer som vi alla hört förut men som kommer att upprepas tills vi lever efter dem. I stavspresidentskapet har vi tillsammans bett om ett förnyat vittnesbörd om försoningen.” Broder Peterson hänvisade till Moroni 7:46–48, om Kristi rena kärlek som är störst av allt och förbliver evinnerligen, om nödvändigheten av att vi ber till Fadern av allt hjärta att vi må vara fyllda av denna kärlek. Annars är vi intet.

”Vår himmelske Fader bryr sig inte om våra brister utan han vill hjälpa oss att bli lyckliga och komma vidare i våra liv, han vill befria oss från tyngder och sorger. Han väntar med att döma oss, han uppmanar oss att kliva upp när vi faller, han talar om att det finns hopp genom försoningen. Anden har bekräftat för mig att vi lever i den sista tiden”, sade broder Peterson. ”Jag har bett Herren att hjälpa mig att ha tro och han har sagt till mig: ’Eric, om du har den sortens tro måste jag ha ditt hela hjärta!’ Herren visade mig vad han menade, och jag blev rädd, grät och var bedrövad. Äldste Bruce C Hafen har sagt: ’Det fordras att vi är som Kristus och ger allt vi har. Vi kan få evigt liv om vi verkligen vill det, men

Maria Knutsson och Håkan Ullström uttryckte sina tankar i tal och vittnesbörd.

inte om det finns något annat som vi hellre vill ha. När vi ger, måste vi ge allt villigt. Herren tvingar oss inte.’ Detta har jag fått personlig undervisning om! Tro är en gudomlig gåva som vi kan be Fadern om.” Broder Peterson citerade ur Moroni 7:26: ’Vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn, som är gott, med full förvisning troende att I skolen få, det skall varda eder givet.’

”Min vädjan är att när vi alla går hem ska vi inte bara vara uppbyggda av vad vi hört här i dag, utan vi ska ta tag i våra liv och ändra det som behöver ändras.”

Stavsresident Jonas Krylborn inledde med en bön om att Herren skulle vidröra allas hjärtan. Han nämnde att han liksom alla vi andra har svårigheter och utmaningar, men att Herrens kärlek förändrar hans liv. Han berättade att han är välsignad med mycket arbete i sitt företag,

men att detta delvis blivit en börda. ”Jag gick till mina bröder och talade om vad jag kände. President Peterson hade sett att jag arbetat för mycket. Detta bekymrar mig djupt. Finns jag inte där för dem som betyder mest för mig, innebär det att jag måste göra förändringar och lyfta mitt liv så att det blir som Herren vill. Jag ringde vår verkställande sekreterare Mikael Olergård och förklarade vad jag kände och att jag behövde göra en förändring i mitt liv. Vi träffades, han fick lyssna. Även min far var med. Broder Olergård gav mig ett förslag på en process

Kristina Lindquist med svärmor Anita Lindquist i Leksands- respektive Tornedalsdräkt.

FOTO: BIRGITTA KARLFEJDT

FOTO: BIRGITTA KARLFEJDT

som jag har påbörjat. Jag känner frid, och hoppas att jag är på väg dit där jag ska vara. Det kan tyckas förmätet av mig att lyfta fram min situation. Jag vill inte fokusera på mig själv men tala om det Anden manar mig. Jag vill fokusera på Jesu Kristi liv. Alla här brinner inte för evangeliet, men jag bär mitt vittnesbörd om att det är i Jesu Kristi evangelium som alla sva-

ren finns på alla våra bekymmer. Det är en del av vår utveckling att gå igenom prövningar. De kan tyckas övermäktiga, men de är inte det. Låt oss bli Guds söner och döttrar!

Tack för allt ni gör! Jag vittnar om min frälsare Jesus Kristus, att detta är hans kyrka. Han gav sitt liv för er och min skull." ■

Distriktskonferens och utbyggt kapell i Umeå gren

Umeå kapell återinvigs i samband med distriktskonferensen 13–14 mars 2004

Efter en längre tid av trångboddhet har Umeå gren nu fått en utbyggd del av sitt kapell som fyller grenens behov för den verksamhet som pågår.

Ett intensivt arbete har pågått sedan september 2003 för att kunna inbjuda till vårens distriktskonferens i den nya kapelldelen. Veckan före konferensen inbjöds allmänheten till öppet hus. Många tog tillfället i akt att se både den vackra interiören och den tilltalande utsidan av kapellet. Besökarna ansåg allmänt att byggnaden är en prydnad i området.

Lördagens möten bestod av ledarskapsmöten för biorganisationerna och utbildning för seminarie- och institutlärare. Den allmänna konferens-

sessionen som följde hade det genomgående temat "Tempel och släktforskning". Inbjudna gäster var äldste Johann Wandra i de sjuttios tredje kворum, missionspresident Gary E Baugh med hustru och rådgivare, samt andre rådgivaren i tempelpresidentskapet, äldste Leo Merrill med hustru. Många missionärer fanns också närvarande. Medlemmar från hela distriktet var där samt inbjudna medlemmar från andra grenar och församlingar som på olika

BIK Umeå grens kapell har fått ny interiör och byggts till. Missionspresident Gary E Baugh deltog i distriktskonferensen, här tillsammans med distriktspresident Torbjörn Jälmsbrant och Johann Wandra.

Distriktets missionärer deltog i invigningen under distriktskonferensen.

Medlemmar i Sverigemissionen samt inbjudna medlemmar som tidigare tjänat i Umeå gren och missionärer fanns med under invigningen och distriktskonferensen.

FOTO: MAJ-BRITT ISRAELSSON

FOTO: MAJ-BRITT ISRAELSSON

FOTO: MAJ-BRITT ISRAELSSON

sätt tjänat i Umeå gren och bidragit till att bygga upp grenen.

Söndagens möte var en andlig fest med tal och vittnesbörd som uppbyggde och gav många tankar och idéer om hur vi kan fortsätta att utöka vårt arbete och stärka grenen genom aktivt missionärsarbete. Distriktspresident Torbjörn Jälmlbrant

upsäende invigningsbönen som var mycket andlig och bland annat innehöll tacksamhet över det vackra kapell som vi nu fått och en vädjan om att det skall fyllas av den Helige Anden till välsignelse för dem som kommer till detta hus. ■

*Maj-Britt Israelsson,
Umeå distrikt*

för den goda maten, den trevliga miljön, en duktig musikgrupp och de uppmärksamma gästerna.

Under förmiddagen följande dag gjordes ett besök i Lynn Wardles klass. Ett par timmar senare höll Hans Danelius ytterligare en föreläsning om hur familjelagen tillämpats vid den europeiska domstolen för mänskliga rättigheter. Efter lunch med Lynn Wardle besökte paret Danelius konstmuseum.

Ett besök på Temple Square inledde söndagen. Paret Danelius fick bland annat lyssna till CBS utsändning "Music and the Spoken Word" (Musik och det talade ordet) med Tabernakelkören. Därefter följde morgonsessionen av generalkonferensen i konferenscentrets auditorium, där tillfälle gavs att hälsa på några senatorer, guvernörerna i Utah och Massachussetts med makar samt en del generalauktoriteter.

På lördagskvällen inleddes vid BYU ett symposium om internationell rätt och religion som sedan fortsatte under måndagen och tisdagen. Under dessa dagar hann Hans och Hannah Danelius även se en föreställning av BYU Living Legacy samt en uppvisning av BYU:s internationella folkdansgrupp. Hannah Danelius som hade en del tid över då hennes make föreläste, gjorde bland annat prestationen att klättra upp till "Y-et", ett av BYU:s minnesmärken högt uppe på ett berg. På vägen tillbaka till hotellet stannade en kvinnlig medlem i kyrkan sin bil och

Framstående svenskar inbjuds att föreläsa vid Brigham Young-universitetet

På inbjudan av dr Erlend D Peterson, Associate International Vice President (ungefär biträdande rektor) vid BYU i Provo, anlände onsdagen den 1 oktober 2003 justitierådet Hans Danelius, numera pensionerad domare i Högsta domstolen, med sin hustru Hannah till Salt Lake City. Upprinnelsen till inbjudan var ett möte mellan juridikprofessor Lynn Wardle, BYU, och Hans Danelius i Norge.

Hans Danelius var inbjuden att delta och föreläsa vid ett internationellt möte om internationell och europeisk familjerätt vid juridiska fakulteten, BYU. Hans Danelius som har en internationell domarbana bakom sig har arbetat både i Strasbourg och Sarajevo. Han ingår dessutom i en grupp experter, som arbetar med en överenskommelse mellan Sverige, Norge och Finland om samernas ställning och rättigheter. Under onsdagen gjorde paret Danelius det första besöket vid BYU för att närvara

vid "Living Legends", en föreställning med infödda amerikanska indianer och polynesiska studenter.

Torsdag den 2 oktober gav Hans Danelius en föreläsning om svensk rätt i ett europeiskt sammanhang för studenter som läser rättsvetenskap och internationella relationer vid David M Kennedy Center för internationella studier vid BYU. Lunchen som de officiella värdarna därefter gav för paret Danelius intogs tillsammans med professorer och andra vid BYU som tidigare tjänat på mission i Sverige. På eftermiddagen gick färden till J Reuben Clark Law School där en mottagning hölls. Senare på kvällen var Hannah och Hans Danelius inviterade till middag vid BYU tillsammans med bland annat före detta missions- och tempelpresidenter, omkring sextio återvända missionärer med makar, några svenska BYU-studenter samt andra med anknytning till Sverige.

Båda uttryckte sin uppskattning

Paret Hans och Hannah Danelius tillsammans med Gary och Joan Baugh

erbjöd Hannah Danelius skjuts. Detta imponerade mycket, då det här i Sverige inte är tänkbart att följa med okända personer. Hannah Danelius hann också besöka en närbelägen Hawaii-butik där hon köpte en vacker klänning med fjärilsmotiv, som hon blev mycket förtjust i.

I Salt Lake City under onsdagen, den sista officiella dagen, gjordes ett besök vid Humanitarian Aid Center, kyrkans omfattande hjälpverksamhet, och familjehistoriska biblioteket, samt ett besök med Chief Justice of the Utah Supreme Court (överdomare vid Utahs högsta domstol), anordnat av domare John Backlund, missionär i Sverige 1966–1968. Hannah och Hans Danelius besökte också Temple Square och Joseph Smith Memorial Building för att där se filmen "The Testaments of One Fold and One Shepherd" (ungefär: Vittnesbördens om en herde och ett fårahus). Vid lunchen som intogs på takrestaurangen i Joseph Smith Memorial Building tillsammans med ledare från kyrkan, gavs paret Danelius tillfälle att hälsa på kyrkans profet, Gordon B Hinckley.

De två dagar som var kvar av vistelsen i Salt Lake City valde paret att tillbringa i Deer Valley och Park City.

Väl hemma i Sverige igen fick

"Det är hårt, men det är värt det!"

För att hjälpa familjerna i staven och för att följa första presidentskapets uppmaning att sända ut *ännu* bättre förberedda missionärer, inbjöd stavspresidentskapet i Göteborgs stav alla präster och några nyligen ordinerade äldster i staven till en missionärsskola en torsdagskväll i början av april 2004. Alla inbjudna kunde inte komma, men ett 35-tal var närvarande.

Några återvända missionärer som tjänat i olika missioner i världen berättade både om roliga och prövande erfarenheter från sina missioner. Ämnen som "Antalet dop är inte allt" och "Mina två bästa år" balanserade dagar av framgång med vanliga "grå" dagar för missionärerna.

De blivande missionärerna fick höra om allt från hur en brödrost kan användas till att värma upp lägenheten till dop som sker under

paret Danelius ett fint fotoalbum sig tillsänt från Erlend Peterson, en gåva som blev mycket uppskattad då bilderna väckte minnen från en alldeles speciell resa.

Hans och Hannah Danelius besök sponsrades med medel som donerats av en före detta missionär i Sverige. Andra framstående svenska personer kommer att bjudas in för att föreläsa vid BYU under kommande år. ■

Louise Riddersäter;

Täby församling/BIK

bevakning av en slaktare med en stor kniv för att hålla mobben borta. Fantastiska och sanna berättelser om omvändelse, hårt arbete, lycka och glädje, om att ha gjort sitt bästa – ja, här blandades allt. Inte minst vittnesbörd om Jesus Kristus och om hur nära honom man kommer under en mission, var något som alla återvända missionärer delade med sig av.

Zonledarna i Göteborgs zon, äldste Jolley och äldste Webster, talade en stund om *vad* man undervisar om som missionär. De berättade om förändringarna i diskussionerna och gav en del praktiska tips. De vittnade om hur bra det är att kunna diskussionerna på sitt eget språk, liksom glädjen av att kunna seminariets nyckelskriftställen.

Kvällen innehöll också lite mat och godis samt fotografering av gruppen. Alla närvarande fick ett

Blivande missionärer från Göteborgs stav. President Ulf Strömbom längst t v och stavspresident Leif Mattsson längst t h.

häfte som sammanställts med praktiska tips, hur en ansökningsprocess går till och vad man bör tänka på, till exempel försäkringar, vaccinationer och liknande.

Stavspresident Leif Mattsson avslutade kvällen med att uttrycka sin glädje och tacksamhet till alla de fina och trofasta ungdomarna i Göteborgs stav. Han påpekade att de alla kan vara redo att gå ut på mission någon gång de närmaste två – tre

åren. Han berättade också livfullt om sin egen mission och alla de minnen och erfarenheter han har från de åren. Han uppmanade alla att förbereda sig väl och han lovade dem att ingen av dem någonsin kommer att ångra att de valt att tjäna Herren som heltidsmissionärer. "Det är hårt, men det är värt det", blev hans avslutande ord till ungdomarna. ■

*Henrik Fougelberg,
Göteborgs stav*

Helsingborgs släktforskningsprojekt

Släktforskningsföreståndaren lät skalla cirka sjutton medarbetare till centret för att vi ska hjälpa varandra. Vi installerar PAF, ser till att de som påbörjat sin släktforskning får hjälp att fullfölja den, och de som har färdiga papper i skåp och lådor får hjälp att sammanställa dem så att de går att skicka in. Vi bistår även medlemmar med att få sin "Sign on" på FamilySearch för att kolla förordningsdata. Vi har även en släktforskningskurs, där vi läser gamla stilar. Allt detta är en underbar hjälp för dem som haft svårt att komma igång,

ser lite sämre eller går dåligt – till exempel!

Vi har känt att nu när vi får ett tempel så nära oss i Köpenhamn, vill vi göra det möjligt för alla att få ordning på sina papper och samtidigt satsa på att få en tempelrekommendation för att kunna åka till templet och göra arbete för sina egna avlidna släktingar.

Vi gör som det står i handboken, samlar in allas antavlor, och där vill alla vara med, så det är också en sporre.

De som är lite duktigare och hjäl-

per dem som inte kommit så långt, ser till så att de själva är klara med sitt släktforskningsarbete. Avsunnade andar väcks till liv!

Alla som arbetar på centret känner Elia ande och vi inspirerar varandra.

Föreståndaren delar ut information varje månad, och vi träffas efter sakramentsmötet en gång i månaden i omkring tjugo minuter för att kolla upp hur det går och om ytterligare hjälp behövs. På det här sättet har vi också kontakt med flera inaktiva som känner sitt ansvar för sina avlidna släktingar. ■

*Karin Nilsson,
Helsingborgs församling*

Redaktör för de lokala sidorna är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post **birgitta.karlfeldt@telia.com**. Bilder ska vara papperskopior i original, försedda med bildtext samt namn på fotograf. Bilder returneras inte. Digitala eller scannade bilder måste ha en hög upplösning (300 dpi!). Obs! Artiklar med innehåll äldre än tre veckor tas inte emot. Dikter publiceras inte. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar, bland annat tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet. ■